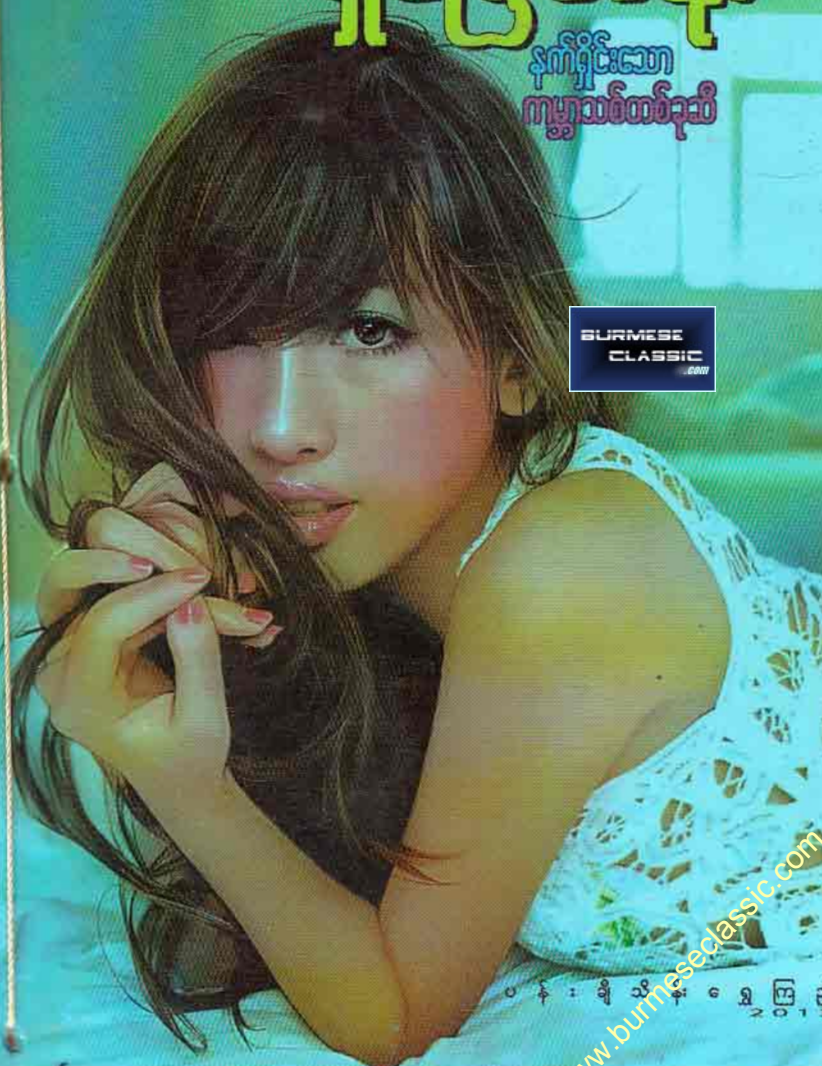

ရင်မြတ်နိုး

နဂါးရှင်သော
ကမ္ဘာ့သစ်တစ်ခု

BURMESE
CLASSIC
.com

နက်ရှိုင်းသော

ကျွန်းသစ်တစ်ခုဆီ

ရှင်မြတ်နိုး

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့့အရေး

အချစ်အမြတ်အားထောက်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❶ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❷ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ရှောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❸ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်စေသူ ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❹ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ❶ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွှေးအချွမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❷ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- ❸ စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❹ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ❶ စိုက်ပျိုးရေးကိုပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ❷ ဓနုကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြင်ပစ္စည်းမပါလာရေး။
- ❸ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ချစေ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❹ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုရှင်အားထည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ❶ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိက္ခာမြင့်မာရေး။
- ❷ အမျိုးဂုဏ်၊ စတီဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❸ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❹ တစ်မျိုးသားသုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဖိုးလပြည့် စာပေ

အမှတ်-၂၂၃၊ ၃-လွှာ၊ ၃၁-လမ်း(အထက်)၊
မန်းတံတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
☎ : ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉ ၅၀၈၉၀၉၄

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
- ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)
- ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ

- ဦးကျော်ရင် (မြ-၁၀၀၉၈)
- (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၀လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
- ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

- ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

- ဝိုးလပြည့်စာပေ
- အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လွှာ၊ ၃၁-လမ်း၊
- ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

ရုပ်မြတ်နိုး
 နက်ရှိုင်းသောကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့/ရုပ်မြတ်နိုး၊ ရန်ကုန်။
 ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။
 (၂၈၈)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇.၇ စင်တီမီတာ
 (၁) နက်ရှိုင်းသောကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့

၈၉၅-၈၃

အခန်း (၁)

ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ...
 ညိုပြာညက်တစ်ယောက် စပိုရှပ် အဖြူရောင်လေး၊ ပေါင်
 ရင်းလောက်တိုတို ဘောင်းဘီလား စ ကပ်လားပင်မသိတဲ့ အနက်
 ရောင်လေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်၍ အားကစားကွင်းထဲ ရောက်နေ
 ပြီ ဖြစ်သည်။

အအိပ်ကြီးလွန်းတဲ့ ဉာဏ်သော်တစ်ယောက် စောစောစီးစီး
 သူလည်းထပြီး အားကစား ဝတ်စုံကိုလဲပစ်လိုက်၏။

မေမေက ထလာသေးသည်။

“ဉာဏ် သားစောစောစီးစီး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ထူးထူးဆန်း
 ဆန်း ငပျင်းလေးကများ စာကျက်ဖို့ နှိုးရင်မထဘူး”

“ဉာဏ် အားကစားလုပ်မလို့ မေမေ ... ကျန်းမာရေး
 အတွက်ပါ”

ဝိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“အမယ်လေး၊ ရွှေဉာဏ် နွေခေါင်ခေါင်ကြီး ဘာအားကစားလဲ ချွေးတွေထွက်ရတဲ့အထဲ”

“သွားပြီနော် မေမေရေ”

ဒီနေ့တော့ ဘယ်သူတွေ လာတားတား ...

ဉာဏ်ကတော့ မြို့နယ်အားကစားကွင်းကို သွားရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညိုပြာညက်ကြောင့်လေ။

နေ့စဉ် မနက်စောစောစီးစီး ညိုပြာညက်က အားကစားလုပ်တတ်ကြောင်း သူ့သတင်းရထားသည်။

“ညိုပြာက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရူးလေ ... ကိုယ်ကာယလှပိုရော ကျန်းမာသန်စွမ်းဖို့ရော အားကစားလုပ်တယ်၊ နေပူပူ မိုးရွာရွာပဲ”

ညိုပြာညက်သူငယ်ချင်း ပန်းနုလွှာက ပြောတာ။

ဉာဏ်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရှိနေသည်။

ပန်းနုလွှာ ...

ညိုပြာညက် ...

ဉာဏ်သော် ...

မူကြိုတက်ထဲက အတူတူ။

မိခင်တွေချင်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ။

ဆယ်တန်းစားမေးပွဲ ဖြေပြီးသည်အထိ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကလည်း ဖြေပြီးသွားတော့ ဉာဏ်သော်

စိုးလပြည့်စာပေ

နတ်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်နေ၏။

ဘယ်သူကပဲဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လားလို့မေးရင်တောင် စာရင်းထွက်မှသိမယ်ဟု ဖြေခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီအချိန်မှာမေးရင်တော့ ဖြေနိုင်တယ်ပဲ ပြောကြမှာပဲ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်မှအားလုံးသိရတာပဲ”

ဉာဏ်သော် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခါနီးမှ အသည်းနှလုံးတွေက အချစ်တွေယိုဖိတ်ရာကနေ သူငယ်ချင်း ညိုပြာညက်ကိုမှ ချစ်မိသွားရသည်။

ပေါ်တင်လည်း မပြောရဲ။ ပြာပြာက မာနကြီးကြီး သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ အထင်ကြီးတာမဟုတ်။

ပြာပြာ စိတ်ဆိုးမှာကြောက်၍ စာမေးပွဲပြီးသည်အထိ အောင့်အီး သည်းခံနေရသည်။

“ပြာပြာရေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဉာဏ်သော် ဆိုတဲ့ကောင်က သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲပြီး ချစ်သူတွေအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်လိုနေတယ်လေ”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ထဲတွင် ပန်းနုလွှာ (ခေါ်)လွှာလွှာထံ ရင်ဖွင့်ပြောပြ အကူအညီတောင်းဖြစ်ပေမယ့် လွှာလွှာက ပိုဆိုးသေးတယ်။

စာဂျုပိုး ကျောင်းစာမှကျောင်းစာ။

စိုးလပြည့်စာပေ

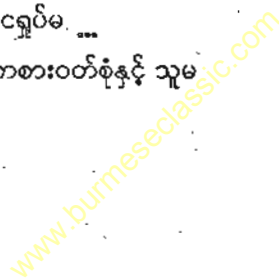

ရှင်မြတ်နိုး

မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာသည်။
 သူ့အဖေက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ။
 အချစ်ရေးတွေဘာတွေ သွားပြောလိုက်ရင် သူငယ်ချင်း
 အဖြစ်ကတောင် ရပ်စဲပစ်လိုက်နိုင်၏။
 ဉာဏ်ဘာသာ ပြာပြာကို နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့နိုင်မည့် အခွင့်
 အရေးကို ရှာရမည်ဖြစ်သည်။
 “ပြာပြာရယ် နှလုံးသား ခံစားချက်ဆိုတာ ခက်တယ်ဟာ
 ဉာဏ်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး ... ပြာပြာကို ချစ်မိသွား
 တယ်”
 ဉာဏ်သော်နှင့် ပြာပြာကတော့ စီးပွားရေး အသင့်တင့်ပဲ
 ရှိကြသည်။
 ဉာဏ်အဖေက ကုမ္ပဏီမှာ ကားမောင်းတာပါ။
 မေမေက ပွဲစား တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း အဆင်ပြေပါ
 တယ်။
 ဉာဏ်သော်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။
 ငယ်သေး၏။
 အခုမှ ငါးတန်း။
 ပြာပြာမှာ အဖေမရှိတော့။
 အမေက ဈေးထဲမှာ အဝတ်အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထား၏။ သူတို့

နတ်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့

မိခင်သုံးယောက်ကလည်း ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။
 “ပြာပြာရယ် နင်နဲ့ငါကသူငယ်ချင်းတွေလေ ... နင်က
 တစ်နေ့တခြား ချောလာတယ် ... အားကစားလုပ်တော့ တကယ်
 တောင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် ... ငါ့ချစ်မိသွားတာထင်တယ်”
 ဉာဏ်အိမ်နှင့် အားကစားကွင်းက နည်းနည်းဝေးသည်။
 ပြာပြာတို့ အိမ်နဲ့က နီးတာပဲ။
 ဉာဏ်နှင့်လွှာလွှာက အိမ်ချင်းသိပ်မဝေး။
 လွှာလွှာတို့က ခြံဝန်းနှင့်နှစ်ထပ်တိုက်။
 ဉာဏ်စက်ဘီးကို အားကုန်နင်းရင်း အားကစားကွင်းဆီ
 ရောက်လာသည်။
 “ဉာဏ် ရှင်က အားကစားလုပ်မလို့လား”
 “ဟင် ... လွှာလွှာ နင်ကရော”
 “လွှာကတော့ စိတ်မပါဘူးဟာ၊ ပြာလေးအတင်း ဖုန်းဆက်
 ခေါ်လို့ပါ။ သူနဲ့ အားကစားလာလုပ်တဲ့”
 “ဟုတ်လား”
 “အင်းလေ”
 သေရောပဲ သူက ပြာပြာတစ်ယောက်ထဲ ရှိမယ်ထင်တာပါ။
 နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ငရှုပ်မ ...
 လွှာလွှာကလည်း စက်ဘီးနှင့်ပဲ အားကစားဝတ်စုံနှင့် သူမ

ရှင်မြတ်နိုး

အပေါ်မှာအနီရောင်၊ အောက်က အဖြူရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ညာဏ်နှင့် တိုင်မင် မထားဘဲ လာတူနေကြသည်။

“နင်က”

“နင်ကရော”

“နင်ငါ့ဝတ်စုံကို လာချောင်းကြည့်ပြီး လိုက်ဝတ်တာမဟုတ် လား လွှာလွှာ ...”

“အမယ်လေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နင့်ကိုသတိတောင် မရဘူး၊ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မရှိတာ၊ လွှာက ကျောင်းစာပဲ စိတ်ဝင်စားတာဟဲ့၊ ငါ အခုလေ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဝုဏ်ထူးဘယ်နှစ်ခု ပါမလဲ၊ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ပထမ ဖြစ်ချင်တာ၊ အရမ်းတော့ ဖြေနိုင်တယ်၊ ငါကနိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်မယ် ... အမေရိကားလေ”

လွှာလွှာ စကားတွေ၊ အတွေးတွေက မြင့်လွန်းလို့ ညာဏ် အမြင်ကတ်တာပဲ။

မိဘတွေကလည်း ငွေကြေး အဆင်ပြေကြသည်။

လွှာလွှာ ရည်မှန်းနိုင်တာပဲ။

ညာဏ်ကတော့ ကျမလားတောင် မသိဘူး။

စာမေးပွဲဖြေကာနီးမှ အချစ်တွေပဲ တွေးနေမိသည်။

“ပြာလေး အတင်းခေါ်တာနဲ့ စာမေးပွဲလည်းပြီးပြီပဲတဲ့၊ သူ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

ကအလှအပကို ဦးစားပေးနေတာ ... လွှာက ပညာရေးပဲ”

လွှာ စိတ်ညစ် ပူပူအိုက်အိုက်ကြီး ဖြာကတော့လေ တစ်ရက်တောင် အားကစားလုပ်တာ မပြတ်ခဲ့ဘူး။

လွှာကအိမ်မှာပဲလုပ်တာပါ။

လွှာအခန်းထဲမှာ စက်တွေရှိတယ်။

အအေးခန်း။

အခုတော့ ပူလိုက်တာ။

“နင်ကရော ညာဏ် ငပျင်းကထူးထူးခြားခြားပါလား၊ နင်မရိုးတော့ဘူးနော် ကောင်စုတ်”

“ဘာမရိုးသားတာလဲ ငါစာတွေ ကျက်စရာမရှိတော့ ပျင်းပြီး ယောင်ချာချာဖြစ်လာလို့ ထွက်လာတာ”

“အောင်မယ်လေး ... ရွှေညာဏ် နင်ကများ စာတွေဘယ်လောက်ကျက်လို့လဲ ... အန်တီမေကပြောတယ် နင်စာမကျက်လို့ စိတ်ညစ်တယ်တဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“နင့်အမေက ပြောတာပဲလေ”

မေမေကတော့ဗျာ လွန်တယ် ...

ကိုယ့်သားအကြောင်း မကောင်းပြောရလား ...

လွှာလွှာက အထင်သေးချင်နေတာ။

ရှင်မြတ်နိုး

ပြာပြာ ကြားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...

လွှာကိုပိတ်ရင်လည်း ပြောမှာပဲ ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်။

“သွားမယ်လေ ... ကောင်းတာပေါ့ဟဲ့ သုံးယောက်ဆိုတော့ မပျင်းတော့ဘူးပေါ့၊ ပြာ ... စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ငါလည်း ပျင်းတော့ပျင်းပေမယ့် ပြာပြာကို အားကျလို့ လေ”

“သွားကြမယ်”

ပြာပြာကို အားကျလို့တဲ့။

ရွှေညာဏ် မဖြစ်နိုင်တာ။

အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။

ငပျင်းကများ။

လွှာနှုတ်ခမ်းလေးက တွန့်မဲ့နေသည်။

ပြာပြာက စောင့်နေ၏။

ညာဏ်သော့ကို တွေ့တော့ လွှာလိုပဲ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်မဲ့ သွားသည်။

“နင်ရောလား”

“ဘာလဲဟဲ့၊ ညာဏ် အားကစားလာလုပ်တာ နင်တို့က ဘာ ဖြစ်လို့ အထူးအဆန်းဖြစ်ရတာလဲ”

“နင် စိတ်ဝင်စားလာတော့လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ပြာတို့

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

အဖော်ရတာပေါ့”

လွှာ နင်ငရှုပ်မ ပြာနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲဆိုရင် အိုကေမှာပဲ။

စောစောစီးစီး ထလာခဲ့တာ။

ပြာပြာ အရမ်းချောသည်။

ပေါင်တံဖွေးဖွေးလေးတွေက ဖြောင့်စင်းနေတာပဲ။

နုနုဖတ်ဖတ် မျက်နှာလေးက မင်းသမီးရှုံးမယ်။

“ဟဲ့ ရွှေညာဏ် ... ပြေးလေ အားကစားကွင်း တစ်ပတ်”

“နင်တို့ဟာ နင်တို့ ပြေးပါ၊ ငါက ကြက်တောင်ပဲရိုက်မှာ”

ညာဏ်က အကြံနှင့် ပြာပြာကိုတွေ့လျှင် နှစ်ယောက်သား ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့အတွက် ယူလာခဲ့တာပါ။

“ဟဲ့ ... နင်ကဘယ်သူနဲ့ ရိုက်မလို့လဲ၊ နင်တစ်ယောက်ထဲ ရိုက်မှာလား”

“ကြက်တောင်ပဲ တစ်ယောက်ထဲရိုက်လို့ရတယ် ... ငါက ဟိုနံရံကိုရိုက်မှာ ဘောလုံးနဲ့လေ”

ကံကောင်းသွားတာက သူ့အိတ်ထဲမှာ ဘောလုံးအသေး လေး တစ်လုံးပါလာခဲ့သည်။

“လွှာ နင်ဟာလေ ... ကြိုကြိုဖန်ဖန် တွေးတတ်တယ်”

လွှာစကားကြောင့် ...

ညာဏ် ကယောင်ကတမ်းနှင့် အူတူတူ ဖြစ်သွားရပေမယ့်

ရှင်မြတ်မိုး

ချက်ချင်းပဲထိန်းနိုင်ပြီး ဘောလုံးကို ထုတ်၍ အားကစားကွင်း အုတ်တံတိုင်းကို ရိုက်ပစ်သည်။

“လွှာ နှင့်ရှုပ်လို့ပဲ၊ ပြာပြာနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လောက် ငြိမ့်လိုက်မလဲ”

လွှာနှင့်ပြာပြာတို့က ကွင်းတစ်ပတ် ပြေးနေကြသည်။

ဉာဏ် လိုက်လို့ကောင်းမလား။

မိန်းကလေးတွေနှင့်သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အားကစားကွင်း အုတ်တံတိုင်းကိုပဲ ဘောလုံးနှင့် တဖောင်းဖောင်း ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

ပြာပြာက ရှေ့မှပြေးနေကာ လွှာလွှာက မောနေသည်။

“လွှာရ နှင်စာဂျိုးပဲ လုပ်နေတယ် ... ကြည့် မောနေပြီ”

“ကွင်းကြီးပတ်ပြေးရတာကိုဟ၊ လွှာက အိမ်မှာပဲ စက်တွေနဲ့ လုပ်တာ”

“လွှာ သက်တောင့်သက်တာ လုပ်နေတာပါ ပြာ သိတယ်၊ အခုလို ပြာပြာ ခန္ဓာကိုယ်လေး ကျော့ရှင်းတောင့်တင်းနေတာ အားကစားကို ငယ်ငယ်လေးထဲက လိုက်စားထားတာ နင်သိပါတယ်”

“အင်း”

“လွှာ အရမ်းမောလာပြီ၊ ခဏနားအုံးမယ်လေ ပြာရာ”

“နားလေ ပြာတော့ဆက်ပြေးဦးမယ်”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

သူ့နားရောက်တော့ လွှာက ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

နားနေ၏။

ဉာဏ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ပြာပြာနောက် လိုက်သွားချင်သည်။

“ဉာဏ်”

“ဘာလဲဟ”

“နင့်မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဉာဏ်ရ၊ အောက်သိုး သိုးကြီးနဲ့ပါလား ... ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“အဲဒါကြောင့် ငါအားကစားလုပ်မလို့ အစောကြီးထွက်လာ တာလေ၊ မေမေနဲ့ ကျွိုင်ပူလာလို့”

“နင်ကလဲနင်ပဲ ... အန်တီနှင့်ဆီ စကားမှနားမထောင်တာ အန်တီက စာပဲကြိုးစားစေချင်တာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ နင်ကရော ငါ့ဆို မကောင်းပြောနေရတာလဲ လွှာလွှာ”

“စေတနာနဲ့ပြောတာပါဟ”

“တော်ပြီဟာ ပြေးလိုက်အုံးမယ် ... နင် နေခဲ့တော့”

“ဉာဏ် ... ရွှေဉာဏ်”

သူပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ပြာပြာနောက် လိုက်ချင်နေတာ ကြာပြီ။

ရှင်မြတ်နိုး

လွှာလွှာ ရှုပ်နေလို့ ပြာပြာနားရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ဉာဏ် ... လွှာတစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့လား”

“စကားများလို့”

“ဉာဏ်ကလဲ”

“ဉာဏ်ကို ဆုံးမစကားပြောလို့ ထွက်လာတာ နားငြီးလာလို့ ထွက်လာတာလေ”

ပြာပြာနှင့်ယှဉ်၍ ဉာဏ်ပြေးရတာ ... ဘယ်လောက်များရင်တုန်ရလဲ ...

ပြာမျက်နှာလေးကို မသိမသာခိုးကြည့်ရင်း ဉာဏ် တစ်ယောက် ခိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်သွားရတာ ရှေ့မှာ တားထားတဲ့ အကာအရံကို မတွေ့တော့ဘဲ တိုက်မိလေသည်။

“အား ... အမယ်လေး”

“ဘုန်း”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ် ... ဉာဏ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် မမြင်လိုက်ဘူးဟာ”

“ထနိုင်လား”

“မထနိုင်တော့ဘူး”

“ပြာ ... ထူပေးပါမယ်”

ပြာပြာက သူ့ကိုဆွဲပြီးထူပေးစဉ် သူက ထနိုင်လျှက်နှင့်

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

မျက်နှာကိုရုံ့မဲ့၍ မထနိုင်သလိုလဲပြိုကျတော့ ပြာပြာကဆက်ပြီး တွဲထားသည်။

“နင်ကလဲဟယ် ရရဲ့လား ... ဉာဏ်တစ်ကောင်ကလည်း တကယ်ပါပဲ။ ထလေ အရမ်းနာသွားလား ဘယ်ထိသွားလဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး ပြာပြာရာ၊ ဉာဏ်တော့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကံမကောင်းဘူး၊ အမေနဲ့လည်း ကျွိုင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဉာဏ် အန်တီနှင့်ဆီက သနားပါတယ်၊ သား သမီးတွေအတွက် အမြဲတမ်း ပြာယာခတ်အောင် စီစဉ်ပေးနေခဲ့တာပါ”

“ညီမလေးအတွက်ပါဟာ ဉာဏ်အတွက် နည်းနည်းလေးတောင် ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး ... ပြဿနာပဲရှာနေတာဟ”

ပြာပြာများ သနားမလားလို့ မေမေနှင့်ကျွိုင်တက်လာသည်ဟု လုပ်ကြံပြောပစ်လိုက်သည်။

“ပြာပြာ”

“ဟင်”

“နင်က မင်းသမီးဖြစ်ချင်တာနော်”

“အင်းလေ”

“နင်က အရမ်းချောတယ်၊ အရပ်အမောင်းရော၊ ခန္ဓာကိုယ်အလှရော ... တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ နာမည်ကြီးမှာသေချာ

ရှင်မြတ်နိုး

တယ်”

“ဟုတ်လို့လား ဉာဏ်ရဲ့ ... နင်ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ
ငါ့အလှအပတွေကို အာရုံစိုက်သွားရတာလဲ”

ပြာပြာက ရယ်မောပြောဆိုသည်။

ဉာဏ် ဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိ။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ပြာပြာကို ချစ်တယ်
လို့ပြောဖို့ တော်တော်လေး စဉ်းစားနေရ၏။

ဒီကြားထဲ ပြာကို ညိုကလီးယားလွတ်ဖို့ စကားလုံးနုနု
လေး ရွေးချယ်နေတုန်း ငရှုပ်မလွှာလွှာ ရောက်လာ၍ ပြာပြာ
ထားခဲ့ပြီး သူ ဆက်ပြေးလာခဲ့ရသည်။

၇

အခန်း (၂)

“ပြာပြာ ဉာဏ်ကကြောင်ပဲ တကယ့်ကို အူတူတူနော်”

“အင်းလေ ဘာကောင်မုန်းမသိဘူး ... လွှာ နင့်ကိုတော့
လေ ကျွန်းမာရေးကောင်းစေချင်တယ်၊ နင်ကနိုင်ငံခြားမှာ သွားနေ
မှာမဟုတ်လား ... စာလည်း စာပေါ့ဟယ်”

“အင်းပါ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့”

“ဉာဏ် လာတော့လည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“အင်း”

အားကစားကွင်းကနေ ပြာပြာကို စက်ဘီးပေါ်တင်နင်းပြီး
ပြန်ပို့ခဲ့သည်။

ပြာပြာအမေက အလှအပတွေပြင်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်နေ
၏။

သမီးကို လွှာမာမီလောက် ဂရုမစိုက်ဘူးဟုထင်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြာ ပြန်လာပြီလား ... လွှာလွှာလေးရော ပါလာတာပဲ၊ အိမ်ထဲဝင်အုံးလေ ... တစ်ခုခုစားသွား”

“ဟုတ်တယ်လွှာရ အိမ်ထဲဝင်အုံး ... မေမေက အပြင်သွား မှာဟာ ပြာတစ်ယောက်ထဲ”

လွှာက Speaking တက်နေလို့ မနေချင်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်မဖြုန်းချင်၍ ဖြစ်သည်။

“မနေတော့ဘူး ပြာ ... ငါလည်း သင်တန်းသွားရဦးမယ်”

“လုပ်ပြီဟာ”

“လွှာလေးက စာအရမ်းကြိုးစားတာပဲ၊ ပြာပြာကတော့လေ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတဲ့ မော်ဒယ်လုပ်မယ်တဲ့ သူ့ဆန္ဒပဲလေ”

ပြာမေမေ ဒေါ်လှလေးကတော့ ... အိတ်လေးဆွဲပြီး ထွက်သွားသည်။

ပွဲစားတဲ့။

ပြာအတွက်တော့ ရင်လေးစုံရာပဲ။

အန်တီလှလေးကို ကြည့်ရတာ အပူအပင်ကင်းမဲ့နေပြီး အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ အလှအပတွေ ပြင်လွန်းနေသည်ဟု ထင်သည်။

“ငါသွားပြီ ပြာပြာ”

“လွှာ”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“ဟင်”

“နင့်အမေက နင့်ကိုအရမ်း ဂရုစိုက်တယ်လို့ ငါထင်တယ် ငါ့အမေကတော့လေ ငါ့အတွက်ဆို စိတ်ထဲမှာမထည့်ထားဘူး ... လောင်းကစားပိုင်းတွေမှာ အချိန်ကုန်နေတာ နင်သတိထားမိလား”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ပြာ”

“ဟုတ်တယ် ... ပြာလေ ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့လေ ... ပြာလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“နင်ကလဲဟယ်”

“တကယ်ပြောတာဟာ ... ဘဝတူချင်း စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး၊ နင့်ဘဝကိုလည်း ငါအရမ်းအားကျတာပဲ၊ ဟဲ့ ... နင်တို့ အိမ်ကိုလာလာနေတဲ့ ကိုသတိုးဆွေဆိုတာလေ နင်နဲ့ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဟဲ့ ... ပြာပြာ ကိုသတိုး လာလည်တာမှ နှစ်ခါပဲရှိသေးတယ်”

“နှစ်ခါလုံး ပြာနဲ့ဆုံတယ်လေ လွှာပဲမိတ်ဆက်ဝေးတာ”

“အုန်း ... ဟုတ်တယ်နော်”

“လွှာမာမိက လွှာနဲ့များ မှန်းထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒိုကိစ္စကြောင့်ပါ မာမိနဲ့ပြောနေတာပဲ တို့ထက်အသက်ကြီးတယ်ဟာ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အရမ်းချမ်းသာပုံပဲနော်”

“နင်စိတ်ဝင်စားနေပြီလား ပြာ”

“အင်း”

“ငါ ရှိုင်းပေးမယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ဟဲ့”

“ဒီတစ်ခါလာလည်ရင်လေ ပြာ့ဆီခေါ်လာခဲ့မယ် သိလား”

“ကျေးဇူးရှင်မကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို လုံးဝမမေ့ပါဘူးနော်”

ပြာတို့ အိမ်ကနေထွက်လာတော့ သူမတို့ ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်မှာ ဉာဏ်ကိုတွေ့ရသည်။

လွှာနှင့်ဉာဏ်က ရပ်ကွက်ချင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ဉာဏ်တို့က အလယ်အလတ်ရပ်ကွက် လွှာတို့နေတာက သူဌေးရပ်ကွက်၊ ခြံကြီးဝန်းကြီးတွေနှင့် နေထိုင်ကြသည်။

“နင် အခုမှပြန်လာတာလား လွှာလွှာ”

“အင်း ... ပြာတို့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ စကားဝင်ပြောနေတာ”

“ဒါဆို အိမ်မှာ ပြာပြာတစ်ယောက်ထဲပေါ့”

“အင်း”

သူသွားရင်ကောင်းမလား ပြာပြာတစ်ယောက်ထဲတဲ့။

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

သူတို့နှင့်ပြာပြာက နည်းနည်းလေးလှမ်းနေသည်။

“နေပါဦး ... ရွှေဉာဏ်က မပြန်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အခုကို စောင့်နေတာလား”

“မစောင့်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေလို့ ဆက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ထလာတာ”

“သွားတော့မယ်”

လွှာကိုပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရင် ကောင်းမလားပဲ ဖြစ်သေးပါဘူး။

လွှာက ရည်းစားထားတာတွေ ဘာတွေမကြိုက်ဘူး။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတယ်။

ပြာ့ဆီပဲ သွားရမယ်။

“ဉာဏ်”

“ဟင်”

“နင်ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နင်ကလဲ ဘာအူကြောင်ကြောင်လဲ”

ဒီကောင်ဉာဏ် မရိုးတော့ဘူး။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ပဲ ...

ပြာနဲ့လွှာ တစ်ယောက်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်နေ

တာလဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

လွှာကိုလား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ပြာပဲ ဖြစ်မယ်။

ပြာက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ အပျိုကြီးရှုံးတယ်။

“ငါသွားပြီနော် ဉာဏ်”

“အေး”

ဉာဏ်ရပ်နေဆဲပင် ...

လွှာလည်းသူမတို့ရပ်ကွက်ဘက် စက်ဘီးကိုနင်းလာခဲ့သည်။

မာမိကဒယ်ဒီနှင့် ဖုန်းပြောနေ၏။

လွှာမာမိက မိသားစုကိစ္စတွေကို သမီးအား အသိမပေး

တတ်။

“သွား ... သွား ရေချိုးအဝတ်စားလဲ”

“အင်းပါ”

သူမအခန်းဆီပဲ အပြေးကလေးလာခဲ့သည်။

လွှာတဝက ဒယ်ဒီနိုင်ငံခြားမှာ နေတာကလွဲပြီး အရာရာ

ပြည့်စုံခဲ့သည်။

ဒယ်ဒီက ငွေပို့ပေးခဲ့၏။

သမီးလေးမျက်နှာမငယ်စေရ။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်မည်လုပ်တော့ မဆီမဆိုင် ဉာဏ်သော်ကို သတိရမိသွားသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“ဉာဏ်သော် ဒီကောင်မရိုးတော့ဘူး ... ပြာပြာကိုများ
ကြိုက်နေတာလား ပြာပြာဆီ ဖုန်းဆက်မေးရင် ကော်င်းမလားပဲ၊
ဟွန်း ... လွှာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူ့ဘာသာ သူ ကြိုက်ချင်ရာကြိုက်
လေ၊ ဉာဏ် အလကားကောင် ဘာမှအသုံးကျတာမဟုတ်ဘူး”

ဉာဏ်ကိုလွှာ ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ရပေမယ့် ဒီကောင်က
ပြာမှပြာ အလှမက်တယ်။

လွှာလည်း ချောမောလှပသူပါပဲ။

ပြာလောက် အလှအပမပြင်လို့။

မာမိကလည်း ပညာရေးပဲ အလှအပနဲ့ အဝတ်အစားတွေမှာ
မသုံးပေ။

“သမီးလွှာ အရေးကြီးတာက တစ်နေ့နေ့မှာ ပညာတက်
တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပဲ ... တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်လို့ မာမိ
စိတ်ပူတယ်”

မာမိကပြောထားသည်။

လွှာလည်းပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။

တခါတလေတော့လည်း ဉာဏ်သော်ကို သတိရမိသလိုပဲ
လွမ်းဆွတ်နေသည်။

လွှာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေစုထောင်ပြီး ဉာဏ်အကြောင်း မတွေ့
တော့ဘူးဟု စိတ်ကူးပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ရေချိုးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ မာမိကအိမ်ရှေ့မှာ နှင်းဆီရောက်နေလို့ မာမိက အပြင်သွားဦးမယ်တဲ့။

“ဉာဏ်မေမေ ရောက်လာတာလား။”

“ဟုတ်တယ် ... မာမိ အပြင်ကို သွားဦးမယ်”

“ဒယ်ဒီက ဘာပြောသေးလဲ၊ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာ မှာလဲ။”

“တစ်လလောက်ပဲ ကြာမယ်သမီး၊ ဒယ်ဒီပြန်လာမှာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမိရယ်၊ ဒယ်ဒီကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ပူဆာစရာတွေလည်း ရှိလို့ပါ”

“သွားပြီနော် ... သမီးလည်း ကျူရှင်သွားရမယ်မဟုတ်လား၊ ဒီရိုင်ဘာပို့လိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

မာမိထွက်သွားသည်။

ဉာဏ်မေမေက ပွဲစားဖို့ တခါတလေ မာမိက မိတ်ဆွေတွေ စပ်ပေးတတ်သည်။

ပြာမေမေကလည်း ပွဲစားပဲ။

ဒါပေမယ့် အကျင့်စရိုက်ချင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။

ဉာဏ် မေမေက ရိုးသားသည်။

သူ့သားသမီးတွေအတွက် အမြဲတမ်းအလုပ် ကြိုးစားဖြစ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့

သည်။

“ဉာဏ် ... နင်ရော ပြာပြာဆီရောက်နေပြီလား”

ဉာဏ် ဘယ်မှာလဲဆိုတာ လွှာသိချင်နေသည်။

သူမ ဖုန်းဆက်ပြီး စပ်စုမယ်ပဲရှိသေးတယ် ပြာကဖုန်းဆက် ဖြစ်၏။

ဉာဏ် ရောက်နေတယ်တဲ့ တို့တွေ ထမင်းလက်ဆုံစားဖို့ နင်လာခဲ့တဲ့။

“လွှာက ကျူရှင်သွားရအုံးမယ်ပြာပြာ ... နင်နဲ့ဉာဏ်ပဲ စားကြပါတော့ဟာ”

ဉာဏ်ကပြာဆီက ဖုန်းကိုယူပြီး သူမကိုပြောသည်။

“လွှာလာခဲ့ပါ ... တို့နှစ်ယောက်ထဲလေ နင်မပါလို့တကယ် ပဲ စိတ်မကောင်းဘူးဟာ”

“မလာပါဘူး ... နင်ကတမင် နှစ်ယောက်ထဲနေချင်လို့ သွား တာလေ ... လွှာ မသိဘူးထင်နေလို့လား ရှေ့ဉာဏ်”

“နင်ကလဲ နင်သိရင်နင့်ဝမ်းထဲထား ... နင်မလာဘူးလား လွှာလွှာစုတ်”

“မလာဘူး”

“ပြီးရောဟာ”

ဉာဏ်ကတော့ လွှာလွှာမလာဘူးပဲ ငြင်းပါစေဟု ... ဆု

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

တောင်းပြည့်ဝသွားသည်။

တကယ်ပဲ လွှာကံငြင်းနေ၏။

ဉာဏ် ကံကောင်းတာပဲ။

“ဘာတဲ့လဲ ဉာဏ်”

“မလာနိုင်ဘူးတဲ့ ... သူက သင်တန်းသွားရမှာတဲ့ သူက ပညာရေးမှပညာရေးပဲ”

“တကယ်ပါပဲ ဉာဏ်ရယ်၊ လွှာကတော့လေ ... မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ငါလည်း ပျင်းနေတာပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်ပဲစားမယ်”

“ကောင်းတယ်ပြာပြာ ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟ ... တို့နှစ်ယောက်ပဲ စားကြမယ်”

“အင်း ... တို့နှစ်ယောက် ခေါက်ဆွဲဖြုတ်စားကြမလား”

“ပြာတော့ မဖြုတ်တက်ဘူး ... ပြာလက်သည်းတွေ ထိမှာ ကြောက်လို့ ဉာဏ်ဖြုတ်တက်လား”

“ရတာပေါ့ ... ခေါက်ဆွဲဖြုတ်လေးလောက်တော့”

“ထမင်းကုလဲ နှစ်ယောက်ထဲ စားရတာပျင်းတယ်၊ ခေါက်ဆွဲဖြုတ်စားမယ်၊ ကြက်ဥလည်းထည့်နော်”

“အင်းပါပြာ ... ဒီမှာပဲထိုင်နေ ဉာဏ်လုပ်ပေးမယ်”

“ဉာဏ်ကရော လက်ကျောတင်းတင်း လုပ်တတ်လို့လား”

“စောင့်ကြည့်လေ ... ပြာအကြိုက်သာပြော ပျော့ပျော့

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

လား၊ မာမာလား”

“ပျော့ပျော့”

“ကောင်းပြီ ... သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”

ဉာဏ် စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ပြဿနာပဲ။

တကယ်တော့ ပြာပြာရှေ့မှာ အမှတ်လိုချင်တာနဲ့ ခေါက်ဆွဲဖြုတ်တတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။

မေမေကသူ့ကို ကျောင်းစာပဲ လုပ်ခိုင်းတာပါ။

ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။

ပြာပြာ သိသွားရင်လည်း အထင်သေးခံရပြီး အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်။

ခေါက်ဆွဲဖြုတ်လေးပဲ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ရေနွေးဆူရင် ခေါက်ဆွဲထည့်၊ ပါလာတဲ့ အထုပ်တွေ ဖောက်ထည့် ဒါပဲ။

“ပြာပြာရှေ့မှာ အမှတ်ယူရမယ် ပြာပြာအထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြရမယ်၊ လွှာလွှာရေ ... ဒီနေ့တော့ နင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်သွားပြီ”

သူ ရေနွေးထည့်သည်။

ဂက်စ်မီးဖိုဖြစ်နေ၍ ဉာဏ်မဖွင့်တတ်။

ဉာဏ်တို့အိမ်က လျှပ်စစ်မီးဖိုပဲသုံးတာပါ။

ရှင်မြတ်နိုး

ပြာပြာတို့အိမ်မှာ တကယ့် ပြဿနာပဲ။
မေမေ့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။
မေမေ့အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိ။
သုံးလေးအိမ်ကျော်မှ ဖုန်းကို လှမ်းဆက်လိုက်သည်။
မေမေက တော်တော်နှင့်မလာလို့ ညဏ် ချွေးပြန်ချင်လာ
သည်။

“မေမေ ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ကြာလို့ ပြာပြာဝင်
လာရင် ပြဿနာ”

ညဏ် နေမထိထိုင်မသာနှင့် ဧည့်ခန်းထဲ မသိမသာ ပြေး
ကြည့်တော့ ပြာပြာကစာဖတ်ပြီး ရယ်နေသည်။

တော်သေးတယ် ... စာအုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေလို့။

“ဟဲလို ... ဟဲလို”

“အား ... မေမေလား၊ ညဏ်ပါ”

“ညဏ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်ကနေဆက်နေတာလဲ”

“မေမေ ပြာတို့အိမ်ကပါ ... သားခေါက်ဆွဲပြုတ်ချင်လို့
ဂတ်စီမီးဖိုကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမလဲဟင်”

“ဘာ ... ဟဲ့ရွှေညဏ်ရဲ့ မေမေဘယ်သိမလဲ ... လျှပ်စစ်နဲ့ပဲ
ချက်တာ၊ မီးမလာရင် မီးသွေးနဲ့လေ၊ ပြာပြာမသိဘူးလား ... သူ့ကို
မေးပေါ့”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

“ပြာပြာတို့ ဈေးသွားနေကြလို့ပါ ... သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး
ထမင်းချက်စားမလို့ပါ”

“အမယ်လေး ညဏ်ရယ် ... သား ဘာမှမလုပ်တတ်ပါဘူး၊
မလုပ်နဲ့ မီးတွေဘာတွေလောင်မယ်၊ ပြာပြာတို့ လာမှလုပ်”

“သား ဗိုက်ဆာနေလို့ပါ”

“ဒုက္ခပါပဲ ... မုန့်တွေစားလေ မေမေမအားသေးဘူး ...
ဒါလေးများကွယ် အလုပ်ရှုပ်အောင် ဖုန်းဆက်ရလား ရွှေညဏ်ရဲ့
မသိဘူး မလုပ်နဲ့ ...”

မေမေက ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်သည်။

သေချင်တာပဲ ပြာပြာကို လှမ်းခေါ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပေ
မယ့် မဖြစ်သေးပါဘူး။

ပြာပြာ အထင်ကြီးသွားအောင် ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ လုပ်မယ်ကွာ ... ယောက်ျားပဲဟာ”

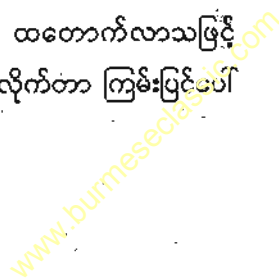
ညဏ် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ဂတ်စီမီးဖိုမှ ခလုတ်လေး
ကိုဖိ၍ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖောင်း ...”

“အား ... အမယ်လေး ... ဘုန်း”

မီးတောက်ကြီးက မထင်မှတ်ပဲ ထတောက်လာသဖြင့်
ညဏ် ကြောက်လန့်တကြားအော်ပြီး ခုန်လိုက်တာ ကြမ်းပြင်ပေါ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ပတ်လက်လန်ကျသွားတော့ ပြာ မီးခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဉာဏ် ဘာဖြစ်တာလဲဟင် မီးတောက်ကြီး ဉာဏ်က အများကြီးတင်ထားတာကို မလုပ်တတ်ရင်လည်း ပြာကို ခေါ်လေ၊ ထ ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သတ္တိကြောင်လိုက်တာ”

ဉာဏ် ရှက်လိုက်တာ ပြာပြာအသံက အထင်သေးတဲ့ အသံ တွေ။

သွားပါပြီ ...

အသုံးမကျလိုက်တာ။

ပြာပြာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ မျက်နှာပူလွန်း၍ ဉာဏ် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

က

အခန်း (၃)

“လွှာရယ် အရမ်းရယ်ရတယ်သိလား ... ရွှေဉာဏ်စုတ်လေ လက်စွမ်းပြချင်တာနဲ့ မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားပြီး ဂတ်စ်မီးဖိုကိုဖွင့်တာ ပတ်လက်လန်ကျလို့ဟယ် ... ပြာတော့လေ တစ်ယောက်ထဲ ရယ် တာ အူတက်မတတ်ပဲ”

လွှာမရယ်နိုင်။

ဉာဏ်အတွက် စိတ်ပူမိသွားရသည်။

ဒီကောင် ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ။

သူ့အမေကလဲ ပညာပုံကြီးစားစေချင်တာပါ။

တစ်ဦးတည်းသောသားအတွက် အရမ်းချစ်ပြီး အလိုလိုက် ဆားတဲ့ကောင် တော်တော်ရှည်တယ်။

“ပြာရာ ရယ်စရာထက် စိုးရိမ်စရာနော် ... ညည်းကောင် လက်စွမ်းပြချင်တာက အရေးမကြီးဘူး ... မီးလောင်ရင်ဒုက္ခ”

ဖိုးလပြည်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီကောင်လည်း ရှက်ပြီးလစ်တော့တာပဲ”
ကောင်းတယ်။

ပြာပြာကိုနှင့် ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား ညဏ်။

ပြာပြာရဲ့ အနာဂတ် အိမ်ထောင်ပြုရေး ရည်မှန်းချက်က
အရမ်းကြီးတယ်ဟဲ့။

နင့်လိုကောင်ကို မသုံးဘူး။

“ဟဲ့ ... လွှာ၊ အခုတလော ညဏ်ရဲ့ အမူယာက တစ်မျိုး
ကြီးပဲနော် ... သတိထားမိလား”

“မသိဘူး ... ဒီကောင်က ငကြောင်ပါ”

“နင့်အစ်ကိုရော”

“မနက်ဖြန်လာမယ်တဲ့ ... ဒယ်ဒီက ပစ္စည်းတွေ ပို့ခိုင်းလို့တဲ့”

“လာရင် မမေ့နဲ့နော် ယောက်မ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ ... စိတ်ချပါ။ အောင်သွယ်တော်
လုပ်ပေးပါမယ်”

ပြာကိုလည်း ကိုသတိုးနှင့်အောင်သွယ်ပေး ဖြစ်မိသည်။

ညဏ် ...

အရူးကောင်က ပြာကို ... မှန်းချင်မှန်းနေမှာပဲ။

လွှာတစ်ယောက် ညဏ်ဆီပြေးပြီး ဘာတွေဖြစ်လဲ မေးချင်
နေ၏။

စိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

ထို့ကြောင့်ပင် ပြာပြာကိုနှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့သည်။

ညဏ်တို့ ရပ်ကွက်ဘက် လှည့်လာခဲ့၏။

ရွှေညဏ်ကတော့ အိပ်ယာပေါ်မှာ လဲနေသည်။

“လွှာရောက်လာတာလား ... ဒီမှာ ညဏ်လေ ဖျားနေ
တယ်”

“ဟင်”

အန်တီနှင့်ဆီက သားကိုပြုစုနေရင်းပြောသည်။

ညက တစ်ညလုံး ခြံထဲမှာထိုင်ပြီး ဂစ်တာတီးတယ်လေ။

အဲ့ဒီခုံတန်းပေါ် အိပ်ပျော်သွားတာ မိုးလင်းမှသိတယ်ဟု
ပြော၏။

ညဏ်ရယ် ... နင် တကယ်ပဲ အသည်းကွဲနေတာလား။

“အန်တီနှင့်ဆီလည်း ကိစ္စရှိတယ် ... ပွဲဖြစ်မလားလို့ သွားရ
မယ်လေ”

“သွားလေအန်တီ ... လွှာရှိပါတယ်၊ ဒီကောင့်ကို ပြုစုပေး
မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ လွှာလွှာလေးရယ် ... သမီးအမေက အချိန်ကို
အရမ်းတန်ဖိုးထားတဲ့သူ လွှာစာကျက်ပါ”

“ရပါတယ်၊ မာမိလည်း အလုပ်များနေတယ်၊ လွှာအားနေပါ
တယ်၊ အန်တီသွားစရာရှိတာသွား”

စိုးလပြည့်စာပေ

“အေးအေး ... ကျေးဇူးပဲ”

အန်တီနှင့်ဆီထွက်သွားမှ ဉာဏ်နှင့်လွှာ နှစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့ပြီး မျက်နှာညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ လွှာလွှာ ... နင် ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူး ... နင်မနေ့က ကံကောင်းလို့ မီးမလောင်တာဆို နင်ပြုတ်ကျသွားတာ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ငါစိတ်ပူလို့ပါဟဲ့ ဉာဏ်ရယ်၊ နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ပြာပြာရှေ့မှာ ... လက်စွမ်းပြလိုက်တာ မဟုတ်လား”

လွှာလွှာက သူ့နဖူးကိုလာစမ်းပြီး စိုးရိမ်တကြီးမျက်လုံးလေးတွေနှင့် ကြည့်ပြီးမေးနေသည်။

ပြာပြာနဲ့တခြားစီပဲ။

သူပြုတ်ကျတာကို ပြာပြာ အုလှိုက်သံလှိုက် ရယ်ရက်၏။

အပြစ်တင်သေးသည်။

“ပြာပြာပြောတော့လေ ငါမရယ်နိုင်ဘူး ... နင့်အတွက် စိတ်ပူသွားတယ်၊ မီးလောင်နိုင်တယ်နော်၊ နင်ကဘာလုပ်တတ်လို့လဲ၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့အိမ်က ရွှေမင်းသားလေးလေ”

“ဘာပိုက်ဆံမရှိတဲ့အိမ်ကလည်း နင်လာပြီးတော့ အထင်

မသေးနဲ့နော် ... နင့်လို ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့အိမ်က သရဲမကို အထင်မကြီးဘူး”

“ဟယ် ကြည့်စမ်း ... ဉာဏ်စုတ်၊ ပြောလိုက်တာ ... သူ့ကိုတော့ ရွှေမင်းသားလေးနဲ့နှိုင်းရတယ်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်”

သူမ စိတ်တိုတိုနှင့် ဉာဏ်ကို လက်သီးဆုတ်လေးနှင့် ထုရိုက်ပြီးမှ နာသွားလားဆိုပြီး မျက်ဆန်ပြူးပြူးလေးနှင့် ကြည့်သည်။

“နင်က နေမကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ ... လွှာ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ကော်ဖီသောက်မလား၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်စားမလား ပြောလေ”

“သူဌေးအိမ်ကသရဲမလေးက ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ တို့အိမ်မှာ ဒါတွေမရှိဘူး”

“လွှာ ... သွားယူလာပေးမယ်လေ၊ စားချင်တာသာ ပြောမိပါ”

“စားမယ်”

“ခဏစောင့်နော်”

“သွား”

လွှာလွှာ စက်ဘီးလေးနှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဉာဏ်အပေါ် လွှာလောက် ပြာပြာကသံယောဇဉ်ရှိလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

ဉာဏ် ရှက်ပြီး တစ်ညလုံးအပြင်မှာ ဂစ်တာ ထိုင်တီးနေရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“ပြာပြာရယ် ဉာဏ်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ကိုယ်အိပ်လို့တောင် မပျော်တော့ဘူး ... ပြာစိတ်ဝင်စားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သူတွေ့နေမိတာက ပြာပြာအကြောင်းတွေပါ။

အရမ်းလှတဲ့ ပြာပြာ။

ညိုပြာညက်ဆိုပေမယ့် ပြာပြာက ဖြူဝင်းအိနေသည်။

လွှာလည်း ချောပါတယ်။

အသားဖြူဖြူ ဝင်းဝင်းလေးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အရမ်းစာမှစာ ကြိုးစားပြီး သူ့ကိုလည်း စားအရမ်း ကျွန်ခိုင်းလွန်း၍ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေသည်။

လွှာလွှာက သူနှင့်ပတ်သက်လာရင်တော့ သံယောဇဉ်ကြီး၏။

ခဏကြာတော့ လွှာစားစရာတွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် ရောက်လာသည်။

“ဉာဏ် ဗိုက်ဆာနေပြီလား ... ငါလေ မုန့်တွေအများကြီး ယူလာတယ်၊ ကွေကာအုပ်ရော နင်ဘာစားမလဲ ... ပြီးတော့လေ လိုလိုမယ်မယ် ပေါင်မုန့်ပိုပြီး ကင်လာခဲ့တယ် ... ထောပတ်သုတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပေးမယ်”

“အင်း”

လွှာက စားစရာတွေ မုန့်တွေအများကြီး ယူလာပြီး အန်တီ တို့လည်း ကျွေးနှော်ဆိုပြီး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ် သုတ်သည်။

“လွှာလွှာ”

“ပြောလေ ...”

“နင်ရော ဂက်စ်မီးဖို ဖွင့်တတ်လား”

“မဖွင့်တတ်ဘူး ... ငါတို့အိမ်မှာက အလုပ်သမားတွေပဲ လုပ်တာ၊ နင့်အတွက် ပေါင်မုန့်မီးကင်တောင် အလုပ်သမားတွေကို မေးပြီး လွှာကိုယ်တိုင် လုပ်လာတာ”

“နင်လည်း ကြည့်လုပ်နော် ... စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ပြီး မီးလောင်မယ်”

“လွှာက နင့်လိုအစွမ်းပြချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စေတနာနဲ့ပဲ မလုပ်တတ်လည်း လုပ်တတ်တဲ့သူကို မေးပြီးမှလုပ်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... သရဲမလေးရယ်”

“ဉာဏ်နော်”

လွှာကတော့ ဉာဏ်ကို ... ထုရိုက်ပစ်ဖို့ လက်ရွယ်ပြီးမှ မရိုက်ရက်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

လက်ကိုပြန်ရုတ်ပြီး ကွေကာအုပ် တစ်ခွက်ဖျော်သည်။

“စား ... ကွေကာအုပ်လည်း သောက်နော်၊ ဒါမှအားရှိမှာ”

အခုတစ်လော မေမေကပွဲမဖြစ်ဘဲ ဖေဖေလုပ်အားခနှင့်

စားသောက်နေရတာ ဉာဏ်တို့အိမ်မှာ ရိက္ခာပြတ်နေသည်။

အတော်ပဲလွှာရေ ကျေးဇူးတင်တယ်။

ပါးစပ်ကတော့ မပြော။

လွှာက သူ့ကို ဆရာကြီး လာလာလုပ်နေတတ်တာ အမြင်
ကတ်၏။

ကွေကာအုပ်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်
က အရသာ ရှိလွန်းသည်။

“စားပြီးရင် ဆေးသောက်”

“အေးပါဟ”

“ရော့လေ”

လွှာလွှာက ဆေးတွေနှင့် ရေတစ်ခွက်ကိုပါ ခပ်ပေးသည်။

ဉာဏ် ဆေးသောက်လိုက်၏။

အဖျားနည်းနည်း ကျလာ၍ နေထိုင်ကောင်းသွားသည်။

“ရပြီ ... နင်ပြန်တော့”

“ပြန်မှာပါဟဲ့၊ လုပ်လည်းလုပ်ပေးရသေးတယ်၊ မောင်းထုတ်
မနေနဲ့နော် ကောင်စုတ် ... ”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

“ငါ အိပ်ဦးမယ်”

“နင်တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပျံ့မလား၊ ပြာပြာကို ဖုန်းဆက်လေ၊

ငါတို့နှစ်ယောက် စောင့်ပေးမယ်”

“နင်ဆက်လိုက်”

ပြာပြာဆီ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတော့ ဉာဏ်ရင်ခန့်နေသည်။

ပြာပြာ လာမလား ...

သူနေမကောင်းဘူး။

ဖျားနေတယ်ဆိုရင် ပြာပြာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

စိတ်ပူမှာလား စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပြေးလာမှာလား။

“ဟဲ့ ... ရော့ ... နင်ပြောလိုက်”

“လွှာပြောပါဟာ နေမကောင်းပါဘူးဆိုမှ ခေါင်းမူးနေလို့”

ပြာပြာနှင့်ဖုန်းပြောရမှာ ဉာဏ်လန့်နေသည်။

ကြင်နာ ပြပျံ့မလား။

သူ့ကို ပြာပြာက စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်။

ပြာပြာ ငြင်းပစ်မှာ ဉာဏ် မကြားလိုပေ။

လွှာက ဖုန်းပြောနေ၏။

ဉာဏ် ရင်ထိတ်နေသည်။

“ပြာပြာရေ ဒီမှာ ရှေ့ဉာဏ်လေ ဖျားတော်မူနေတယ် ...

ပြာ လာခဲ့မလား ... ဉာဏ်တို့ အိမ်ကိုလေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“မအားဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်မှပဲ လာကြည့်မယ်ဟာ၊ ဘာမှလည်းမဟုတ်ပါဘူး။

ညဏ်က ငပျော့”

“ပြီးရောဟာ”

လွှာကတော့ ဖုန်းကိုဒေါသတကြီး ပိတ်ပစ်သည်။

“ပြာကလဲလေ ... မအားလို့တဲ့ညဏ်၊ နောက်နေ့မှတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နေမကောင်းတာကို ဘာတွေမအားရလဲ မသိဘူး”

“ရပါတယ်ဟာ ... ငါကယောက်ျားပဲ ပြာပြာကပျော့ညံ့တာ မကြိုက်ဘူးလေ၊ နင်ပြန်တော့”

“ပြန်မယ်ကောင်စုတ် ... စေတနာနဲ့လည်း လုပ်ပေးရသေး တယ်၊ နင် ဖြစ်တယ်နော်”

“ဖြစ်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... လွှာ သွားတော့မယ်”

“သွား”

လွှာ အပြင်သို့ထွက်လာပြီးမှ ညဏ်ကို စိတ်မချဘူး။

ကိုယ်က ပူနေသေးတယ်။

တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုအိ

သူမ စိတ်မချသဖြင့် အိမ်လေးထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ညဏ်”

“ဘာလဲဟ”

“ရှေ့ ငါ့ဖုန်းယူထားလိုက်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ငါ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လေ၊ နင်ကနေမကောင်းတော့ အပြင်ကိုမထွက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ပေးထားခဲ့လေ ကျေးဇူးပဲနော် လွှာလွှာ”

“ပြန်ပြီနော်”

လွှာလွှာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အတော်ပဲ သူ့ကို ဖုန်းပေးထားခဲ့သည်။

“ပြာပြာဆီ ဖုန်းဆက်ရင် ကောင်းမလား”

ဖုန်းရှိနေတုန်း ပြာပြာဆီဖုန်းဆက်ပြီး ညှာရမယ်။

သူ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“လွှာလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ငါလေ ညဏ်”

“ဟင် နင်ဆက်တာက လွှာဖုန်း”

“ဟုတ်တယ်ပြာ ... ညဏ်နေမကောင်းလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဖုန်းဆက်နိုင်အောင် ထားခဲ့တာ”

“နင့်ကိုတော့ လွှာက သံယောဇဉ်ရှိတယ်နော် ညဏ်”

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြာပြာ”

“ပြော”

“ပြာကရော ဘာတွေလုပ်လို့ မအားရတာလဲ ... ဉာဏ်က မျှော်နေတယ် လာခဲ့ပါလား”

“မအားဘူးဉာဏ် ဒီမှာလေ ငါ မော်ဒယ်သင်တန်းတက်မလို့ သွားစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဉာဏ်ရယ် နင်ကလဲ အလန့်တကြားနဲ့ အော်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟာ မေမေနဲ့ချိန်းထားတယ် ... သင်တန်းသွားအပ် မလို့လေ”

ပြာပြာ မော်ဒယ်သင်တန်း တက်မယ်ဆိုတော့ ဉာဏ်နည်း နည်းလေးမှ သဘောမကျပါ။

ဉာဏ်နှင့် အနေဝေးမှာ စိုးရိမ်သွားခဲ့ရသည်။

ပြာပြာကို တားချင်ပါတယ်။

ပြာပြာက လက်ခံမှာမဟုတ်မှန်းလည်း သူသိနေသည်။

“ပြာပြာ”

“ပြော”

“ဒီသင်တန်းကို မတက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး ဉာဏ် ... ဒါက ငါ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်လေ လုပ်ကို

လုပ်ရမယ် ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တို့ကဘဝကိုဒီအတိုင်း မဖြတ် သန်းနိုင်ဘူးဉာဏ်၊ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို ကြည့်ရမယ်”

“တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဟုတ်လားပြာ၊ အလုပ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဉာဏ်တို့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကြမယ်လေ”

“တော်ပါတော့ဟာ ငါသွားရတော့မယ် ဉာဏ်၊ ငါကရည်မှန်း ချက်ကြီးတယ်ဟာ၊ ငါလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တောင် အရမ်းချမ်းသာ တဲ့သူ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်ရမယ် ... ငါအလှတွေ ကြွယ်တုန်း ရှာမလို့လေ”

“ပြာပြာ”

“သွားပြီ ... နင်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား ဉာဏ်သော်၊ ဒီလောက်လေး နေမကောင်းဖြစ်တာနဲ့ ဟိုလူ့ဖုန်းဆက် ဒီလူ့ဖုန်း ဆက်နဲ့ နင့်နားမှာ ဘယ်သူက လာနေပေးနိုင်မှာလဲ၊ ပြာတို့က ငယ် တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝအတွက် ခြေလှမ်းစရာတော့မယ် သိလား”

ပြာပြာ ဒေါသတကြီးပြောပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဉာဏ်လည်း လွှာဖုန်းလေးကို ငေးကြောင်စွာ ကြည့်နေ၏။

ပြာဆီ ဖုန်းဆက်မိတာမှားတာပဲ ...

လွှာကြောင့်။

ရှည်ကျောပြီး ဖုန်းထားခဲ့လို့ ...

ပြာပြာ စိတ်ဆိုးသွားတာ ထင်တယ်။

ရှင်မြတ်နိုး

ဉာဏ်ကလဲလည်း ဉာဏ်ပဲ။ ပြာပြာအတွက် ဉာဏ်က ဘာလုပ်
ပေးနိုင်မှာလဲ ပြာပြာလဲလည်း အသင့်တင့်ပဲ။

ပြာပြာအမေက ပွဲစားဆိုပေမယ့် အသုံးအဖြုန်းကြီးသည်။

“ဉာဏ် မင်းကရော ဘာကောင်လဲ ... ပြာပြာပြောသွားတာ
တွေ့လား၊ မင်းလိုကောင်ကို မသုံးဘူးတဲ့”

ပြာပြာနှင့်ဉာဏ် အလှမ်းဝေးသွားသလို ခံစားရသည်။

ပြာပြာက ချမ်းသာချင်လွန်းသူ။

လွှာတို့က ချမ်းသာပြီးသားပဲ။

ပြာပြာဘဝလေးကို ဉာဏ်သနားမိနေ၏။

သူ အခုချက်ချင်းပဲ သူ့ဌေး ဖြစ်ချင်လာရသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေကလဲ အစောကြီးထဲက ချမ်းသာအောင်
လုပ်ထားကြတာ မဟုတ်ဘူး ... သားအခုမျက်နှာငယ်နေရပြီ ...
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဉာဏ်တစ်ယောက်ထဲ ကြေကြေကွဲကွဲနှင့် မိဘတွေကိုအပြစ်
တင်မိသည်။

လွှာအဖေဆို နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ။

ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။

သူ့အဖေက ကုမ္ပဏီမှာ ကားမောင်းသမား။

အမေက ရပ်ကွက်ထဲက ပွဲစားအသေးလေး။

စိုးလပြည့်စာပေ

ပြာပြာကြောင့် ရင်တွေပူလောင်လောင်ကြီး ကိုယ်ကပိုပြီး
အဖျားတွေ ထပ်တက်ပြီလား မသိတော့ဘူး။

အခန်း (၄)

ဉာဏ်က ပြာပြာကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေပြီဆိုတာ လွှာ သိလိုက်သည်။

လွှာကိုကျတော့ သရဲမတဲ့ ... ဘာသာရဲမလဲ။

သူမ မှန်ရှေ့မှာ ရယ်မိနေသည်။

“ဒီရုပ်လားသရဲမ ... လွှာက ပြာလို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မနေလို့ ပါနော် ... ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ လွှာလို မိန်းကလေးမျိုးကိုများ ဟွန်း”

လွှာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်မဲ့သွားသည်။

ဉာဏ်ကောင်စုတ် ...

နင်ကရော ရုပ်လေးချောတာပဲရှိတာ ဘာအသုံးကျလို့လဲ။

ဟုတ်တယ် ...

နင်နဲ့ ပြာပြာနဲ့ပဲတန်တယ် ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကြိုက် ... ကြိုက် ... ။

လွှာနှုတ်ခမ်းလေး စုပုတ်နေသည်။

“လွှာကတော့ ... ဉာဏ်အပေါ် ကောင်းပြလိုက်ရတာ၊ သံယောဇဉ်ကြီးရတယ် ... သူကတော့ ပြာမှပြာ”

ဉာဏ် ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး။

နေကောင်းလို့ထင်တယ်။

နင့်ဆီက ဖုန်းကို မမျှော်ပါဘူး ဉာဏ်ရယ်။

လွှာက တစ်ခုခုအရေးပေါ်မှ ဆက်လို့ပြောခဲ့တာပဲ။

မမျှော်လင့်ဘူးဆိုမှ ဖုန်းလာ၍ သူကြည့်လိုက်တော့ ပြာပြာ ဖြစ်နေသည်။

“လွှာရေ ... ဉာဏ်တော့ စိတ်မမှန်တော့ဘူးထင်တယ်၊ နင့် ဆီကဖုန်းယူထားပြီး ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာ”

“ဉာဏ်ပေါ့ ... ပြာက အလုပ်မအားဘူး ပြောတာကို သူ့ဆီ လာရမယ်တဲ့၊ ပြာကမော်ဒယ်သင်တန်း သွားအပ်မလို့ ပြောလိုက် တော့ ဒေါသတကြီး တားနေတယ်”

“ဉာဏ်က ပြာတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့နေမှာပါ”

“ပြာတော့လေ ဒီကောင့်ကို ပြောင်းလဲလာလို့ သူဌေးကိုပဲ ယူမှာလို့ ပိတ်ပြောလိုက်တယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြာကလည်းဟယ် ဉာဏ်နေမှမကောင်းတာပဲ ... ပြာကို စိတ်ပူလို့ပါ။ အခြေအနေက ဘာပြောင်းရမှာလဲဟယ်”

“နင်မသိပါဘူး၊ ပြာကတော့ အဲဒါမျိုးဆိုရင် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ကနေ ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်မှာပဲ”

“ပြာရယ် သည်းခံပါ။ ဉာဏ်ကလဲ အေးပါတယ်၊ ဖြူစင်တယ် တို့ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ”

“အင်းလေ ... သူငယ်ချင်းမို့ပေါ့၊ ပြာကရည်မှန်းချက်ကြီး တယ်နော်၊ ဒါပဲဟာ ... သင်တန်းသွားအပ်ရမယ်လေ”

“အင်း”

ပြာက ဖုန်းချသွားသည်။

ဉာဏ်စုတ် သူများဖုန်းကို ယူထားပြီး ဘာဖြစ်လို့ တခြားသူ ဆီ ဆက်ရတာလဲ။

လွှာဆီတော့ မဆက်ဘဲ နေနိုင်တယ်။

ကောင်းပါတယ် ...

လွှာကလည်း နင့်အပေါ်တွယ်နေတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ် တောက်ပစ်တော့မှာပါ။

“သမီးရေ”

“မာမိ”

“ဒယ်ဒီက ဖုန်းပြောချင်လို့တဲ့ ... သမီးဖုန်းက ဆက်သွယ်လို့

ခရုကူးတဲ့၊ ဒီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လွှာဖုန်း မကောင်းဘူးထင်တယ် မာမိ”

“ရော ... ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တော်ပါသေးရဲ့ ဒယ်ဒီဖုန်းဆက်တာ ဉာဏ်ဆီ ဝင်မသွားလို့။

“ဟယ်လို ... ဒယ်ဒီလား”

“အင်း ... သမီးလေး နေကောင်းလားကွာ”

“ကောင်းပါတယ် ဒယ်ဒီ ... လွမ်းနေပြီ ဘယ်တော့ပြန်လာ ခုလဲ”

“တစ်လလောက် နေရအုံးမယ် ... ဒယ်ဒီခွင့်မရသေးလို့ပါ။ သမီးလေး စာကြိုးစားနော် ... တက်သင့်တဲ့ သင်တန်းတွေလည်း ဆက်ထား၊ ဒယ်ဒီဆီကို လာဖို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ တက်နေပါတယ် ဒယ်ဒီ ... လွှာအတွက် စိတ်မပူ ခန့်”

“မောင်သတိုးကိုလေ ဒယ်ဒီ သမီးလိုချင်တာတွေ ထပ်ပို့ နိုင်းထားတယ် ... ဒယ်ဒီကတော့လေ မောင်သတိုးနဲ့ပဲ ဘာသာ စကားတွေလေ့ကျင့်ဖို့ လုပ်စေချင်တယ် ... စကားပြောဆိုတာ ပြောမယ့်သူ ရှိမလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဒယ်ဒီ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒယ်ဒီလွတ်ထားတယ် ... သမီး မာမိကိုလည်း ပြောထား ပြီးပြီ၊ မောင်သတိုးရောက်လာရင် အစီအစဉ် စဆွဲတော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးလေးကို ချစ်တယ်”

“ဒယ်ဒီကိုလည်း ချစ်တယ်၊ အရမ်းလွမ်းတယ်၊ တွေ့ချင်နေပြီ အမြန်ပြန်လာပါ”

“OK”

ဒယ်ဒီဆီက ဖုန်းလာသဖြင့် စောစောကဒေါသတွေနှင့် မွန်းကြပ်နေတဲ့လွှာ စိတ်တွေပြေလျော့သွားရသည်။

ကိုသတိုး လာမယ်တဲ့။

ပြာပြာပြောထားတဲ့ စကားတွေကို ကြားယောင်လာရသည်။

“နင့်အစ်ကို သတိုးလိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ ပြာကစိတ်ဝင်စားတာ၊ မိတ်ဆက်ပေးနော်ဟဲ့ ... နင်ကရော ကိုသတိုးကို ဘယ်လို သတ်မှတ်လဲ”

“အစ်ကိုပေါ့ လွှာက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ယူမှာ၊ ချမ်းသာတာတွေ မချမ်းသာတာတွေ မစဉ်းစားဘူး”

“လွှာကတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ပိုက်ဆံရှိတာကိုး ပြာကတော့ အကြီးကြီးမှန်းတယ်”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

ကိုသတိုးကလည်း ယောက်ျားပီသပြီး ချောမောသူပါပဲ။ လွှာက အစ်ကိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပဲ ခင်မင်မိနေသည်။

စီးပွားရေးမှာလည်း အောင်မြင်နေတာပဲ အထင်တော့ ကြီးပါ။

အင်းလေ ...

ပြာနဲ့ပဲနီးစပ်သွားအောင် မိတ်ဆက်ပေးမယ်။

ပြာက ... ကိုင်းကြီးကြီးမှာ နားချင်တာလေ။

“လွှာရေ မာမိအရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားဦးမယ် ...

သမီး လိုအပ်တာတွေ မာမိအားလုံး စီစဉ်ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ ...”

“မောင်သတိုးရောက်လာရင် သမီးစာသင်ဖို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါနဲ့မာမိ သမီးတစ်ယောက်ထံဆို ပြင်းတယ်၊

ပြာနဲ့ညဏ်ကိုရော ခေါ်သင်ချင်တယ်၊ ကိုသတိုး သဘောတူရင်လေ”

“ကောင်းပါတယ် ... ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကလဲ မာမိ သား

သမီးတွေပဲ ဖြစ်ထွန်းစေချင်ပါတယ် ... ခေါ်သင်ပေးလိုက်ပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမိရယ် ... ဒါမှစိတ်သဘောထား

ပြည့်ဝတဲ့ တို့မာမိ”

“မာမိ သွားပြီနော်”

ရှင်မြတ်နိုး

မာမီ အခုတလော အပြင်ကို ထွက်လွန်းနေသည်ဟု ထင်နေပေမယ့်လည်း လွှာအပေါ်တော့ တာဝန်ကျေလွန်းသည်။

လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်စေခဲ့၏။

လွှာသူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မာမီက အဆင့်အတန်း မခွဲခြားခဲ့ပေ။

သူမ သဘောအကျဆုံးပင်။

“သမီးလေးလွှာရေ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ခင်ညှာက လာခေါ်သည်။

ကိုသတိုး ထင်တယ်။ သူမအောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ကိုသတိုး ဖြစ်နေသည်။

“လွှာလေး ... အန်ကယ်က ပစ္စည်းတွေ ပို့ခိုင်းလိုက်တယ် လွှာလေး မှာထားတာတွေလေ”

“Thank You”

“မလိုပါဘူးကွာ ... ကိုကိုက လွှာလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးချင်တာပါ”

“ကိုသတိုး”

“ပြောလေ”

“ဒယ်ဒီကပြောတယ်၊ လွှာတို့ Speaking သင်ဖို့လေ”

“ဟုတ်တယ် လွှာလေး ... ကိုကိုလည်း အဲဒီကိစ္စလာတာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

လေ ... ဘယ်အချိန်စပေးရမလဲ၊ ကိုကို အားတဲ့အချိန်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်တွေပဲလေ”

လွှာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ကိုသတိုးက ဟိုကိုဟုပြောဆိုတာကိုလည်း မကြိုက်ပါ။

ပြီးတော့ လွှာလေးတဲ့ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

စိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်သလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမယ့်လဲ ...

လွှာ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“လွှာတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သင်ချင်ပါတယ်ကိုသတိုး”

“လွှာလေး”

“ရှင်”

“ဘာလို့ ကိုသတိုးကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ခေါ်နေတာလဲ၊ ကိုကိုလိုခေါ်လေ”

“အင်း ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကိုကိုလို့ မခေါ်ချင်ပါဘူး။

လွှာ လုံးဝမခေါ်နဲ့။

သူမက နှုတ်သွက်လျှာသွက်တော့မဟုတ်။

ဒယ်ဒီဆန္ဒ ဖြစ်နေ၍လည်း ကိုသတိုးအား ကလန်ကဆန် ဓလုပ်ချင်ပေ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သင်မယ်နော်၊ ရမလား”

ကိုကိုဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မပါအောင် သတိထားပြီး လွှာ

ပြောရသည်။

“ရတယ်လေ ... လွှာလေး ဆန္ဒပါပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဟေ့ကောင်မလေး Thank You လို့ပြောလေ၊ လျှာရဲအောင်

လို့ ကျင့်ရမယ်နော်”

“Yes”

“OK”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။

ဉာဏ်က ဘာပြောမလဲ။

လွှာနှင့်ကိုသတိုးတို့ နှစ်ယောက်ထဲသင်ရင်လည်း ပြာပြာက

စိတ်ပုတ်တယ်ဟု ပြောဦးမယ်။

ပြာပြာတစ်ယောက်ထံ ခေါ်သင်ရင်လည်း ဉာဏ်က စိတ်ဆိုး

ဦးမယ်။

ဉာဏ်ကိုလည်း ပညာတက်စေချင်သည်။

“လွှာလေး”

“ရှင်”

“တစ်ယောက်ထဲ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

နတ်ရွိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“ဉာဏ် အတွက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကောင်မလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကောင်လေးပါ”

“ကောင်လေးအကြောင်းကို လွှာလေးက ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းပါ၊ ဉာဏ်က ဆင်းရဲတယ်လေ၊ သင်တန်းတွေ တက်စေချင်တာပါ”

လွှာလေးကို သတိုးကြည့်မိသည်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

ပညာလည်းတော်ပြီး အရမ်းကြိုးစား၍ သတိုး နှစ်သက်မိ၏။

သို့ထက်ငယ်ပေမယ့် သတိုး ... စိတ်ဝင်စားမိသွားရသည်။

“လွှာကို ဘာကြည့်နေတာလဲ သရဲမနဲ့တူလို့လားဟင်”

“မတူပါဘူးကွာ ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးက ဘယ်လိုလုပ် သရဲမနဲ့တူမှာလဲ”

“ရွှေမင်းသမီး”

“အင်းလေ”

ဉာဏ်ကောင်စုတ် ...

သူများကရွှေမင်းသမီးလေးတဲ့ သူက သရဲမတဲ့ အလှအပကို မခံစားတတ်တဲ့ကောင်။

ရှင်မြတ်မိုး

“ဟေ့ ...”
 “အမယ်လေး”
 “ဘာတွေ တစ်ယောက်ထဲတွေ့ပြီး ပြုံးနေရတာလဲ”
 “လန်လိုက်တာ လွှာကို သရဲမနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတဲ့ကောင်
 လေ”
 “ဘယ်ကောင်လဲကွာ ပြောစမ်း ... ကိုကိုစိန်ခေါ်ပြီး လက်
 သီးနှံထိုးပစ်မယ် ပြောစမ်း”
 “မပြောတော့ပါဘူး ထားလိုက်ပါ”
 ဉာဏ်နာမည်တွေ့ ... ထုတ်ဖော်မပြောတော့ပါဘူး။
 တော်ကြာ ကိုသတိုးက တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်။
 “မနက်ဖြန် စနေဆိုတော့ မနက်ထဲက သင်တန်းစမယ်နော်
 လွှာလေး ... စည်းကမ်းတကျသင်ရမယ်၊ လွှာလေးပြောပြထားပါ”
 “ဟုတ်”
 “လွှာလေးကြောင့်ပါ။ ကိုကိုကလွှာလေးကိုပဲ တစ်ယောက်
 ထဲ သီးသန့်သင်ပေးချင်တာ”
 “သုံးယောက်လုပ်ပါနော် သုံးယောက် ... သူငယ်ချင်း သုံး
 ယောက်က တစ်ယောက်ကောင်းစားရင် တစ်ယောက်က ကူညီ
 စောင့်ရှောက်ဖို့ ကတိပြုထားကြလို့ပါ”
 လွှာလေးကို သူသတိထားမိနေတာက သူ့ကိုစကားပြော

စိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသီ

လျှင် ကိုကိုဟုမသုံးမိအောင် သတိထားပြောနေသည်။
 ဒီကောင်မှလေး ရိုးသားတယ်။
 ဖြူစင်တယ်။
 နှုတ်ကမသွက်ဘူး။
 သတိုးဘဝ တစ်သက်လုံး လက်တွဲချင်တဲ့မိန်းကလေးက
 အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး။
 “လွှာလေး”
 “ရှင်”
 “မင်းဆီကနေ ကိုကို ကတိတစ်ခုတော့ လိုချင်တယ်”
 “ဘာကတိလဲဟင်”
 “အန်ကယ်ဆန်နီက သူ့သမီးတစ်ယောက်ထံကိုပဲ သင်ပေးဖို့
 ပြောထားတာ၊ အခုသုံးယောက်တောင် သင်ပေးရမယ်လေ”
 “မာမိက သဘောတူတယ်လေ”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကိုကိုဘက်ကနေ တောင်းဆိုချင်တယ်”
 သူမ လန့်လာသည်။
 ဘာတွေတောင်းဆိုမှာလဲ။
 ဘုရားရေ ...
 ချစ်ရေးဆိုမှာလား။
 လက်ထပ်ခွင့်လား။

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ဒါဆိုရင်တော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။
 အပြတ်သားဆုံး ငြင်းဆန်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။
 “တောင်းလေ လွှာလိုက်လျှောပေးနိုင်တာပဲ တောင်းပါနော်
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပဋိပက္ခ မဖြစ်ချင်လို့ပါ”
 “လွှာလေးက စကားတတ်သားပဲ ကိုကိုကို ပိတ်ပြောတာ
 လား”
 “မဟုတ်ပါဘူး တောင်းပါ”
 “ကိုကိုလို့ခေါ် ...”
 “ဟင်”
 “မင်း ... ကိုကိုဆိုတဲ့စကားလုံးကို ရှောင်ပြီးပြောနေတာ
 ကိုကို သိတယ် ... ဘယ်လိုလဲ”
 “ဒါက ဘာမှမခက်ပါဘူး”
 “မခက်ရင် ခေါ်လေ”
 ကိုကိုတဲ့ လွှာ လုံးဝမခေါ်ချင်။
 ဒါပေမယ့်လည်း ဒယ်ဒီအမိနဲ့ ဖြစ်နေသည်။
 ဒယ်ဒီက ... ဒါလုပ်ဆိုလုပ်မှ လွှာတို့သားအမိ နှစ်ယောက်
 လုံး ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိကြ။
 စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုဟုခေါ်ရမှာလေးကိုပင် ဝန်လေးနေမိ၏။
 သူမက ဉာဏ်ကလွဲပြီး တစ်ခြားယောက်ျားလေး တစ်

စိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

ယောက်နှင့် အရောတဝင် ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေထိုင်လိုပေ။
 ကိုသတိုးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ကိုကိုလို့ခေါ်လိုက်ရင် ဉာဏ်
 ဘာပြောမလဲ။
 သဝန်ကြောင်မှာလား။
 ဒါမှမဟုတ် ...
 သဘောကျ ကျေနပ်နေမှာလား။။
 ပြာပြာနဲ့ရင်းနှီးရင်သာ ဉာဏ်ဒေါသဖြစ်မှာပဲ။
 “လွှာလေး ... ဒါလေးခေါ်ရတာ ဘာဖြစ်လို့ဝန်လေးနေတာ
 လဲကွာ၊ မခေါ်ချင်ဘူးလား”
 “ခေါ်ချင်ပါတယ် ... ဝန်လေးစရာလည်း အကြောင်းမရှိပါ
 ဘူး၊ ကိုယ့်အစ်ကိုပဲဟာ၊ ကိုကို ...”
 “ဟုတ်ပြီ ... ထပ်ခေါ်ဦး”
 “ကိုကို ...”
 “ကိုကို ...”
 “ကိုကို ...”
 သူမကအရွဲတိုက်ပြီး ကိုကိုဟု ဆယ်ကြိမ်လောက် ခေါ်နေ
 တာကိုပင် သူမမတားဘဲ သဘောကျရယ်နေသည်။
 လွှာ နည်းနည်းလေးတော့ အသားယူတယ်ထင်ပြီး ဒေါသ
 ထွက်ချင်လာ၏။

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

မလွဲ သာမရှောင်သာလို့ပါနော်။

ဉာဏ်သော်ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ပတ်သက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။

ရှင်ကတော့ ပြာပြာအတွက်ပဲ ကိုသတိုး နောက်ကောက် ကျသွားအောင် ပြာပြာကို ညှုကလီးယား လွှတ်ခိုင်းလိုက်မယ်။

ကိုသတိုး တော်တော်နှင့်မပြန်၍ လွှာ အောင့်အီးသည်းခံ စကားပြောနေရသည်။

က

အခန်း (၅)

“ဟယ် လွှာရယ် ... ပျော်လိုက်တာ၊ ပြာပြာမျှော်လင့်ချက် ပဲ၊ လွှာယောက်မ ... နှင် သူ့ကိုလုံးဝ မကြိုက်ဘူးနော်”

“မကြိုက်ပါဘူး ... လွှာက ချစ်ရေးချစ်ရာတွေကိုလည်း စိတ် စင်စားတာမှမဟုတ်တာ၊ ရှင့်အတွက် တမင်ဖန်ထားရတာ”

“ကျေးဇူးပဲဟာ ယောက်မ ဘာစားမလဲ”

“မစားပါဘူး ... လွှာကတောင် ကျွေးဦးမှာ”

“ဉာဏ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အာဖြစ်လို့လဲ ... ဉာဏ်ကိုလည်း သင်စေချင်တယ်ဟာ သောက်ျားလေးက ပိုပြီးလိုအပ်တယ်၊ ဉာဏ် သင်ပါမလားပဲ”

“အလကားသင်မှာများ ထားလိုက်ဟာ၊ ဉာဏ်ပါရင် အာရုံ နောက်တယ် ... ပြဿနာကောင်”

ပြာရယ် နှင့်ကိုတော့ ဉာဏ်က ချစ်လိုက်ရတာ။

ဖိုးလပြည်စာပေ

ပြာမှပြာ လွှာကိုတောင် လုံးဝသံယောဇဉ်မရှိဘူး။

သူ့အနားကပ်ရင်တောင် မောင်းထုတ်ပစ်တယ်။

လွှာ ငိုချင်သွားသည်။

“ဉာဏ်ကိုတော့ ... ခေါ်ရမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ တစ်ယောက်ကောင်းစားရင် တစ်ယောက်ကကူညီရမှာပဲ”

“ခေါ်ကြည့်လေ”

“အတော်ပဲ ဉာဏ်ကိုဖုန်းပေးထားတယ်၊ ဆက်ရအောင် နင်ဆက်လိုက်ပါဟယ် ပြာ”

“မဆက်ချင်ဘူးဟာ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့သာပဲ၊ ဒီကောင်က ပြဿနာ”

“လုပ်ပါဟယ် ပြာရယ်၊ သူလာတက်အောင်ပါ လွှာကတော့ သူတက်မှစိတ်ဖြောင့်မှာမို့ပါ၊ ရှင့်ကိုလည်း ဖန်ထားပေးရသေးတယ်နော်”

“နင်ကလဲဟယ် တကယ်ပါပဲ”

“လုပ်ပါယောက်မရဲ့ ပြာခေါ်မှဒင်းက လာတတ်မှာ”

“ဟွန်း”

ဉာဏ်ဆီမှာ ပေးထားသောဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး ပြာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ပြာက နှုတ်ခမ်းတစုစု။

လွှာအတင်းဆက်ခိုင်းရ၏။

ဉာဏ် နှင့်ကိုတက်စေချင်လို့ပါ။

ဉာဏ်မပါရင် လွှာတကယ်ပဲ စိတ်မဖြောင့်။

“ဉာဏ်သော်လား ... ပြာပါ၊ ဒီမှာလေ တို့သင်တန်းတက်အလို့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတဲ့ လွှာအစ်ကိုဝမ်းကွဲက သင်ပေးမှာအို့သုံးယောက်လေ ပြာတောင်ရောက်နေပြီ”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“အခု နင်လာခဲ့လေ ... ပြာတောင်ရောက်နေပြီဟဲ့”

“အင်းလေ လာခဲ့မယ် ...”

“ကောင်းပြီလေ စောင့်နေမယ် ... မြန်မြန်လာနော် ဉာဏ်သော်”

“အင်း”

ပြာကမျက်နှာလေး တွန့်မ့်၍လာခဲ့မယ်တဲ့ ရွှေဉာဏ်ကဆိုပြီး နန်းပြန်ပေးသည်။

အမယ်လေး ...

လာမယ်ဆို တော်ပါသေးရဲ့ဟု လွှာတွေ့ရင်း စိတ်အေးသွားရ၏။

နင်ကလေ ဉာဏ် ... အရမ်းဘက်လိုက်တယ်။

ငါနဲ့ဆို ငြင်းမှာမဟုတ်လား။

ရှင်မြတ်နိုး

မုန်းစရာကောင်းတဲ့ကောင်။

“ဟဲ့ ... လွှာ”

“အမယ်လေးဟယ် ပြာကလဲအလန့်တကြား ဘာလဲ”

“နင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အရမ်းငိုငိုသွားတယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“လွှာ”

“ပြော”

“ငါမေးမယ် နင့်ရင်ထဲမှာရှိတာ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံ”

“ဘာလဲဟာ ပြာကလဲ”

“နင် ရွှေညာဏ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား ...

အမှန်အတိုင်းဖြေခေါ်”

“ဟာမဟုတ်တာ ... သူငယ်ချင်းမို့ သံယောဇဉ်တွယ်တာပဲ ရှိတယ်၊ ဒီကောင်က အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘဝအတွက် အနာဂတ် ရှိစေချင်တာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“လွှာက ... နိုင်ငံခြားကိုသွားရမှာပဲ၊ ပညာသင်ဖို့လေ ရှင်တို့နဲ့ တောင်တွေ့ဖို့က တစ်လနှစ်လလောက်ပဲ ရှိတော့တာ မာမိက အပူ တပြင်းလုပ်နေပြီ”

“အေးဟယ် တကယ်ပဲ ... ငါတော့ အရမ်းလွမ်းကျန်ရစ်

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

တော့မယ်၊ ဟဲ့ယောက်မ နင့်အစ်ကိုနဲ့တော့ အောင်သွယ်ပေးထား ခဲ့နော်”

“အေးပါဟဲ့ ...”

ညာဏ်ရယ် ရှင့်အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးနော်။

ပြာကလဲနင့်ကို အထင်သေးနေတာပဲ။

မဆန်းပါဘူး ...

လွှာဘယ်လို ပြောရမလဲ ကိုသတိုးနဲ့ မြန်မြန်နီးစပ်သွားရင်

လည်း ပြီးတာပဲ။

ညာဏ်စိတ်တွေ ပြတ်သားစေချင်သည်။

“ကလင် ... ကလင်”

“ဟဲ့ ... ညာဏ်လာပြီ”

ပြာက မျက်နှာလေးတင်းတင်းလေး ဖြစ်သွားရသလောက်

လွှာကတော့ ထရုန်မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။

ညာဏ် ဝင်လာ၏။

သူမကို ဖုန်းပြန်ပေးနေသည်။

“နင်ယူထားလေညာဏ်၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိရင် ဆက်သွယ်

လို့ ရတာပေါ့၊ လွှာဆိုမှာ ဒယ်ဒီကထပ်ပို့လိုက်တော့ တစ်လုံးရှိတယ်”

“မယူထားချင်ပါဘူး၊ လွှာပြန်ယူပါ ငါကယောက်ျားလေး

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက ဘာလက်ဆောင်မှ မယူချင်ဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

လုပ်ပြီ။

ပြာရှေ့မှာဆို လူစွမ်းကောင်း လုပ်ပြချင်နေတယ်။

ပြာက အရေးမလုပ်။

စာအုပ်လှန်ဖတ်နေသည်။

လွှာကတော့ ဉာဏ် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ပြာယာခတ် လုပ်နေရ၏။

ရွှေဉာဏ်ကို သနားတယ်။ မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာ ခေါင်းမော ဝုံကြားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်လိုက်တာ။ ကိုသတိုးလိုပေါ့။

ပြာပြာလုပ်ပြနေတဲ့ ပုံစံကိုလည်း လွှာမုန်းမိသည်။

ကောင်မစုတ် ပြာပြာ ...

“ဉာဏ် ... နင်အိမ်ကနေ ဘာမှမစားခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ကွေကာအုပ် ဖျော်ပေးမယ်၊ ပေါင်မုန့်လည်း မီးကင်ပေးမယ်လေ”

“မစားပါဘူး ... ဉာဏ် စားလာတယ်”

နင့်အကြောင်း ငါသိပါတယ် ဉာဏ်ရယ်။

နင်အိပ်နေတာ မဟုတ်လား။

အိပ်ပုတ်ကြီးတဲ့ကောင် ပြာပြာအသံကြားတာနဲ့ နင် ပြေးလာတာပဲ။

“မရဘူး စားရမယ်၊ လွှာဧည့်ခံတာလေ စားပါ၊ ဒီနေ့တနေ့

ပိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု

တာလုံး လွှာအစားအသောက်အားလုံး တာဝန်ယူမယ်”

“ဟဲ့လွှာ ... သူမှမစားချင်တာ စားလာလို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ စားလာတယ်”

ဉာဏ်ငြင်းနေပေမယ့် ဗိုက်ကဆာလာသည်။

မေမေက ထမင်းကြော်စားသွားဆိုတာတောင် ဉာဏ်မစား

ခဲ့။

ပြာကို တွေ့ချင်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။

“ဉာဏ်ရယ် နင်ကလဲ စားနေကျများ၊ အိမ်က စားလာလာ စားလာလာ စားရမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရေ ကွေကာအုပ်တစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်ပေးပါ”

“အေးပါကွယ်”

ကိုသတိုးက မလာသေးပေ။

ဉာဏ်ဗိုက်ဆာနေမှာလည်း စိုးရိမ်နေ၍ တောင်းတောင်း ပန်ခ်နှင့် ကျွေးနေရသည်။

“ပြာပြာ ... နင်ကဘာတွေ ပဲပေးနေတာလဲဟဲ့ ဉာဏ်ကို

စကားပြောလေ”

ပြာပြာနားကပ်ပြီး လွှာ တိုးတိုးလေးပြောရသည်။

“ဉာဏ်မလာရင် လွှာကသင်တန်းကို ဖျက်ပစ်မှာနော်”

ပြာကိုလည်း မြိမ်းခြောက်ရသေးသည်။

ပိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ဉာဏ်ကလဲ တည်တည်လေးပဲ။
 နင် မာနရှိစမ်းပါ။
 ပြာပြာက ဘာမို့လို့လဲ။
 ဉာဏ် စား၍ လွှာစိတ်အေးသွားရသည်။
 “ကိုကို လာပြီ”
 “ဟဲ့ နင်က ကိုကိုတဲ့လား ... ပြာကရော ကိုကိုပဲခေါ်မယ်”
 “သဘော”
 ဉာဏ် ... ပြဿနာမရှာပါစေနဲ့။
 သုရားရှင် ကယ်ပါနော်။
 တပည့်တော်မက ဉာဏ်ကို ပညာတတ်စေချင်ပါတယ်။
 လွှာ ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေရသည်။
 “တပည့်တွေ ရောက်နေကြတာပဲ၊ တော်လိုက်တာ ကြိုးစား
 ကြမယ့်ပုံပဲ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... သူကညီပြာညက်ပါ ပြာပြာလို့ခေါ်တယ်၊
 သူက ဉာဏ်သော်ပါ ဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒါကတို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ
 ကိုသတိုးတဲ့ အမေရိကားက ပြန်လာတာမကြာသေးဘူး”
 ဉာဏ်ကတော့ ပြာပြာအကြည့်တွေကို မနှစ်သက်မိပေ။

စိုးလပြည့်စာပေ

နတ်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

ကိုသတိုးက သူထက်သာနေသည်။
 ပညာပဲ သာတာပါ။
 ရုပ်ရည်က သူကသာတယ်ဟု တွေးမိနေ၏။
 ပြာပြာအပြုံးတွေ ... ဝေလို့ပဲ။
 ကိုသတိုးကတော့ အေးဆေးပဲ။
 “ကိုကိုကတော့ ... ဆရာတစ်ယောက်လိုမျိုး အရမ်း
 ကြောက်လန့် တင်းကြပ်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်
 အနေနဲ့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆွေးနွေးကြတာပေါ့ လေ့ကျင့်နိုင်ဖို့
 တ အဓိကနော်”
 “ဟုတ်”
 ဖြေနေတာက ပြာပြာပဲ။
 မျက်ဝန်းတွေက ကိုသတိုးထံမှ မရွေ့တော့။
 ဉာဏ်ဒေါသ ဖြစ်ချင်နေသည်။
 သူတို့မိသားစုက ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်။
 သင်တန်းတွေ တက်ချင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံကမရှိ။
 သူ့အတွက် မေမေပညာသင်ကြားစရိတ် အကြွေးတောင်
 တင်ခဲ့၏။
 ထို့ကြောင့်ပင် လွှာခေါ်တဲ့ အခမဲ့သင်တန်းတက်ချင်တာ
 ခရာ ပြာပြာပါ တက်နေ၍ သူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“စကြမယ်၊ ကိုကိုရှင်းပြတာကို နားထောင်ကြနော်”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွှာကတော့ ဉာဏ်မျက်နှာလေးကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

ဉာဏ် စိတ်ဝင်စား သင်တာကိုလိုလားနေသည်။

တော်သေးတာက ဉာဏ်စိတ်ဝင်စားတယ်။

တရိတသေ နားထောင်နေ၏။

လွှာက သင်တန်းတွေ တက်ထားတော့မခက်ခဲ။

“နားမလည်တာရှိရင် မေးနော်”

“ကိုကို”

“အင်း”

“ပြောကသိပ်မရဲဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ အင်္ဂလိပ်စာလည်း ညွှတယ်၊ ကိုကို နည်းနည်းလေး စိတ်ရှည်ပေးပါလို့ပြောချင်တာပါ”

ပြောကတော့လုပ်ပြီး လေသံကညူတူတူ ...

ဉာဏ်မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာကို လွှာတွေ့လိုက်သည်။

“ရပါတယ် ပြာပြာ၊ အစပဲရှိသေးတယ်၊ မင်းကတော့ ပိုပြီး”

စိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

အာရုံစိုက်ပါ၊ ကြိုးစားလေ”

“ဟုတ်”

ပြာပြာ နင့်အချိုးကဘာလဲ။

အခုမှတစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ဉာဏ်ဒေါသ ထွက်ချင်နေသည်။

တရားဝင်လဲ ဒေါသမဖြစ်ရဲ့။

သူနှင့် ပြာက ... သူငယ်ချင်းတွေအဆင့်လေ ...

ပြာပြာကိုယ်တိုင်က သူ ဝင်ရောက်ပြောဆို တားဆီးခဲ့တာ

တွေကို မကြိုက်။

မော်ဒယ်သင်တန်းတက်တာ တားမိလို့ ပြာ စိတ်ဆိုးနေပုံ

ပင်။

“ဉာဏ်”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းစိတ်တွေ လွင့်နေတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်သိနေတယ်”

“ဗျာ”

“ကိုကိုစောစောက ပြောတာသိလား”

“ဟင် ... ကျွန်တော်မကြားလိုက်ဘူး”

“ဒါကြောင့် ... မင်းစိတ်တွေ လွင့်နေတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ဉာဏ်နော် စိတ်မဝင်စားပဲနဲ့တော့ လာမတက်နဲ့ အချိန်”

စိုးလပြည့်စာပေ

ကုန်တယ်၊ ကိုကိုကို အားနာဦး ... ”

ပြာပြာကပါ ဝင်ပြောတော့ ညဏ်ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

ပြာပြာကပေါ်တင်ကြီး ကောနေတာပဲ။

ဆရာက ဒီလောက်မဟုတ် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောတာ ပါ။

“နင့်ကြောင့် တို့တွေ အခက်တွေ့လိမ့်မယ်ထင်တယ် ညဏ် သော်၊ စိတ်မှမဝင်စားတာ”

ညဏ်ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ယူပြီးထလိုက်တော့ လွှာက ပြာပြာသလဲဝင့်၍ တောင်းပန်သည်။

“ပြာ နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲဟာ ... ညဏ် မသွားပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ... တို့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ထဲမှာ ညဏ်ကိုပဲ ထွက်သွားစေချင်ဘူး ... နေပါဦးဟာ နော် ... ”

“ငါက အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ လွှာ ... နင်တို့ပဲ သင်ကြပါ၊ ဆရာ တောင်းပန်ပါတယ် ... ခွင့်ပြုပါဦး ... ”

“ညဏ် ထိုင်ပါဦးကွာ၊ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ စိတ်ဓာတ် မကျပါနဲ့ ဆက်ကြိုးစားပါ ... ထိုင်”

သတိုးကလည်း လွှာမျက်နှာလေး ညိုမြိုင်းသွားရတာ ညဏ် သော့အား ဆက်သင်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိနေတာသိလိုက်၍ လွှာ ပျော်

စေရန် ညဏ်သော့အား တားဆီးနေရသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောက်အယှက်ဖြစ်မယ် ဆရာ၊ မဖြစ် နိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အပြင်မှာပဲ တက်နိုင်အောင် ကြိုးစား ပါ့မယ်”

“ညဏ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ ... ငါနဲ့မဖြစ်ပါဘူး လုပ်မနေနဲ့တော့” ညဏ်က ဘယ်လိုမှတားဆီးမရတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။ လွှာထိုင်၍ပင် ငိုပစ်ချင်သွားရ၏။

ညဏ်တို့ မိသားစုအခြေအနေကို လွှာသိနေသည်။

“နင့်မှာ သင်တန်းခရိုလို့လား ရွှေညဏ် ... အလကားမာန် တက်နေတယ်၊ နင့်အမေမှာအကြွေးတွေနဲ့ ငါ့အမေဆီက အတိုးတွေ တောင် မပေးနိုင်ဘူးဟဲ့”

လွှာရင်ထဲမှာ ဆို့တက်နေ၍ စကားပင်မပြောနိုင်ပေ။

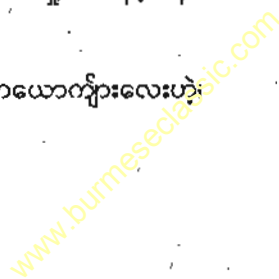
ပြာကိုလည်း အမြင်ကတ်နေသည်။

ဒီလောက်အထိ ချွတ်ရလား။

သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ ပြာကိုက ဆတ်ဆတ်ထိမခံတာ။

“လွှာ နေပါစေဟာ ... ညဏ်သော်က ငရှုပ်ပါ၊ နင့်အနာ ဂါတ်ကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်မယ့်ကောင်”

“ဘာပြောတယ်ပြာ၊ နင်လွန်တာ သူကယောက်ျားလေးဟဲ့”

၇၆

ရှင်မြတ်နိုး

မာနရှိတယ်၊ နင် ဒီလောက်အထိ မပြောသင့်ဘူးနော် ပြာ ... ညနေ သွားတောင်းပန်လိုက်”

“မတောင်းပန်ပါဘူး ... နင်ကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ထားလိုက်ပါ”

မထားနိုင်ဘူး ...

ဉာဏ်က ငါ့ရဲ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားတဲ့ ယောက်ျားဟဲ့။

ဉာဏ်သော်ကြောင့် ဒီသင်တန်းကိုစီစဉ်တာဟဲ့ ပြာပြာစုတ် ရဲ့။

နင်က ပထုတ်ပစ်တာ မဟုတ်လား။

ကိုသတိုးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နူးကလီးယားလွတ်မလို့ မဟုတ်လား။

သင်တန်းအတွက် စိတ်မဝင်စားတော့။

ဉာဏ် စိတ်ဆိုးပြီး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေမလဲ စိုးရိမ် သည်။

“လွှာ ... မင်းရော စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလားကွာ၊ မျက်နှာ လေးက ပြိုကျတော့မယ့်မိုးလို ဖြစ်နေပါလား”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ ဆက်သင်ပါ ဉာဏ်ကလေး အဲ့ဒီ လိုပဲ အပြောမခံဘူး၊ ကလေးကချေနေချင်တဲ့ကောင် ... ထားလိုက်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော တမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

၇၇

နင့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ... နင်ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ ဉာဏ်သော်။

အရူးကောင် နင့်မိဘတွေက သူဌေးလား။

နင့်အမေ သေတော့မလား၊ အရူးထောင် ပို့ရတော့မလား ဘဲ။

နင်က သားပဲ ...

ပြာပြာကြောင့် နင့်ဘဝကို အပျက်ခံရင်လဲခံလေ။

ပြာပြာကတော့ နင့်ကိုဘယ်တော့မှ အဖက်လုပ် ရွေးချယ် ခယ် မထင်နဲ့။

ဟုတ်တယ် ... နင့်ကိုပစ်ထားလိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်။

လွှာ မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားပစ်လိုက်သည်။

က

အခန်း (၆)

“တောက် ... ကိုသတိုးရှေ့မှာ ဉာဏ်ကိုချွတ်တာပဲ၊ ပြာပြာ
 နင်က ငါ့ကို အရှုပ်ကောင်လို့ထင်နေတာလား”
 ဉာဏ်ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲနေသည်။
 ပြာပြာမျက်ဝန်းတွေက ကိုသတိုးဆီမှာပဲ။
 ငွေမက်တဲ့မိန်းမ ...
 လွှာကမှ သူ့အပေါ် တယုတယ ရှိလွန်း၏။
 ဒါပေမယ့်လည်း ဉာဏ်ကမကြိုက်ဘူး။
 ချမ်းသာတဲ့မိန်းကလေးက ပိုပြီးတောင် မောက်မာနေဦး
 မယ်။
 လွှာက ပညာတတ်။
 နိုင်ငံခြားမှာတောင် ကျောင်းသွားတက်နိုင်တယ်။
 “အဖေနဲ့အမေကြောင့်ပဲ၊ ဉာဏ်ဘယ်လောက်အထိ မျက်နှာ

စိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

ငယ်နေရလဲ၊ ပြာပြာကရုပ်ချောလို့၊ နင်ကဘာဝင်မြင့်နေတာ”
 လမ်းမှာတွေ့နေတဲ့ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို ဒေါသတွေ ထွက်
 ပြီး ကန်ပစ်သည်။
 ပြာပြာ ... ရက်စက်တယ်။
 သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ပင် မထားတော့။
 သူလုံးဝ မကျေမနပ်ဖြစ်မိတာက သူ့ကိုပထုတ်ပစ်တာပဲ။
 အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။
 “ဟင် ရွှေဉာဏ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ သင်တန်းတက်မလို့
 ဆို”
 “မတက်တော့ဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့၊ အခမဲ့သင်ရတာလေ၊ လွှာလေးက
 တမင် သူငယ်ချင်းတွေအတွက် လုပ်ပေးတာပဲ”
 “ကျွန်တော်က အသုံးမှမကျတာ”
 သားဉာဏ်ရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်နှင်းဆီ ဒေါသ ပေါက်ကွဲ
 သွားရသည်။
 သူငယ်ချင်းက အခမဲ့သင်ပေးတာကို မိမိကတော့ သားကို
 သင်တန်းတွေပို့ချင်လို့ ငွေရှာနေတာ။
 အခုတလော အလုပ်အကိုင်က အဆင်မပြေပဲ ဖြစ်နေသည်။
 ယောက်ျားလစာနဲ့ပဲ စားနေရတာ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ဖအေတူသား အစွမ်းအစကို မရှိဘူး။

အသုံးမကျလိုက်တာ။

သားအဖေလည်း လခစားအလုပ်ပဲ လုပ်တတ်နေသည်။

အောက်ဆိုက်တွေ ဘာတွေလဲ မရှာဘူး။

“မင်းကဘာဖြစ်လို့ မသင်ချင်တာလဲ ဉာဏ်သော်၊ ဘာလဲ မေမေချွေးနည်းစားနဲ့ ရှာဖွေလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့မှ တက်ချင်တာလား”

မေမေကတစ်မျိုး။

ပြာပြာကြောင့်ဟုလည်း မပြောပြချင်။

လွှာနဲ့ကိုသတိုးတို့ကို အပစ်ပုံချဖို့ကလည်း မဖြစ်ပေ။

အပြစ်မှမရှိတာ။

“မိဘမှာ အကြွေးတွေတင်နေတာ မင်းသိရဲ့လား ... အခမဲ့ သူများအိမ်မှာ သွားတက်ရတာ မင်းကသိမ်ငယ်တယ် ထင်နေတယ် ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“မသိဘူးဗျာ ဘယ်သူက ပိုက်ဆံပေးရတဲ့သင်တန်း တက် မယ်လို့ ပြောလို့လဲ ... ဉာဏ် မတက်ဘူး၊ ဘယ်သင်တန်းမှလဲ မတက်ဘူး၊ မေမေ ပူမနေနဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဉာဏ် ဘယ်သင်တန်းမှ မတက်ဘူးလို့ပြောနေတာ”

“မတက်လို့မရဘူး၊ မင်းကယောက်ျားလေး စာမေးပွဲပြီး

တာနဲ့ တက်စရာရှိတဲ့ သင်တန်းတွေတက်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိ မင်းမှာ မရှိဘူး။ လွှာလေးက ဖုန်းဆက်တော့ အမေဘယ်လောက် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ရလဲ သိရဲ့လား ... ”

လွှာလည်း မကောင်းပါဘူး။

သူတို့ဟာသူတို့ မတက်ဘဲနှင့် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

ဉာဏ်ကို သနားနေတာလား ပန်းနုလွှာ။

နှင့်အချိုးက တစ်မျိုးပဲ။

မေမေဒေါသဖြစ်လေ လွှာလွှာကို ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“လွှာလေးက တက်စေချင်လို့ခေါ်တာပဲ၊ ဘယ်လောက် အားနာစရာကောင်းလဲ၊ ပြာပြာကလဲ တကူးတက ဖုန်းဆက်ခေါ် ပေးတာ မင်းက ပြန်လာတယ်”

“တော်ပါတော့ မေမေ၊ ဉာဏ်မတက်ချင်လို့ မတက်တာပဲ၊ မေမေ အတင်းသင်ခိုင်းနေလဲ ဉာဏ်ကစိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... မင်းက တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ ခအောင်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အမေ”

“မိဘအခြေအနေကိုလည်း နားမလည်ဘူး ... သူများက စေတနာနဲ့ သင်ပေးတာ မင်းကမသင်ချင်ဘူး၊ သေပစ်ချင်တယ်”

“ကျွန်တော် သွားတက်မယ်ဗျာ ... မနက်ဖြန်သွားမယ်၊

ရမလား”

“တက်ရမယ် မင်းအတွက်ပဲဟာ ... တက်ကိုတက်ရမယ်၊ ညနေကျရင် မင်းလိုက်နဲ့ ... လွှာလေးမာမို့ဆီ သွားအပ်ရမယ်၊ ဆရာက အရမ်းတော်တယ်တဲ့”

“ညနေ မသွားဘူး ... မေမေ၊ မနက်ဖြန် ညဏ်သွားတက်မယ် ... ဒါပဲနော်”

ညဏ်စောင်ကို ခေါင်းဖြိုးခြုံပြီး အိပ်နေလိုက်သည်။

မေမေကတော့ တက်ဖြစ်အောင်တက်ဖို့ ပြောနေသည်။

“ပန်းနုလွှာ နင်လည်းအလကားပဲ၊ အပိုအလုပ်တွေ တော်တော်လုပ်တယ်”

ပြာပြာကို ညဏ်မေ့ပစ်လို့မရ။

ကိုသတိုးနှင့် နီးစပ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေသေးသည်။

“ပြာပြာက ရင်းနှီးအောင်လုပ်မှာပဲ ... ညနေပြီ ... ငွေမက်တဲ့ပြာပြာ၊ ငါချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သေနတ်သာရှိရင် ဘဏ်ကို စားပြသွားတိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေသည်။

“ကံမကောင်းလိုက်တာ ... ညဏ်သော်၊ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးအတွက် အထင်ကြီးစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ လုပ်ပြရမယ်”

သူ့စိတ်တွေက ပြာပြာမှပြာပြာ မော်ဒယ်သင်တန်းတက်နေ

တာပင် ညဏ်စိတ်ပူနေရသည်။

ပြာပြာကလည်း အဆင်မပြေတော့ ချမ်းသာချင်မှာပဲ။

ငါကမှ အသုံးမကျတာ။

နင်အထင်ကြီးအောင်တော့ ငါလုပ်ပြချင်တယ် ပြာပြာရယ်။

“မနက်ဖြန် သင်တန်းသွားတက်မယ် ... ငါကြိုးစားပြရမယ်၊

ပြာပြာကို သူများလက်ထဲ အပါမခံနိုင်ဘူး”

လွှာ ဖုန်းပေးထားတာ မယူမိတာမှားသွားတယ်။

ပြာပြာရှေ့မှာ လွှာဖုန်းကိုရတာလည်း ရှက်သည်။

တစ်ယောက်ထဲ ချက်လုံးတွေလဲ မှိတ်မရ။

ကြောင်စိစိ သူ့အိပ်လို့မရသဖြင့် ထပြီး အဝတ်အစား လဲ

လိုက်၏။

သူ့အပြင်ထွက်မယ်ပြင်တော့ မေမေ ရောက်လာသည်။

“ညဏ် ဘယ်သွားမလို့လဲ ... မင်းမနက်စာ မစားရသေးဘူး

လေ”

“ပြန်လာမယ်”

“မနက်စာရော သားမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“လွှာကျွေးလိုက်တယ် ... သားအားကစားကွင်းဘက် သွား

မလို့”

“မနက်စာ စားချိန်တော့ ပြန်လာနော်သား ... မေမေတို့မှာ

ရှင်မြတ်နိုး

ဒီသားလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေရတယ်၊ ပြန်လာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မေမေက စောစောကလို ရန်လိုတဲ့မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့။

သူ့မျက်နှာကို အရိပ်အကဲ ကြည့်နေတတ်သည်။

ဉာဏ် ထွက်လာခဲ့၏။

အားကစားကွင်းက သူ့အတွက် ပြာပြာကို အလွမ်းပြေပဲလေ။

“နင့်အတွက် နင်လုပ်တာပဲပြာ ... ငါမတားဆီးသင့်ဘူး၊ ငါမှားသွားပါတယ်၊ နင့်အပေါ် သဝန်ကြောင်ပြီး ဒေါသထွက်ရတာပါ”

ပြာပြာကို မုန်း၍မရနိုင်။

သူ့အချစ်တွေက အစိုအခဲ ထုထည် ဘယ်လောက် ကြီးမားနေပြီလဲ။

ပြာပြာကို ချစ်တယ်။

သူတစ်ယောက်ထဲတွေးချင်တိုင်း ပြာပြာအကြောင်းတွေကို တွေးပဲနေသည်။

“ငါအရမ်း ချမ်းသာချင်လိုက်တာ ပြာပြာရယ် ... နင်အထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြချင်ပါတယ်ဟာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

မနက်စာ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ မေမေမျှော်နေမှာ စိုး၍ ဉာဏ် ပြန်လာခဲ့သည်။

“မေမေသားလေးကို မျက်နှာလေးညှိုးနေတာ လုံးဝမကြည့်ရက်ဘူးနော်၊ သားမျက်နှာလေး ချောင်ကျသွားသလိုပဲ”

သား ဘာဖြစ်နေလဲ။

ဒေါ်နင်းဆီမေကတော့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ချစ်လွန်းသည်။

အလိုလိုက်ထားခဲ့၏။

စီးပွားရေးလည်း ကြီးရုန်းရှာခဲ့တာပဲ။

ကံဆိုးတဲ့ သားလေးပါ။

မိဘက စီးပွားရေးအဆင်မပြေတာ သားကိုပဲ အပြစ်တင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။

မိဘတွေ ညံ့တာပဲ။

“သားရွှေဉာဏ်၊ မင်းကိုမေမေတို့က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မထားနိုင်ခဲ့ဘူး၊ မေမေ အမြဲတမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတဲ့အချက်ပါပဲ”

“ဉာဏ်သိပါတယ် ... ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်ရတာ အဆိုးဆုံးပဲ”

“အမယ်လေး ... သားလေးတစ်ယောက်ထဲ မွေးထားတာ ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောနေပြီ ... ဘယ်သူငယ်ချင်းရှေ့မှာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရွာမြတ်နိုး

မျက်နှာငယ်ရလဲ ပြောလော၊ လွှာလွှာလို ချမ်းသာတဲ့အထက်တန်း စား ကောင်မလေးကတောင် သားကိုအရေးတယူနဲ့ ဘယ်လောက် ကရုစိုက်လဲ၊ ပြာပြာဆိုရင်လည်း အရမ်းချော သားကိုအရေးတယူ ရှိကြတာပဲ”

“ပြောပြတာပါ”

“မေမေ့သားလေးကို လာနှိမ်လို့ကတော့ မရဘူးနော် ... မေမေနဲ့တွေ့မယ်၊ ဘယ်ကောင်မလေးလဲ စိတ်ဝင်စားတတ်နေပြီ လား”

“မရှိပါဘူး၊ ဉာဏ်စိတ်က သိမ်ငယ်နေတာပါ၊ ဘယ်ကောင် မလေးမှမရှိဘူး”

သားချစ်တာ ပြာပြာပါလို့ ပြောလို့မဖြစ်သေးဘူး။

ပြာပြာကမှ 'လက်မခံတာ။

မေမေက လွှာလွှာကို ပိုချစ်သည်။

“လွှာလွှာလေးက စိတ်သဘောထားလဲ ပြည့်ဝတယ်၊ ချမ်း သာပေမယ့် မာနမရှိဘူး၊ အေးလေ ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးကျတော့ လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေက မိုးအထိဖြစ်နေမှာပဲ”

“သားကလည်း လွှာလွှာလို ကောင်မလေးမျိုးကို မကြိုက် ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သားရဲ့”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“ဘဝတူချင်းပဲ ရွေးချင်တယ် ... ကိုယ်ကအောက်ကျခံရမှာ မလိုလားဘူး မေမေ”

“အမယ်လေး မေမေသားရွှေဉာဏ်က စဉ်းစားတွေးခေါ် တတ်သားပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မာနရှိရတယ် ... ကိုယ်ကအိမ်ဦး နတ်လေ”

သားကိုသာပြောနေတာ အိမ်ဦးနတ်ဆိုပြီး နေရာတကာ အခွင့်ထူးခံနေတဲ့ ယောက်ျားတွေတော့ အဲဒီမိန်းမ သေပြီပဲ။

မိမိ ဘဝလိုမျိုးလေ။

ယောက်ျားက အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်နေလို့ မိမိပြုစုလိုက်ရတာ။

မိန်းမဝတ္ထုရား ကျေရတယ်။

ငွေရှာဖို့ကျတော့ ထမင်းပဲနပ် မှန်တယ်။

ကိုယ့်သားကျတော့လည်း မိန်းမကို နိုင်စေချင်ခဲ့မိသည်။

“မေမေ ပွဲဖြစ်ရင်လည်း သားအတွက် ဒီဇိုင်းအသစ်တွေ ဝယ် ပေးမယ်နော်”

တစ်ခါတစ်လေ မေမေ့ကိုလည်း ဉာဏ်သနားမိပါတယ်။

သားအတွက်ရော မိသားစုအတွက်ရော မေမေပဲရှာဖွေနေရ တယ်။

အဖေက စာအုပ်ကြီးအတိုင်း အပိုငွေ မရှာခဲ့။

“မနက်ဖြန် သားဉာဏ်၊ သင်တန်းသွားတက်နော် ... အခမဲ့”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

သခင်ရတာပဲ သားအခွင့်အရေးရတာပဲ”

“တက်ပါမယ်”

“မေမေ လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး မေမေ ... ညဏ်တက်မယ်”

ပြာပြာကြောင့် သူ တက်ကိုတက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အခွင့်အရေးပဲ ...

နောက်ဆို ပြာပြာ ဘာပဲပြောပြော သည်းခံမယ်။

သူ့လို အသုံးမကျတဲ့ကောင်က မာနထားနေစရာလား။

ညနေစောင်းတော့ ပြာပြာနှင့်လွှာလွှာ ရောက်လာသည်။

“ညဏ် အပြင်သွားမယ်၊ ငါကျွေးမှာ”

“ဘာလဲ”

“ပြာပြာက ညဏ်ကိုတောင်းပန်မလို့တဲ့၊ ဟဲ့ပြောလေ”

“ဟုတ်တယ်”

ပြာပြာကိုလွှာ အပြတ်ကြိမ်းထားတာပါ။

ညဏ်ကိုမတောင်းပန်ရင် သင်တန်းဖျက်မယ်လို့။

ကိုသတိုးကြောင့် ပြာပြာကညဏ်ကို တောင်းပန်ဖို့ သဘော

တူခဲ့သည်။

“ဒီမှာပဲပြောလည်း ရတာပဲလွှာ၊ ငါညဏ် အိမ်မှာစားမယ်၊

မသွားဖြစ်တော့ဘူး”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသီ

“ပြာကလည်းဟာ လွှာကကျွေးချင်လို့ပါ၊ သွားမယ် ညဏ် ထပါ ... လာလေ”

ညဏ်လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

ပြာပြာက အောက်သိုးသိုးမျက်နှာကြီးနှင့်။

ပြာမှားတယ် ...

ညဏ်အပေါ် ဒီလောက်အထိ ရက်ရက်စက်စက် မရက်စက် သင့်ပါဘူး။

ပြာပြာက ငွေမက်တာလည်း မရှိနှိမ်းပါးနေတဲ့ ညဏ်ဘက်

ကပဲ လွှာ နာမိသည်။

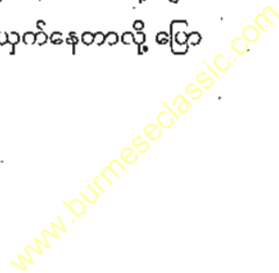
“ပြာပြာ တောင်းပန်လိုက်လေ ... နင်မှားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ညဏ် ... ပြာတောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြာ ဒီလို တော့ မပြောသင့်ဘူးမဟုတ်လား ... မနက်ဖြန် သင်တန်းလာနော်”

“ပြာပြာကို အနှောက်အယှက် ဖြစ်မှာလဲမလို့လားဘူးဟာ၊ ညဏ်အတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့ ပြာပြာ”

ပြာပြာက တောင်းပန်တယ်ဆိုတော့လည်း ညဏ်ကျေနပ် သွားရသည်။

“နင်မပါရင် တို့လည်းတကယ့်ကို ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ ပျင်း စရာကြီးလေ ... ပြန်တက်နော်၊ ပြာကနှောက်ယှက်နေတာလို့ ပြော မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ကောင်စုတ်ဉာဏ်သော် ...
 နင့်လိုကောင်ကို မတောင်းပန်ချင်ပါဘူး။
 ငယ်သူငယ်ချင်းက ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ။
 နင်က နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်ချင်တယ်။
 လွှာပဲ သည်းခံမှာ။
 ငါကတော့ ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိဘူး။
 အခုတောင်းပန်တာ လွှာကြောင့်ပဲ။
 ကိုကိုနဲ့ ရင်းနှီးမှု ရယူနေတုန်းမို့နော်။

“ငါကျေနပ်ပါတယ် ပြာရယ် ... ဆရာရှေ့မှာ ပြောလို့ ငါ
 ရှက်ပြီး ထွက်သွားမိတာပါ။ မနက်ဖြန်ပြန်တက်မယ် ... စိတ်ချ
 နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ သင်တန်းကနေ ထွက်မသွားတော့ဘူး”
 ဉာဏ် ပြန်တက်မည်ပြော၍ ဝမ်းသာသွားရသူက လွှာပင်။
 ဉာဏ်ပြန်သွားသဖြင့် သင်တန်းကို ချက်ချင်းတောင် ရပ်ပစ်
 ချင်တယ်။

ကိုသတိုးကြောင့် ...
 ဒက်ဒီပြောထားတဲ့ ကိစ္စလည်းဖြစ်နေ၍ ဆက်သင်ခဲ့ရသည်။
 “တို့တွေက သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ စိတ်မဆိုးကြေးနော်၊ နောက်
 နေ့ကစပြီး သင်တန်းကိုပျော်ပျော်ပါးပါး တက်ပြီး၊ စာကြိုးစားကြ
 မယ်၊ ကဲ ... ဒီညစာ ကြိုက်တာစားနော်၊ အမှတ်စာရလေ လွှာက

စိုးလပြည့်စာပေ

ကျေးမယ်”

ပြာပြာကို တို့လိုက်သဖြင့် သူမကိုမော့ကြည့်တော့ မျက်
 စပစ်ပြလိုက်သည်။

ပြာပြာ မလုပ်ချင်ပေမယ့် ... လွှာ သင်တန်းဖျက်မှာကို
 ကြောက်ပြီး ဉာဏ်နှင့် အရောတဝင် စကားတွေပြန်ပြောနေ၏။
 ကောင်စုတ်ရွှေဉာဏ် သဘောတွေကျနေလိုက်တာ တဟီး
 ဟီးနဲ့။

ပြာပြာပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခတ်ထည့်ပေးပြီး သူများ
 ဝစွည်းနဲ့ မျက်နှာလုပ်နေတယ်။
 လွှာ ဘေးမှာရှိနေတာပင် မေ့နေပြီ။
 လွှာ နည်းနည်းလေးတော့ တန့်န့် ခံစားနေရသည်။

က

“ဟင် ... ပြာကဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးဘူး၊ ဘာ လုပ်ကျွေးရမှာလဲ”

“ဟဲ့ ... ရပ်ကွက်ထိပ်က သူသူ့ကိုပဲကြည့်”

“ဟာ ... မေမေကလဲ ဘာကြီးလဲ သူကအကြံအဖန်”

“ဟွန်း”

“အမေဖြစ်ပြီး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ပြာကတော့ တိုယ့်ဘဝကို လုံးဝမနှစ်နိုင်ဘူး၊ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးပဲထားတယ်၊ ဒီလိုမျိုးကြီးတော့ ရှာမကျွေးနိုင်ဘူးနော်၊ မျှော်လင့်မနေနဲ့”

“သဘောကို ပြောပြတာပါဟဲ့၊ ကောင်မစုတ်လေးရဲ့”

ဒေါ်မာလာညိုကတော့ ယောက်ျားသေသွားပြီးထဲက သမီး ဘစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ ထိုင်စားပြီး ပျော်ပျော်ပဲနေ တယ်။

မိမိလည်း ရှာဖွေတာပဲ။

ဒါပေမယ့် ...

လောင်းကစား လုပ်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ရပါတယ်။

ဝိုင်းကတော့ မသွားရ မနေနိုင်ဘူး။

မိမိက လှလှပပ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ရတာလေ။

ယောက်ျား မဆုံးခင်ကတော့ ချုပ်ချယ်ခြင်းခံရသည်။

ယောက်ျားဆုံးမှ လွတ်လပ်တာ။

အခန်း (၇)

“မေမေ”

“ဟင်”

“ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်း လောင်းကစားဝိုင်းတွေ သွားနေတော့မှာ လား”

“မေမေငွေရှာနေတာပါ ပြာရယ်၊ သမီးက မော်ဒယ်သင်တန်း တက်တော့ အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ လိုလာ ပြီလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“မေမေက စီးပွားရှာနေတာမှမဟုတ်တာ၊ ဖြုန်းနေတာပဲ”

“ပြာပြာ မေမေ့ကို ဝေဖန်တာမကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားပြီး ပြီနော်၊ ညည်းလုပ်စရာရှိတာပဲ လုပ်ပါ၊ ညည်းအမေလား ... သူများ သမီးတွေဆို ဒီအရွယ် အမေ့ကို ရှာဖွေကျွေးနေပြီ၊ မအေက ရွှေငွေ အပြည့်နဲ့ ငြိမ့်နေရမှာ”

ရှင်မြတ်နိုး

တဖြည်းဖြည်း စီးပွားရေးကျဆင်းခဲ့ပေမယ့် သမီးညိုပြာ
ညက်ကိုတော့ လူတန်းစေ့ ထားခဲ့၏။

အလှမက်တဲ့ သမီးလေး ...

“ပြာပြာ သမီး ... မေမေကတော့ ညည်းကိုအောင်မြင်မယ်
လို့ ထင်တယ်၊ ကြိုးစားကြားလား ... သမီးက အရမ်းချောတယ်၊
အဖိုးတန်သမီးလေး ... မအေတူ”

“ဟွန်း ... ”

“ဘာလဲ ညည်းက မအေတူဆိုလို့ နှာခေါင်းရှုံ့တာလား
ကျုပ်နဲ့တူလို့ ညည်းချောတာ၊ ညည်းအဖေ အသားလေးပဲ ဖြူတာပါ၊
ညည်းဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ ညည်းအဖေဆုံးတယ်၊ အမေက ရုန်းကန်
ခဲ့ရတာလေ”

“ဖေဖေရှာဖွေထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေ့ရော၊ တိုက်ခန်းရော မေမေ
ဖြုန်းပစ်တာလေ၊ အခု ပြာက ရပ်ကွက်ထဲမှာ မျက်နှာမဲ့နဲ့ နေရတာ
ပါ”

“ပြာပြာ ညည်းကများ ... ညည်းလည်း ဝတ်ချင်တာဝတ်၊
စားချင်တာ စားခဲ့တာပဲလေ၊ ငါ့ပြစ်လား”

သားအမိနှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းလိုပါပဲ။

ပြောကြဆိုကြ ရန်ဖြစ်ကြနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်
သဘောနဲ့ကိုယ် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“သမီးနာမည်ကြီးလာရင် မေမေအလုပ်နဲ့ အဝေဖန်ခံရမှာ
နော် ... မအေက လောင်းကစားသမားဆိုပြီး”

“အမယ်လေး ညိုပြာညက်ရယ်၊ ညည်းပဲ အောင်မြင်အောင်
လုပ်ပါဦး ... ကြီးကျယ်မနေနဲ့ မေမေကပွဲစား၊ အလုပ်ကိစ္စသွားမှာ
ပဲ”

“တကယ်ပါပဲ”

မေမေကတော့ ပြောဆိုပြီး ကျော့ကျော့မော့မော့လေး
ထွက်သွားသည်။

ပြာရှက်တယ်။

မေမေ့ကို ဘယ်တော့ရဲက လာဖမ်းမလဲ တွေးပြီးပူပန်နေရ
တာ။

မေမေက ပြာပြာ့ကို ဝတ်စားပြင်ဆင် နေထိုင်စေခဲ့ပေမယ့်
အိမ်လေးထဲမှာ ပြာပြာမနေချင်ပေ။

“ဆင်းရဲတာကို မုန်းတယ်၊ လွှာလို တိုက်ကြီးနဲ့နေချင်တယ်၊

မုန်းကိုင်ချင်တယ်၊ ကားစီးချင်တယ်၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေအပြည့်နဲ့ လောက
ကြီးထဲမှာ မော်ကြွားပြီး နေချင်တာ မေမေရဲ့”

မေမေ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရတော့ပေမယ့် ပြာပြာ
အိသတကြီး အော်ဟစ်ပြောမိသည်။

မျက်ရည်တွေ ဝဲချင်လာရ၏။

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုသတိုးက ပြာပြာ အခြေအနေကို အထင်ကြီးမလား။
 ရပ်ကွက်ထဲက သူ့သူ့ဘဝကို လုံးဝအားမကျဘူး။
 အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ Sponsor ... တဲ့။
 “ရွှေစရာကြီး ပြာပြာကချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့
 အကြီးအကျယ် အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သူဌေးမကြီးဘဝ
 ကို အရယူပစ်ချင်တာ”
 ကိုသတိုး ...
 ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားပဲ။
 ပြာပြာ ...
 အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။
 စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း ရှိတယ်။
 မိဘတွေကလဲ အမေရိကားမှာတဲ့။ ဘယ်လောက် ခိုက်လဲ။
 လူကလဲ ချောချောဖြူဖြူ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်။
 “ကိုသတိုးကို ရမှဖြစ်မယ် ... ပြာ မင်းသမီးလည်း မဖြစ်ချင်
 ပါဘူး။ ဟိုကောင် ဉာဏ်သော်ကတစ်မျိုး၊ အနှောက်အယှက်ကောင်
 နင် ... ငါလျှောက်မယ့်လမ်းပေ က ခလုတ်ကန်သင်းပဲ”
 ဉာဏ်သော်ကို နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ပါ။
 သင်တန်းမှာ ဉာဏ်သော် ရှိနေတာပင် စိတ်ပျက်စရာကြီး။
 ငယ်သူငယ်ချင်း ဆိုပေမယ့်လည်း ပြာပြာကို မျက်စိ ဒေါက်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့

ဆောက်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ခဲနသည်ဟု ထင်သည်။
 “နင့်ကို တောင်းပန်ရတာ လွှာကြောင့်ပဲ ... လွှာကလည်း
 ဒီကောင်မှဒီကောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဉာဏ်သော် ... ဒီကောင်ကို
 ညွှန်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကောင်အခြေအနေကို ဘယ်သူ
 စိတ်ဝင်စားမှာလဲ”
 လွှာလွှာက သံယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။
 သူမ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူငယ်ချင်းတွေမပါဘဲ မနေစေရ။
 ဝေမျှစားသောက် ပေးကမ်းတတ်သည်။
 ဉာဏ်သော်တို့မိသားစု အများဆုံးပဲ။
 ဉာဏ်သော် ညီမလေးဆိုရင်လည်း လွှာ ထောက်ပံ့ပေးနေ
 သည်။
 “လွှာတို့ အိမ်သွားရမယ် ... ကိုကိုကို အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီ”
 သူမ အလှပဆုံး ဝတ်စားပြင်ဆင်သည်။
 ကိုကိုသတိုး အမြင်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ မိန်းကလေးဖြစ်ချင်
 နေ၏။
 လွှာကလည်း မိန်းမချောလေးပေမယ့် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မရှိ
 စာမှစာ။
 လွှာတို့တိုက်ကိုရောက်တော့ ဉာဏ်သော် မရောက်သေး၍

ဖိုးလပြည့်စာပေ

၉၈

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်သက်သာသွားရသည်။

“ပြာပြာရေ ... စောလိုက်တာ၊ အရမ်းကိုပြင်ဆင်ထားတာပဲ

လား ...”

“ယောက်မကလည်း အကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့ မေးနေရသေးတယ်”

ကိုသတိုးက လွှာကိုစိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ လွှာသိနေသည်။

ဒယ်ဒီဆန္ဒကလည်း ကိုသတိုးနဲ့ ရည်မှန်းထားတာတဲ့ မာမီကပြောတာ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

လွှာကလည်း လုံးဝပဲ ငြင်းပစ်မှာ။

ဟုတ်တယ် ...

ပြာပြာနဲ့ပဲ အောင်သွယ်ပေးရမယ်။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

ဉာဏ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့်လည်း ပြာက ကိုသတိုးကိုပဲ ကြိုက်နေတာပဲ။

“ပြာပြာ နင်အရမ်းလှတယ်သိလား ... ကိုသတိုးအနား ကပ်ပြီး အပြတ်ညှစ်ပေးပါ ... လွှာကလဲ ပြာနဲ့ သဘောတူတယ် သိလား”

“စိတ်ချ၊ ဟဲ့ ... ဟိုကောင်ဉာဏ် ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသီ

၉၉

“ဉာဏ်မသိအောင်လေ ကိုသတိုး ဖုန်းနံပါတ် ပေးမယ်လေ”

“အေးကောင်းတယ် ... ပြာကလည်း တောင်းချင်နေတာ

မှန်းဆက်မယ့်”

“အေး ... ဉာဏ်မသိစေနေနော်၊ ပြာတို့ဟာပြာတို့ အဆင်မပြေရင်လည်း ပြီးတာပဲ”

“လွှာ”

“ဟင်”

“နင်”

“ဘာလဲဟ”

“မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... တစ်ခုတော့ သတိပေးမယ်နော်၊ ဉာဏ်သော်က အလကားကောင်ပဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ခိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အားမကိုးလောက်ဘူး ... သူ့အဖေကိုပဲကြည့်”

“ပြာပြာ နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ဘိစ္ဆာတွေ”

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း သတိပေးတာပါဟဲ့၊ ဉာဏ်အဖေက ကုမ္ပဏီမှာ ကားလေးမောင်းရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတယ် ... သူ့အဖေ ဘယ်လောက် ရုန်းကန်ရလဲ”

“တော်ပါတော့ဟာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

လွှာဆက်မကြားချင်ပေ။

ဉာဏ်ကို အထင်သေးတဲ့ စကားတွေ မပြောသင့်ပါဘူး။

အားပေးကူညီတာမျိုးတွေပဲ လုပ်ရမှာ။

ပြာပြာက ဉာဏ်ကို မိသားစုနှင့်ချီ၍ အထင်သေးနေသည်။

“ဉာဏ်ရယ် နင်ကပြာပြာဆို အရမ်းချစ်တယ်၊ အောက်ကျခံတယ်၊ ပြာပြာအတွက်ဆို ဘာမဆို နင်လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ပြာပြာကတော့ နင့်ကိုလုံးဝ အထင်သေးနေတာပဲ”

လွှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ဉာဏ်ကို အထိမခံနိုင်။

လွှာ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးက ဉာဏ်ပဲ။

“ပြာပြာ နင့်ကိုပြောထားမယ်နော် ... ဉာဏ်ရောက်လာရင် အလိုက်အထိုက် နေပေးရမယ် ... ဉာဏ်လည်း တို့သူငယ်ချင်းပဲ သင်တန်းက ဉာဏ်ပါမှ ဖြစ်မှာနော်”

“ပြာသိပါတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း တောင်းပန်တာပေါ့၊ ကိုသတိုးကြောင့် သိလား”

“ပြီးရော ကိုသတိုးဖုန်းနံပါတ် ပေးမယ်”

“ပေး”

“မပေးသေးဘူး ... သင်တန်းပြီးမှပေးမယ်၊ ဉာဏ်အပေါ် ဆက်ဆံရေး ကြည့်ရဦးမယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“ကပ်လွန်းတယ်၊ သူ့ဉာဏ်မှ သူ့ဉာဏ်”

“ဉာဏ်ကို တက်စေချင်လို့ပါဟာ၊ ဉာဏ်မိဘက ပိုက်ဆံမှ နှိုတာ၊ သနားကြင်နာစမ်းပါ”

ပြာပြာကို မျက်နှာတင်းတင်းကြီးနှင့် မဆက်ဆံဖို့ ... လွှာ အားပေးရသည်။

ဉာဏ်ရောက်လာတော့ ပြာပြာက အပြုံးနဲ့ ဆီးကြိုလိုက်သဖြင့် ရွှေဉာဏ် မျက်နှာကြီးက ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ပြာပြာ နင့်ကိုစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် ဉာဏ်လုပ်တော့ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်ဟာ၊ ဉာဏ်လည်း ကြိုးစားမှာပဲ”

“ပြာအနေအထိုင်လည်း နင်သိသားပဲဉာဏ်၊ ပြာက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတယ်နော်၊ ဘယ်သူ့တားလို့မှ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ချစ်တန့်မဖြစ်ဘူး”

ပြာပြာက သူ့ကိုပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်တာကို ဉာဏ်ပျော်ရွှင်ရသည်။

ပြာကို အတိုက်အခံမလုပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။

ပြာပြာ အထင်ကြီးတဲ့ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင်ပဲ ကြိတ်ကြီး စားမယ်။

တစ်နေ့နေ့ ပြာပြာ လက်ခံပေးလာမှာပါ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ကိုကို ... လာပြီ၊ စကားမများကြနဲ့တော့ ဒါမှဆရာက အားတက်မှာ”

ပြာပြာ အဖြစ်သည်းပြနေသည်။

ဉာဏ် ဒေါသထွက်ချင်ပေမယ့် ဒေါသကို ထိန်းရ၏။

ကိုသတိုးက ဆရာပဲ စေတနာနဲ့ သင်ပေးတာပဲ။

သူလည်း သင်ချင်၏။

မေမေကလည်း ဉာဏ်ကို ဆုပွဲမှာ သေချာသည်။

“တပည့်တွေက ကြိုကြိုတင်တင် ရောက်နေတာပဲ၊ ကောင်တယ် ... OK ”

သတိုးကတော့ လွှာလွှာဆန္ဒကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံနေရသည်။

ပြာပြာက အလှပြင်လွန်းတယ်။

မိန်းမချောလေးပဲ။

စာကတော့ ညံ့တယ်။

လွှာလွှာ မျက်နှာလေးကပဲ အေးချမ်းပြီး နုနုဖူးဖူးလေး။

ပညာရေးလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။

သတိုး သဘောကျမိ၏။

အန်ကယ် ဆန်နီကတော့ လွှာလေးကို သူနဲ့သဘောတူတဲ့ အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဉာဏ်သော်”

“ဗျာ”

“မောင်ရင် ပြန်ရောက်လာတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဆရာက ခင်းကို အထင်မသေးပါဘူး၊ ကြိုးစားနော်”

“ဟုတ်”

“ပြာပြာကလဲ ဉာဏ်ကို ... သူငယ်ချင်းတွေ စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောနော်”

“ဟုတ်”

“ကဲ ... စမယ်”

ပြာပြာအကြည့်တွေက ကိုသတိုးဆီပဲ ရောက်နေတာကို ဉာဏ် သတိထားမိနေသည်။

တစ်ခါတစ်လေ မျက်တောင်ပင် ခတ်ရဲ့လားမသိဘူး။

ဉာဏ်နှလုံးသားတွေ စူးနှင့်နှင့် ...

“ဉာဏ်”

“ဟင်”

“ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ အခုမှ အစပိုပါသေးတယ် ဖြစ်လာမှာပါ”

“အင်း”

“လွှာလည်း ကူညီမယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“အင်း”

ဉာဏ်ဘာတွေ ဖြစ်နေလည်းဆိုတာ လွှာသိသည်။
ပြာပြာကြောင့်ပဲ။

ဉာဏ်ရှေ့မှာဆင်ခြင်ဖို့ ပြောထားတာကိုများ ပြာလွန်တယ်။
ဉာဏ်ထွက်သွားမှာ လွှာအစိုးရိမ်ဆုံးပါ။
ပြာပြာကို လက်တို့ရသည်။

“ဉာဏ်ကလည်း ပြာတောင် ဘာမှ သိပ်မသိသေးတာ ...
ကြိုးစားကြရအောင်နော်”

“အင်းပါ ... ပြာပြာ၊ ကြိုးစားမှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့”
ကောင်စုတ် ရွှေဉာဏ် ...
နင်တော်တော် ဘက်လိုက်တာပဲ။

ပြာပြာကျတော့ စကားတွေရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြန်ပြော
သည်။

လွှာကျတော့ အေးစက်စက်။
ဒီကစေတနာနဲ့ အကူအညီပေးနေတာကို။
သူမ အမြင်ကတ်ပြီး ကိုသတိုးနှင့် အရောတဝင်လုပ်တော့
ဉာဏ်က သဘောကျနေပြီး ပြာပြာက မျက်စောင်းတထိုးထိုး ဖြစ်
နေသည်။

“လွှာလေးကတော့ ကြိုးစားတယ်၊ အရမ်းတော်တာပဲ”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

“ကိုကိုကြောင့်ပါ။ ကိုကိုကလည်း တော်တာပဲ ...”

“လွှာလေး ချီးမွမ်းနေပြီ။ ကိုကိုက မြောက်ချင်နေတာပါ”
ပြာက တို့သည်။

ဉာဏ် ကျေနပ်အောင်ပါ။

ပြာနှင့်ကိုသတိုး ကွာဝေးသွားစေရန် လွှာက ဝင်လှုံးပစ်
လိုက်တာကို ပြာ မျက်စိ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်။

ဉာဏ်ကတော့ တပြုံးပြီး သူမတို့နှင့်ပင် လိုက်၍ ရယ်မော
နေသေးသည်။

အခန်း (၈)

“လွှာလေး”

“ရှင်”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ပြာပြာကို သိပ်သဘောမကျ

ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလှပြင်လွန်းလို့”

“သူက မော်ဒယ်လေ”

“အရွယ်နဲ့ မလိုက်လို့”

အရေးထဲ ကိုသတိုးက ပြာပြာကို အမြင်ကပ်နေသေးသည်။

ပြာပြာနဲ့ အောင်သူယ်ပေးမလိုဟာ ...

“ကိုကိုရဲ့ လွှာလေးကပဲ ချစ်စရာကောင်းပြီး တည်ငြိမ်တယ်။

ပညာလည်း တော်တယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကိုကိုကလည်း ပြာပြာက ပိုချောတာများ ... စွဲမက်စရာ ကောင်းတယ်။ နောက်မှ အောင်သူယ်မခိုင်းနဲ့နော်၊ ပြာပြာကို ကြည့်၊ နှာတံလေးက စင်းနေတာပဲ။ မနက်ဆိုရင် ပြာက အားကစားလုပ် တယ်။ ဘောင်းဘီအတိုလေးဝတ်ရင် ပေါင်တံလေးကလေ အရမ်း ဖြူဝင်းအိစင်းနေတာပဲ”

“ကိုကိုက ကိုကိုဘဝအတွက် ကျန်တာတွေမလိုအပ်ဘူး လေ။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ ကိုကို လုပ် ငန်းတွေမှာ ဝင်ကူပေးနိုင်မယ့် မိန်းကလေးပဲလိုတာ ... ပြာပြာက အလှပဲပြင်နေမယ့် မိန်းကလေး”

“ကိုကိုကလည်း သူများသူငယ်ချင်းကို”

ပြာပြာကို မကြိုက်ဘဲ လွှာဘက်ကို များဦးလှည့်နေ၍ နှုတ် ခမ်းက စုချင်သွားရသည်။

ကိုကိုကိုတော့ လွှာ မကြိုက်ဘူးနော်။

လွှာကလဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက ရှိပြီးသားပဲ။

လွှာနှလုံးသားကနေ သံယောဇဉ်ကြီးပြီး ချစ်ရတဲ့သူကိုပဲ တမ်းတချင်တာ။

“လွှာ”

“ဟင်”

“မင်းကရော”

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းစိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲက ရွှေမင်းသားလေးလေ၊ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ ရှိမလဲ”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး၊ လွှာက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာပါ”

လွှာအိပ်မက်ထဲက ရွှေမင်းသားလေးက ဆင်းရဲသားအိမ်က ကောင်လေး ...

ငယ်စဉ်လေးထဲက သံယောဇဉ်တွေ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ် ဖွဲ့နှောင်လာခဲ့ကြသူတွေ လွှာအရမ်းချစ်မိနေတဲ့သူ။

“လွှာ”

“အမေ့”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကိုကိုပြောတဲ့အကြောင်းလေ ... ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်လို လူမျိုးဖြစ်မလဲလို့”

သတိုး တွေးမိသွားတာကတော့ ...

ဉာဏ်သော်လားပဲ။

ဒီကောင့်ကို လွှာက ... ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းသည်ဟု ထင်မိ သည်။

သံသယရှိနေရ၏။

နတ်ရွှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

ကောင်လေးက ပြောပြောကိုချစ်နေပုံပင်။

“လွှာကတော့လေ အိမ်ထောင်ပြုချင်မှပြုမှာမို့ မစဉ်းစား တတ်ဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်တတ်ဘူး”

“ဉာဏ်သော်ကိုရော”

“ဟင်”

“ဟုတ်ဘူးနော်၊ ဉာဏ်သော်က မင်းသူငယ်ချင်းပဲ၊ အင်းလေ လွှာလေးက ပညာရေးပဲ ဦးစားပေးတော့ ကိုကို ကလေးကို ဘာ တွေ့လျှောက်မေးနေလဲ မသိဘူးနော်”

လွှာရင်ထဲကို ဉာဏ်သော်နာမည်ထည့်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

သူတို့က သူငယ်ချင်း သက်တူရွယ်တူတွေ ဉာဏ်ကလည်း ချစ်ဖြောင့်ဖြောင့်။

“ကိုကိုမေးတာတွေ မေ့လိုက်တော့နော်၊ ညစာအပြင် ထွက် စားမယ်၊ လွှာလေးလိုက်နဲ့”

ငြင်းရမှာလည်းအခက်ပဲ လွှာမလိုက်ချင်။

ကိုသတိုး အကြည့်တွေကို လွှာ မနှစ်သက်မိ။

ဒယ်ဒီကြောင့်ပါ မလွဲသာမရှောင်သာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ သည်။

“အန်တီနော်လို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းရမယ်”

“အင်း”

ရှင်မြတ်နိုး

မေမေနဲ့ အဆက်အသွယ်မရပါစေနဲ့ဟု လွှာဆုတောင်းမိနေသည်။

ကိုသတိုးက ယဉ်ကျေးမှုတော့ရှိတယ်။
မိသားစုအပေါ် အလေးအနက်ထားသူပင်။

ဉာဏ်ရယ် ...
နင်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ကိုသတိုးရှိနေတာကို လွှာအတွက် စိတ်အနှောက်အယှက်
ဖြစ်စရာဟု ထင်သည်။

“ဟဲလို ... ဟဲလို အန်တီလား၊ သတိုးပါ၊ လွှာလေးကို ခေါ်
ပြီး အပြင်ထွက်မလို့ ခွင့်တောင်းတာပါခင်ဗျာ”

ကိုသတိုး ဖုန်းဆက်တော့ မာမီက ခွင့်ပြုသည်။
အန်တီနှင်းဆီနဲ့တဲ့။

သတင်းကတော့ ဉာဏ်ဆီပေါက်ကြားတော့မယ်။
ပြီးတော့ ... ပြာပြာသိမှာပဲ။

ရွှေဉာဏ်က ပြောမှာလေ ...
သေချင်တယ်။ ...

“လွှာ အလှပြင်ဦးမလား ... အေးဆေးနော်”
“ဟင့်အင်း ... တော်ပါပြီ”

ကိုသတိုးရှေ့မှာ လွှာ မလှချင်ပါဘူး ... ဖြစ်သလိုနေပြချင်

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

သည်။

ညစာလိုက်စားတာတောင် အားနာလို့ပါ။
စားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ အကောင်းဆုံးဆိုင်မှာ
စားကြ၏။

အရေးထဲ ဉာဏ်နှင့် တိုးသေးသည်။
“ဉာဏ်သော် ... လိုက်စားမလား”

“ဟင့်အင်း စားကြပါ ... တော်ပြီ”

ဉာဏ်က သူမအား ရယ်မောရင်း လက်မထောင်ပြသွားသေး
သည်။

နင်ကတော့ ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ။

ပြာပြာကို မကြိုက်လို့။

“လာလေ ... လွှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လွှာလေး ဘာစားမလဲ”

“ကိုကို ကြိုက်တာမှာပါ”

“လွှာလေး ကြိုက်တာပဲမှာ”

“ရပါတယ် ... လွှာကဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မစားတတ်

ဘူး”

စားချင်စိတ်တောင် မရှိဘူး။

ရှင်မြတ်နိုး

သေပစ်ချင်တယ် ...

ဉာဏ် ... နင်က ငါ့အပေါ် နည်းနည်းလေးမှ သံယောဇဉ်ရှိ တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။

ငါဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း နင်ချစ်တာက ပြာပြာပဲ။

“အခုတလော ကိုကိုကြည့်နေတာ ... လွှာလေး တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသလိုပဲ”

“စဉ်းစားတယ်၊ ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး ... အဟဲ့ ကိုကိုပြော တဲ့ စကားလေး လက်ထပ်ရင် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို ရွေးချယ် မလဲလို့ စဉ်းစားမိသွားတယ် ... မစဉ်းစားချင်ပါဘူး”

“လွှာ”

“ဟင်”

“ကိုကို ရွေးပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး ... လွှာလေးက အချိန်တွေ အများကြီးကြည့်ပြီး မှ စဉ်းစားမှာ၊ တော်ပြီ ... ထမင်းစားကြမယ်၊ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ”

ကိုသတိုးရွေးပေးရင် သူ့ကိုယ်သူပဲရွေးမှာလေ ရမလား။

လွှာကလည်း သူ့စကားကိုပိဝါ၍ ထမင်းတွေပဲ ငုံ့စားနေ သည်။

“လွှာလေး အရမ်းကလေးဆန်တယ် ... ဖြူစင်လိုက်တာ၊ ကိုကိုက အရမ်းသဘောကျတယ်ကွာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

ဘာသဘောကျတာလဲ။

လွှာစိတ်ညစ်တယ်။

ကိုသတိုးကို လွှာမကြိုက်။

သူ့မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်နေပါစေ အချစ်ကို မခံချင်။

သူမမှာ ပြည့်စုံနေလို့လား။

ထမင်းတွေက မျိုးချမရ။

အချိန်တွေ အမြန်ကုန်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ကိုကို”

“လွှာပြန်တော့မယ်၊ ညကစာတွေကျက်ထားလို့ အရမ်း အိပ်ချင်လာတယ်”

“ဝါး”

“အား ... ဝါး”

“ဪ ... လွှာလေးရယ်၊ ကလေးဆန်လိုက်တာ၊ အရမ်း အိပ်ချင်နေတာပဲ”

“ဝါး”

“အား ... အိပ်ချင်လိုက်တာ”

“ဝါး”

“ကဲ ... ကဲ ... ပြန်ကြမယ် လွှာလေး”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ကျေးဇူးပဲ ... ဝါး”

သူမ အရမ်းအိပ်ချင်တဲ့ ပုံစံဖမ်းလိုက်တော့မှ ကိုသတိုးက ချက်ချင်းထပြန်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ မာမိပြန်ရောက်နေ၏။

ကိုသတိုးနှင့်စကားပြောနေတုန်း လွှာအိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေး တက်လာခဲ့သည်။

“အမယ်လေး ... စိတ်တွေအိုက်လို့ သေတော့မယ် ဟူး” ခဏနေတော့ မာမိအပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

“လွှာ”

“ရှင်”

“အိပ်ချင်လို့ဆို”

“အင်း”

“မာမိ ခဏဝင်မယ်”

လွှာထပြေး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် မာမိဝင်လာသည်။

“သမီး လိမ်ညာတတ်နေပြီပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိရ”

“သမီးလေး ဘယ်တုန်းက လိမ်ညာတတ်သွားရတာလဲ”

ဒယ်ဒီရောမာမိရော လိမ်ညာပြောတာတွေကို မကြိုက်ပေ။

စိတ်ထဲမှာရှိတာကို အမှန်တိုင်းပြောခွင့် ပေးထားကြသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“လွှာမအိပ်ချင်ပါဘူး ... မာမိသိတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်မာမိ ကိုသတိုးနဲ့ သွားလာနေရတာ စိတ်မလုံ ချို့ သူကအသက်ကြီးတယ်လေ၊ တော်ကြာ သမီးကိုဘာထင်မလဲ”

မာမိက လိမ်တာမကြိုက်ဘူးဆိုတော့ လွှာပေါ်တင်ပဲ ပြော ချိတ်သည်။

“မောင်သတိုးကိုသမီးနဲ့ မှန်းထားတယ်၊ သမီးဒက်ဒီက ဖုန်း ဆက်ပြောတာပဲ”

“ဟင်”

“သမီး စဉ်းစားပါဦး ... မောင်သတိုးလို ယောက်ျားတစ် ဘောက် ရဖို့က ခက်တယ်လေ”

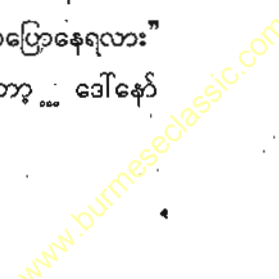
“သမီး မကြိုက်ဘူး ... မာမိတို့က လိမ်ပြောတာမကြိုက်ဘူး ဆိုလို့လေ အမှန်တိုင်းပြောမယ် ... အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်မင် ခင်မယ် မာမိ”

“အခုလောလောဆယ်ကြီးလည်း မာမိတို့က မစီစဉ်ပါဘူး၊ နီးနီးကျွမ်းဝင်အောင် နေထိုင်ကြစေချင်တယ်၊ အမေရိကားကို သွားပြီး ကျောင်းတက်ဦး ... ခေါင်းထဲထည့်ထားဖို့ပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ သမီးကငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ၊ နောက်ထပ် နယ်နှစ်လောက်မှ စီစဉ်မယ့်ကိစ္စ အခုထဲက လာပြောနေရလား”

လွှာလေး နှုတ်ခမ်းစုပြီး စိတ်အိုက်နေပုံရတော့ ... ဒေါ်နော်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

လီစာလည်း သနားမိသည်။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပေ။

သမီးကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ကြီးပြင်းစေလိုသည်။

“မာမီးလည်း သမီးကိုနားလည်ပါတယ်၊ ခက်တာက ဒယ်ဒီပဲလူကြီးချင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ပြောဆိုထားပြီးပြီတဲ့ သမီးကိုအသိပေးပြီး ထိန်းထားတဲ့”

“ဟွန်း”

“သမီးခေါင်းထဲ ထည့်ထားဖို့ပါ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သံယောဇဉ်ရှိပြီး ချစ်သွားနိုင်တာပဲ”

“တော်ပါပြီ ခေါင်းတွေကိုက်လာတယ်၊ အင်းပါ ... ဒါပေမယ့် သမီး မချစ်တာနဲ့တော့ အတင်းအကြပ် မစိစဉ်ပါနဲ့နော်၊ လူ့အခွင့်အရေးကို ဒယ်ဒီကပိုပြီး အရေးထားတယ်လေ”

“အိပ်တော့ ... နောက်နေ့မှ ထပ်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ ... မောင်သတိုးကလွဲပြီး တစ်ခြားဘယ်သူနဲ့မှ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် မရှိဘူးတဲ့ ဒယ်ဒီအမိန့်လေ”

မာမီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထင်သားပဲ။

လောကကြီးက မထူရားလိုက်တာ။

ဒယ်ဒီက ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ကို နှစ်သက်တယ်ဆိုပြီး လွှာဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင်မသိ အရေးထဲ ပြာဆီက ဖုန်းဆက်သည်။

“ဟဲ့ ... လွှာ၊ နင်နဲ့ကိုကို နှစ်ယောက်ထဲ ညစာစားကြတယ် ဆို ... ဉာဏ်သော် ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ပြောပြတာ”

“အင်း ... ကိုကိုက အတင်းခေါ်လို့ပါဟာ”

“နင်နော် ... ”

“ဘာလဲဟ”

“ငါ့အတွက်ဆိုပြီး”

“နင်ဖုန်းဆက်လေ ညပေါ့ ... လွှာက ဝေးသေးတယ် ... ကောင်းတတ်လို့ပါဟာ တကယ်ပါ ... ငါသာ ကိုသတိုးအပေါ် အိမ်းညွတ်နေရင် နင်တို့ကိုတောင် ခေါ်သင်နေစရာမလိုဘူးဟဲ့၊ နှစ်ထောက်ထဲ နေလို့ရတယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဉာဏ်သော်ကတော့ အရမ်းပျော်နေတယ်၊ နင်နဲ့ဘာညာပုံစံ ပြောတာဟ သိလား ... ကောင်စုတ်”

ဉာဏ်ရယ် နင်ကလဲလေ ငါ့အပေါ် ဒီလောက်အထိရက်စက်ထားဟာ၊ ပြာပြာနဲ့ကိုသတိုး ဝေးသွားရင်တောင် ငါကလက်ထပ်ပြီး ပြာပြာကနင့်ကို ရွေးချယ်မယ်ထင်နေလား ...

အသုံးမကျတဲ့ ကောင် ...

“ဟဲ့ ... လွှာ၊ ငါကစိတ်ပူပြီး ဖုန်းဆက်တာလေ၊ ငါတို့ ခေါင်း

ရှင်မြတ်နိုး

ရင်းအိမ်က ဖုန်းနဲ့ဆက်ရတာဟာ ပိုက်ဆံကုန်မယ် ဒါပဲနော်”

“အေး”

“လွှာရယ် ... ငါလေ ဖုန်းလေးတစ်လုံးလောက် ကိုင်ချင်တယ်၊ နင့်ကို အရမ်းအားကျတာပဲ၊ ကိုကို့ဆီ ဆက်ရင်တောင် သူများဖုန်းနဲ့ ပိုက်ဆံပေးဆက်ရမှာဟာ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ ပြာပြာ နင်တို့ဘဝပဲ၊ ငါ အရမ်းခေါင်းမာနေလို့နော်၊ အိပ်ပြီ”

ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြာပြာကတစ်မျိုး။ သူ့အတွက်ပဲ ကိုသတိုးအား အရှင်ရအသေရရ ဖြစ်နေ၏။

စိတ်ရှုပ်တယ်။

“လွှာလေး”

“ရှင် မာမိ”

“စောစောက ဘယ်သူ့ဖုန်းလာတာလဲ”

“ပြာပြာပါ”

“အိပ်တော့လေ သမီးလေး အနားယူမှဖြစ်မယ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးကြီးနေပြီ”

“ဟုတ်”

မာမိကိုယ်တိုင်က ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ။

ဝိုးလပြည့်စာပေ

* နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ။

ဒယ်ဒီက မာမိကို ထိန်းချုပ်စောင့်ကြပ်လွန်းနေ၏။

အိပ်လို့လည်း မရဘူး။

ညဏ့်ကို သတိရနေသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ နင့်ကိုအထင်သေးတဲ့ပြာပြာကိုမှ ချစ်နေရ

တာလဲ။

ရွှေဇာဏ် အရူးကောင်။

ဦးနှောက်ကို မရှိဘူး။

ငတုံးငအ ...

သူမစိတ်ထဲရှိတာတွေကို ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ပြောနေသည်။

အခန်း (၉)

“ကျွန်မမှာ ပွဲကမဖြစ်ဘူး ကိုနန္ဒ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အကြွေး
တွေကလည်း ရှိသေးတယ် ... ကျွန်မတို့ သားလေးအတွက် ဘာမှ
လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်”

“ကိုယ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ နှင်းဆီ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလို
ပဲရှာတတ်တာ ...”

“ရှင်ကယောက်ျားလေ တာဝန်အပြည့်အဝယူပေးရမှာပဲ”

“ကိုယ် ဓားပြတိုက်ပေးရမှာလား၊ နှင်းဆီမေ ...”

“ရှင်ကတော့လေ ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုပဲ၊ ဓားပြတော့ မတိုက်
ပါနဲ့ရှင် ... တော်ကြာ ကျွန်မတို့ သားအမိက ဓားပြဇနီးနဲ့ ဓားပြသား
ဆိုပြီး လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိ အရှက်ရနေဦးမယ်”

“မိန်းမ ... မင်းစကားပြေရင် အထွေအပေါ့နဲ့ပါလား၊ ဘာလဲ
ကိုယ့်ကို အသုံးမကျတဲ့ယောက်ျား ငွေမရှာနိုင်တဲ့ယောက်ျားဆိုပြီး

ဖိုးလဲပြည့်စာပေ

မင်းက မရှိမသေနဲ့”

ဒေါ်နှင်းဆီမေ ဆက်မပြောချင်တော့။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တစ်သက်လုံး အိမ်ဦးနတ်ဆိုပြီး သြဇာအာဏာ ပြုလာတာ

လေ။

မတတ်နိုင်ဘူး ...

နော်လို့ ယောက်ျားများ ငွေရှာကောင်းလိုက်တာ။

အားကျတယ်။

ဇိမ်လည်းကျတယ်။

နှင်းဆီတို့များ ငွေလည်းရှာရ ယောက်ျားလည်း ကြောက်ရ။

သားလေးအတွက်ပါ။

ဒင်းကို သည်းခံနေရတယ်။

“နှင်းဆီ မင်းမနက်စာပြင်တော့ ... စကားရှည်မနေနဲ့တော့၊

တိုယ်သွားတော့မယ် ... မင်းသိထားဖို့က မင်းယောက်ျားက တစ်

သက်လုံး ရိုးရိုးအေးအေးနေတတ်တယ်၊ ငွေရှာပေးတယ်၊ မရှုပ်မပွေ

ဘူး၊ အရက်မသောက်၊ လောင်းကစားမလုပ်ဘူး ... ရသမျှပိုက်ဆံ

လည်း မင်းလက်ထဲအပ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား ... မင်းလင်ရ ကံ

ကောင်းတာပဲ”

ဒေါ်နှင်းဆီမေ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့။

ဖိုးလဲပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

အဲဒီလို ကံကြီးတော့ မကောင်းချင်ပါဘူးဟု စိတ်ထဲကနေ ပြောမိနေသည်။

သူ့အတွက် ရှိတာလေး အကောင်းဆုံးဖြစ်စေရန် မနက်စာ ပြင်ပေးလိုက်သည်။

အလုပ်ထွက်သွားတော့မှ သူလည်း ရှာပေးနိုင်သလောက် ရှာပေးတာပဲလေဆိုပြီး စိတ်ကိုလျော့ပစ်ရ၏။

မလျော့နိုင်လျှင် သေဖို့ပဲရှိတယ်။

ကိုယ့်အသက်ထက်တော့ လူတွေကိုတော့ မကြည့်ပါဘူး။

ယောက်ျား ...

ပြီးတော့ သားအတွက် စိတ်မူရသည်။

“ဉာဏ် အိပ်လိုက်တာ၊ ငပျင်းလေးလား ... သားကိုတောင် မေ့နေတယ် ... သွားနှိုးမှ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

ဒေါ်နှင်းဆီမေ သားအိပ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲ ရောက်သွား တော့ သားက မရှိတော့ ...

“ဟင် ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ ... စောစောအိပ်မိတယ်၊ သား ပြန်လာ မလာတောင်မသိဘူး”

အဝတ်အစားတွေက အပုံလိုက် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက် သွားတာပဲ။

ဘယ်အချိန်ကမှန်း မသိ။

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကိုလည်း သနားတယ်။

အပြင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မေမေ”

“ဟင် ... ဪ သမီးလေး အင်ကြင်းသော်လေး နိုးလာပြီ လား”

“ကိုကြီးကို ရှာနေတာလား”

“အင်း”

“မနက်အစောကြီးပဲ ထပြီး အားကစားကွင်းသွားတယ်၊ အင် ကြင်းကို ပြောသွားတယ်လေ ... အင်ကြင်း ရှူးထပေါက်လို့ သိတာ”

“ဟင် ... ပြောသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့အေ”

“အင်ကြင်း ဗိုက်ဆာတယ်၊ ဘာရှိလဲ”

“ရှိတာပေါ့ ထမင်းကြော်၊ ကြက်ဥကြော် ထ ... မျက်နှာသစ်၊ အိပ်ယာက မထသေး ဗိုက်ကဆာနေပြီ ကောင်မစုတ်လေး ... ထ”

“မေမေကလေ ကိုကိုကြီးပဲ ... မေမေခေါင်းထဲမှာ ကိုကြီး က အဓိကပဲ”

“ဟဲ့ ... စကားမရှည်နဲ့ ထစမ်း၊ ကိုကြီးရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ရွှေအင်ကြင်းရယ်၊ မိသားစုတစ်ခုလုံးအတွက်ပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထား ဝါတယ်”

အင်ကြင်းက ငါးတန်းကျောင်းသူ ...

ရှင်မြတ်နိုး

ပညာရေးမှာတော့ တော်သည်။
 စာကြိုးစား၏ ... မပြောရ။
 မိန်းကလေးဆိုတော့ သူ့ဟာသူ နားလည်သိတတ်မှုတော့
 ရှိသည်။
 “အင်ကြင်းလေး မျက်နှာသစ် ... မေမေ မနက်စာ ပြင်ထား
 တယ်”
 “ဟုတ် ...”
 ဒေါ်နှင်းဆီမေ ဒီမနက်တော့ မြေကွက်တစ်ကွက် ဈေးဆိုင်
 ထားတယ်။
 ဖြစ်ပါစေ ...
 အင်ကြင်းလေး ကျူရှင်လခ ပေးရမယ်။
 ဘုရား ... ဘုရား ... ပွဲအောင်ပါစေ။
 တပည့်တော်မ တာဝန်ကြီးလို့ပါ။
 “အန်တီနှင်းဆီ ဘာတွေဆုတောင်းနေတာလဲ၊ လွှာ ဝင်လာ
 တာတောင်မသိဘူး”
 “အမယ်လေး ... လွှာလေးရယ်၊ တကယ်ကို မသိတာပါ”
 “ရွှေဉာဏ်ရော”
 “အားကစားကွင်းတဲ့လေ၊ မနက်အစောကြီး ထသွားတယ်၊
 အခုတလော အားကစား ... အားကစားနဲ့ ပညာရေးဘက်လည်း

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်”
 စိတ်ဝင်စားလာမှာပေါ့ ပြာပြာရှိနေတယ်လေ။
 လွှာနှင့်ကိုသတိုး ငြိနေကြတယ်ဆိုပြီး ရွှေဉာဏ်က စိတ်အေး
 ပြီး ပျော်နေတာ။
 “နေပါဦး ... စောစောက အန်တီနှင်းဆီ လက်အုပ်ကြီးချိုပြီး
 ဘာတွေ ဆုတောင်းနေရတာလဲ”
 “ဒီမနက် မြေကွက်တစ်ကွက် ဈေးဆိုင်ထားတယ်လေ၊ ပွဲဖြစ်
 ပါစေလို့ပေါ့၊ ညနေ ... အင်ကြင်း ကျူရှင်လခ ပေးရမယ်၊ ရက်ချိန်း
 နေတာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီလေ ... အင်ကြင်း ကြိုးစားတော့
 မျက်နှာမငယ်စေချင်တာပါ”
 “အင်ကြင်းလေးရော”
 “မျက်နှာသစ်နေတယ် ... လွှာလေး ထမင်းကြော်စားသွား
 လေ”
 “မစားတော့ပါဘူး ... အားကစားကွင်းဘက် လိုက်သွား
 မယ် ... အင်ကြင်းလေး ကျူရှင်ခကို လွှာပေးခဲ့မယ်၊ အန်တီနှင်းဆီ
 ပွဲဖြစ်တော့ ပြန်ပေးပေါ့”
 “လွှာလေးရယ် မလုပ်ပါနဲ့ ... အန်တီအားနာတယ်၊ ဉာဏ်က
 စည်း လွှာလေးဆီက အကူအညီတောင်းတာ မကြိုက်ဘူး၊ နေပါ
 စေကွယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ယူထားပါ။ ပြန်ပေးမှာပဲဟာ ပွဲမဖြစ်လည်း တခြားကနေ အတိုးနဲ့ချေးပြီး ပြန်မပေးနဲ့နော်။ သူကကြီးကျယ်နေတာ လက်ခံ ပါ။ လွှာ ဟိုကောင်ကို မပြောပါဘူး။ သူက ရှာပေးနိုင်တာကျနေတာ ပဲ”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပဲ ... အန်တီနှင့်ဆီ ရင်ပူနေတာ ... လွှာလေးကျေးဇူးတွေက အရမ်းများနေပါပြီ ... နော်လိကလည်း အန်တီဆို ကူညီပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသတယ်”

“လွှာ သွားဦးမယ်နော်”

“အေး ... အေး”

“အင်းကြင်းရော ... မမလွှာ နှုတ်ဆက်တယ်နော် သွားပြီ”
“ဟုတ်”

လွှာပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဉာဏ် ... ဒီကောင် မိသားစုအရေးလဲ ဘာမှမသိဘူး။

ပြာပြာကို ကြောင်ဖို့ပဲသိတယ်။

နင့်ကိုသုံးမှာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့လို့ ပြောပစ်ချင်နေ၏။

အားကစားကွင်းထဲ ရောဂံ တော့ ဉာဏ်တစ်ယောက်ထဲ

အားကစားကွင်း အုတ်တံတိုင်းကို မှီပြီးထိုင်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ဉာဏ်၊ နင်တစ်ယောက်ထဲလာ၊ ပြာပြာရော”

“ပြန်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

“သင်တန်းသွားစရာ ရှိလို့ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်”

“အင်းလေ ... သူကမော်ဒယ်သင်တန်း တက်နေတာပဲ”

ဉာဏ်ပုံစံက အင်အားတွေမဲ့ပြီး တော်တော်လေး စိတ်ဓာတ်

ကျနေတဲ့ပုံပင်။

“ဉာဏ်”

“ဟင်”

“နင့်ကို မနက်စာကျွေးမယ်၊ လာလေ”

“သွားမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဉာဏ်ကငြင်းမနေတော့ဘဲ လွှာ ခေါ်ဆောင်

ဆရာကသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် နင်းလာခဲ့ကြ၏။

ဉာဏ်မျက်နှာက မကောင်း။

“ဉာဏ် ... နင်နဲ့ပြာပြာ ဘာတွေဖြစ်ကြသေးလဲ”

“မဖြစ်ဘူး”

“မသိပါဘူး ... နင့်မျက်နှာကြီးက လငပုပ်ဖမ်းနေလားလို့”

“ငါ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့”

“ပြီးရော ...”

သူမ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး စက်ဘီးကို ကျော်တက်ပစ်

လိုက်ကာ မနက်စာတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ဖြစ်သည်။

“ဝင်မယ်”

“နင်ကသူဌေးပဲ ... နင်နဲ့ပေါင်းရတာ အစား ကောင်း ကောင်းတွေ စားရတယ်”

“ကောင်စုတ်”

သူမ ချောင်ကျကျ စားပွဲလေးကို ရွေးပြီးထိုင်သည်။

“ဘာစားမလဲ ... ဆင်းရဲသားအိမ်က ရွှေမင်းသားလေး”

“ဒီဆိုင်က အကောင်းဆုံးတွေ မှာစားမယ် ... သူဌေးအိမ်က သရဲမလေး”

“ဟွန်း ... စေတနာကို မရှိဘူး”

ဉာဏ် ဘာတွေပဲပြောပြော စိတ်မနာတတ်တာ လွှာ ... ဝဋ်ကြွေးပဲလား။

ပြာပြာနှင့်ဆက်ဆံရေး မပြေဖြစ်လာတာတော့ သိသာနေ သည်။

“ဉာဏ်”

“ဟင်”

“နင်နဲ့ပြာပြာ အဆင်ပြေရဲ့ ဟား”

“မပြေဘူး”

“ရန်ဖြစ်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် မစပ်စုစမ်းပါနဲ့ ... ငါတို့ကိစ္စပါ ငါမိုက်ဆာတယ်၊ မနက် အစောကြီးထလာခဲ့လို့လေ၊ စားတော့မယ် ...”

ဉာဏ် အားရပါးရ စားနေတာမြင်ရတော့လည်း လွှာ ကျေ နေသည်။

ပြာပြာကို အရူးအမူးချစ်နေတာလား ... ဉာဏ်ရယ်။

နင်ပဲ အရူးထောင် ရောက်လိမ့်မယ်ဟဲ့။

ပြာပြာက နင့်ကိုအရှုပ်ထုတ်လို့ ထင်နေတာ။

“ဉာဏ်ရယ် တကယ်ပါပဲဟယ် ... လွှာလေ နင့်ကိုချစ်မိနေ တယ်၊ ပြာပြာကို အရမ်းအားကျတာပဲ၊ ကိုသတိုးကို လွှာဘယ်လို

ချစ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

သူမတွေးနေမိသည်။

သူမ ကျွေးတိုင်း ပဲများနေပြီး ငြင်းတတ်တဲ့ဉာဏ် မိုက် အရမ်းဆာနေပုံပဲ။

“ဟဲ့သရဲမ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြည့်နေရတာလဲ၊ ကိုက် အလိုလား၊ ငါသေချင်တယ်၊ ကိုက်လေ ... ဂုတ်ပဲချိုးချိုး”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ သေချင်ရတာလဲဉာဏ် ... အရမ်းသေ ချင်နေရင်လည်း ကိုက်မစားဘူး၊ ကားနဲ့တိုက်သတ်ပေးမယ် ... အခု

ရှင်မြတ်နိုး

ငါ ကားမောင်းသင်နေတယ်၊ မတတ်တတ်လေ”
 နင်က ငါ့ကို သတ်ရက်လို့လား ပန်းနုလွှာ။
 ငါသိပါတယ်။ နင်က ငါ့ကို ကြိတ်ပြီးခိုက်နေတာလေ။
 ငါ့ကို ကြွေနေတယ် မဟုတ်လား။
 ဒါပေမယ့် ...
 လွှာကို သူ လုံးဝမမှန်းရဲ့။
 လွှာကချမ်းသာတယ်။
 သူက ယောက်ျားပဲ ...
 ချမ်းသာတဲ့မိန်းမကို အရယူပြီး ချမ်းသာတာမျိုးတော့ ဉာဏ်
 က အသုံးမကျပေမယ့် မလုပ်ချင်။
 မာနရှိသည်။
 “ဟဲ့”
 “ဟာ ... နင်ကလဲ လန့်လိုက်တာ”
 “နင်တကယ် သေချင်တာလား”
 “သေချင်တယ်”
 “တကယ်တိုက်သတ်မှာနော်”
 “သတ်ပါဆို”
 “နင်တကယ်ပဲ တာဝန်မဲ့တဲ့သားပဲ ... နင်ကသားကြီး မိဘ
 ကိစ္စပဲ နင်စိတ်ဝင်စားရမယ်၊ နင်သေသွားရင် သားကြီးကို အားကိုး

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

မယ့် နင့်မိဘတွေ ဘယ်လောက်ကြေကွဲရမလဲ၊ စဉ်းစားမိရဲ့လား”
 “နင်က ဆရာကြီးလား”
 “စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”
 “ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ ... နားညည်းတယ်”
 “စားပါ နင်အရမ်းဆာနေပုံပဲ၊ စားမကောင်းရှာဘူး”
 ဉာဏ် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေ၍ လွှာဆက်မပြောချင်တော့
 သူ့စရာတွေပဲ ပြောသည်။
 ဉာဏ်ကို ... စိတ်ပြေစေချင်တယ်။
 အင်ကြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်ရှင်လခပေးခဲ့တာကိုလည်း မပြောပြ
 တော့။
 ပြာပြာ နင်အရမ်းလွန်တယ်။
 ဉာဏ်က ငယ်သူငယ်ချင်းလေ ...
 နင် အထင်သေးစရာလား။
 “လွှာ”
 “ဟင်”
 “နင့်ကို ငါမေးစရာရှိတယ်”
 “မေးလေ”
 “နင်နဲ့ကိုသတိုး ငြိနေကြပြီလား”
 “ဟင့်အင်း”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာကြီးလဲဟ”

ဉာဏ်မျက်နှာက အဖြူဖြူအပျက်ပျက် တိမ်မည်းတွေနဲ့ သွားတဲ့ ကောင်းကင်ရဲ့မျက်နှာပြင်အတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“နင် ပြန်ကြိုက်လိုက်ဟာ၊ ကိုသတိုးက နင့်ဘက်များတယ်”
“ဘာပြောတယ်”

“ငါ ပြာပြာကို ချစ်နေတယ်”

“ဉာဏ် ... နင် ... နင်”

နင်အရမ်းရက်စက်တယ် ... ဉာဏ်။

ပြောထွက်ရက်တယ်နော်။

နင်အရူးထောင်မှာပဲ သွားနေလိုက်တော့။

“ငါတကယ်ပဲ နင်ကလွဲပြီး ငါ့ခံစားချက်တွေကို နားလည် ခံစားပေးမယ့်သူက မရှိဘူး လွှာလွှာ ... ငါလေ ပြာပြာကို အရန် ကြောနေတယ်”

“နင်ရူးနေလား ... ပြာပြာက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ နင်လည်းသိသားပဲ၊ နင်မနက်က ပြောလိုက်လား”

“မပြောရဲဘူး ငါ့ကိုမုန်းသွားမှာ ကြောက်တယ်၊ ဒီအတိုင်း လေးက အခင်အမင်မပျက် နေနိုင်တယ် လွှာရ”

သူတစ်ယောက်ထဲ မခံစားချင်တော့၍ လွှာလွှာကို ဖွင့်ဖြေ ပြလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ...

ကိုသတိုးက သူ့အတွက် ... အနောက်အယုတ်ကြီး တစ်ခု ဆင်တယ်။

ပြာပြာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“နင်တို့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတာ မဟုတ်ဘူးလား သွားရာ”

“နင်ဘာကို ပြောချင်တာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်ဉာဏ်၊ ပြာပြာ ချွေကနေ ကိုသတိုးကို ရှင်းပစ်ချင်တာမဟုတ်လားဟဲ့”

“အင်း ဟုတ်တယ် ... နင်ကသဘောပေါက်လွယ်သားပဲ၊ အာပဲပြောပြောဟာ နင်ကပဲ ငါ့ဘက်ကနေ စဉ်းစားပေးတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း သူငယ်ချင်းကောင်းလေ”

“အေးပါဟယ် ဉာဏ်ရယ် ... ငါကတော့ တစ်သက်လုံး နင့် သူငယ်ချင်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်း ဆက်ဖြစ်ပေးပါ့မယ် ... တော့နပ်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့ကိုလူကြီးတွေက ကိုသတိုးနဲ့ သဘောတူ နေကြတယ်၊ နီးစပ်မှု ရှိအောင်လည်း ထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါက မချစ်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ နင်ကလဲဟာ ... ကိုသတိုးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ ... မိန်းကလေးတွေ ရွေးသင့်တဲ့

၁၃၄

ရှင်ပြတန်း

ယောက်ျားဟ”

နင်ပဲ အပြောကောင်းတယ်ဉာဏ်။

နင့်လိုအသုံးမကျတဲ့ ကောင်ကိုပဲ ငါက ရွေးမယ်ဆိုရင်ရော
ရွှေဉာဏ်ရဲ့။

လွှာ ဆက်ပြီး မပြောချင်တော့ အစားတွေပဲ ငုံ့စားဖြစ်
သည်။

က

အခန်း (၁၀)

“ဟဲ့လို ... ကိုကိုလား၊ ပြာပြာပါ ... အရမ်းသတိရနေလို့
ဆက်တာ”

ကိုသတိုးဆီ ပြာပြာဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

မဖြစ်ဘူး ... လွှာ လွှာနဲ့ငြိတော့မယ်။

လူကြီးတွေက သဘောတူထားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ...

လွှာလွှာကြိုက်နေတာက ဉာဏ်သော်ပဲ။

ကိုသတိုးနဲ့ အမြန်ဆုံး နီးစပ်မှုရချင်လာ၏။

ပြာပြာဘဝက နိမ့်ကျလွန်းနေသည်။

မေမေက ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

ပြာပြာ စိတ်ညစ်လာရ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ...

ဖိုးလဲပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

အရှက်တွေ သိက္ခာတွေလည်း စဉ်းစားမနေချင်တော့။

ကိုကိုက အေးစက်စက် ...

“ပြာပြာလား ... ကိုကို အလုပ်တွေရှုပ်နေတယ်၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ”

“သတိရလို့ပါဆို ... ပြာလေ ကိုကိုအကြောင်းတွေပဲ တွေးမိနေတယ်၊ လွမ်းသလိုလိုကြီး တွေ့ချင်လာလို့ပါ”

“ကိုကိုက မအားဘူး၊ မင်းစာတွေပြန်ကျက်နေလေ၊ လွှာက အရမ်းကြီးစားတယ်၊ ကိုကိုက ခေါ်ရင်တောင် မအားဘူးပြောတာ ပြာပြာလည်း ကြီးစားပါ ... အပြင်လောကနဲ့ ဆက်ဆံဖို့မလုပ်နဲ့ ကောင်မလေး”

ကိုကိုက ဖုန်းပိတ်ပစ်သည်။

ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။

လွှာကိုပဲ ရှင်ကြီးက အထင်ကြီးနေတာလား။

ပြာပြာက ဆင်းရဲလို့လား။

မရဘူးနော် ...

ပြာပြာက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။

“ငါကလည်း ညွှဲကိုညွှဲတယ်၊ လွှာက ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တာ

ကိုး၊ အရာရာပြည့်စုံတယ်လေ ... အပူမှ မရှိတာ”

ပြာပြာ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပုံချရမလဲ။

သေသွားတဲ့ ဖေဖေကိုလား။

မေမေကိုလား ...

လောင်းကစားကို သမီးထက်ချစ်တဲ့ အမေတစ်ယောက်ပါ။

“ပြာပြာ သမီးအပေါ် မေမေတာဝန်ကျေပါတယ်၊ မေမေဝါသနာပါတာလုပ်ပေမယ့်၊ သမီးအတွက်ကိုတော့ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့တာပဲလေ၊ လွှာလွှာကိုတော့ အားမကျနဲ့ ကုသိုလ်ကံကိုက မတူတာ”

မေမေက ပြောတတ်သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ။

ပြာပြာ အရမ်းကြီး စုတ်ပြတ်သတ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။

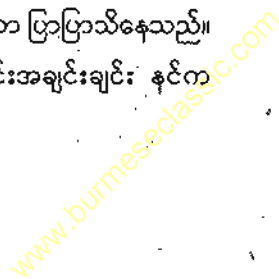
ပြာလည်း ဘာတွေ လိုအပ်နေလဲ။

လွှာကလည်း ဖုန်းတစ်လုံးအပိုရှိနေတာ ဉာဏ်ကိုတော့ ငှားသည်။

“ဒီကောင်က ဘာအသုံးကျလို့လဲ ... ဖုန်းပေးထားရအောင် ဓာနက တခွဲသားနဲ့ နင်ငါ့ကိုတော့ လာမကြိုက်နဲ့နော် ဉာဏ်သော်သေသွားမယ်”

ဉာဏ်သော်က ပြာပြာကို ကြိုက်နေတာ ပြာပြာသိနေသည်။

သစ္စာဖောက်တဲ့ကောင် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း နင်က

ရှင်မြတ်နိုး

ကြိုက်စရာလား။

“လွှာလွှာကို ကြိုက်ပါလား ... ချမ်းသာတဲ့သူကိုတော့ မကြိုက်ဘူး ... ကြီးကျယ်တာ”

မနက်က ဉာဏ်သော်ကို ပြာပြာ ထားပစ်ခဲ့သည်။

စောစောစီးစီး ပြဿနာလာရှာနေလို့လေ။

ပြာပြာကို အရမ်းသတိရလို့တဲ့။

အဲ့ဒါက ပြာပြာက ဖြစ်သွားတာပါ။

ကိုသတိုးကို ညုတာ ဖုန်းပိတ်လိုက်၍ ဒေါတွေကဖြစ်။ မြင်သမျှကို ပေါက်ခွဲပစ်ချင်နေသည်။

“ပြာပြာ ဒီလောက်ချောတာ၊ တောင့်မြောင့်တာ၊ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ထွားကြိုင်းနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုသတိုး ကျွန်မက ဆင်းရဲလို့လား”

သူမ လွှာနှင့်လည်းမတွေ့ချင်။

ကိုသတိုးဆီ ထပ်ဆက်သည်။

“ပြာပြာဆီ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လာခဲ့ပေးပါ။ စိတ်တွေညစ်နေလို့ လူလောကကြီးထဲကတောင် ထွက်သွားချင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမိတော့မယ်”

“ပြာပြာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိတော့ဘူး၊ သေချင်တာပဲ သိတယ်”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“ဟေ့ ... မဟုတ်တာတွေ မလုပ်နဲ့နော် ... မင်းဘာဖြစ်လို့ သေချင်တာလဲ၊ လူလောကကြီးက ရခဲတယ်”

“ကျွန်မအခု အိမ်မှာတစ်ယောက်ထဲ ကိုကိုကို အရမ်းသတိရပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မလားလို့ အပြင်ထွက်ဖုန်းဆက်တာလေ”

“ခဏလေး ကိုကိုလာခဲ့မယ် ... လွှာလွှာကိုလည်း ခေါ်ထားလေ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုလာခဲ့ပါ ... ပြာပြာ စောင့်နေမယ်၊ ကိုကိုလာမယ်ဆိုရင် ပြာပြာလမ်းထိပ်ကနေ ထွက်စောင့်နေမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“စောင့်နေလေ ကောင်းတာပဲ ... ပြီးတော့ လွှာဆီသွားကြမယ်”

သူမက ဖုန်းချသွားသည်။

သတိုးစိတ်ရှုပ်သွားရ၏။

ဒီကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့များ သေချင်တာလဲ။

သတိုးလည်း သူမ ရောဂါရနေမည်ဆို၍ ပြာပြာဆီသွားတွေ့

ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လွှာဆီဖုန်းဆက်တော့ အပြင်မှာတဲ့။

ဒီကောင်မလေး ဖုန်းပိတ်ထားတယ် ပြာပြာဆီများရောက်

ရှင်မြတ်နိုး

နေလား။ ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်လိုက် မာန်ပါလုပ်မှာလည်း စိုးရိမ်ရသည်။

“ပြာပြာက ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ ... သူ့ချစ်တာလွှာပဲ၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာထက် အလှအပတွေကြိုက်တာ၊ ပြင်ဆင် တာတွေ မကြိုက်ဘူး”

သူ့တွေးနေမိသည်။

လွှာက ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ကောင်မလေးပါ။

သူ့ရောက်လာတော့ ပြာပြာက လမ်းထိပ်မှာစောင့်နေ၏။ အလန်းစားပဲ ဘောင်းဘီတိုတိုလေးဝတ်ထားသည်။

“ပြာပြာက အလန်းစားဖြစ်နေပြီး ဘာဖြစ်လို့သေချင်နေရ တာလဲ”

“ကိုကိုကို လွမ်းလို့”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး”

“တကယ်ပြောတာနော် ... ပြာလေ ကိုကိုကို မတွေ့ရရင် မနေနိုင်တော့လို့ သေပစ်ချင်တယ်ပြောတာ”

“ပြာပြာ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုယ့်က အားတာမဟုတ်ဘူး ပြာပြာ ... ”

“သွားမယ် ... ”

သူမ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်းလေ ... ”

“ဘယ်လဲ ... ”

“မောင်းချင်တဲ့နေရာ”

“ပြာပြာ ဗိုက်ဆာနေတယ်၊ ဝိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး ကိုကို ဝယ်ကျွေးပါ”

ပြာပြာကို ဘာမှမပြောချင်တော့သဖြင့် ကားကိုမောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီကောင်မလေးက မလွယ်ဘူး ...

သူ့ကို အကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာမယ့် ကောင်မလေးပဲ။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ပြာပြာက လွှာလို မချမ်းသာလို့လားဟင်”

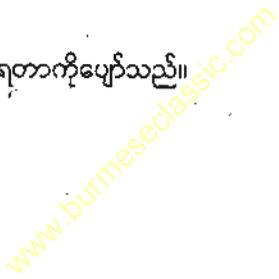
“လွှာအကြောင်း မပြောနဲ့တော့ ... မင်းဗိုက်ဆာနေတယ် မဟုတ်လား ... ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“အဟဲ ... ကိုကိုကလေ အနီးကပ်ကြည့်မှ ဝိုပြီးတောင် ချောမောလှပလာသေးတယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ပြာပြာကတော့ ...

ကိုကိုနှင့်အတူတူ ကားတစ်စီးနှင့် သွားရတာကိုပျော်သည်။

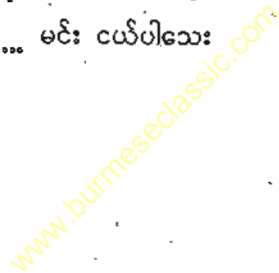

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုသတိုးဇနီးဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။
 ကားကြီးက ငြိမ့်လိုက်တာ။
 ပြာပြာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မနေချင်ပါဘူး။
 ကိုကိုကို အပြတ်ဖမ်းရမယ်။
 ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသတိုးကို ပိုင်စေရမယ်။
 စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့ ကိုကိုက စားချင်တာမှာတဲ့။
 “အကောင်းစား ဆိုင်ကြီးပါလားကိုကို ... ဗိုက်တွေက ပို
 တောင်ဆာလာပြီ ... စားမယ်”
 ပြာပြာလည်း ကလေးဆန်တာပဲ။
 သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။
 သတိုး စေတနာလေး ထားလိုက်သည်။
 “မင်းကြိုက်တာ မှာစားနော်”
 “ဟုတ်”
 လွှာလွှာတို့များ အရမ်းငြိမ့်နေမှာပဲ။
 ကံကောင်းလိုက်တာ။
 ပြာတို့များ ဟန်ပဲရှိတာ။
 ထမင်းတောင် နပ်မမှန်ချင်ဘူး။
 “ကိုကို အကောင်းစားတွေမှာပေးနော်၊ ပြာပြာက ဘာမှာ
 တတ်မှာလဲ”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

ပြာပြာ မင်းအတွက်ရင်လေးတယ်။
 မင်းငယ်သေးတာပဲ။
 ကိုကိုကတော့ မင်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။
 ကိုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာက လွှာလွှာပါ။
 ကိုကို ဘယ်တော့မှ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို အထင်မသေးပါ
 ဘူး။
 ပြာပြာ အားရပါးရ စားနေတာ သူ့ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရသည်။
 “ကိုကို”
 “ဟင်”
 “ပြာဘဝမှာလေ ဘာမှမပြည့်စုံခဲ့ဘူး... ဖေဖေက ပြာ
 ငယ်ငယ်လေးထဲက သေဆုံးသွားခဲ့တာ၊ မေမေက မိန်းမလေ”
 ပြာပြာ တကယ်ပဲခံစားနေရသည်။
 ကိုကိုကို ဘယ်လောက်အထိ အားကိုးတွယ်တာရလဲ။
 ပြာ ဖုန်းလည်းလိုချင်တယ်။
 ပြာမှာပဲ မရှိတာ။
 “ပြာ ဖုန်းလေးတစ်လုံး အရမ်းလိုချင်တာပဲ၊ လိုအပ်လို့လေ
 မေမေကငှားကိုင်ပြီး သူ့ပဲကိုင်တယ် ... ပြာကို ငယ်သေးတယ်တဲ့”
 “မေမေပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ပြာပြာ ... မင်း ငယ်ပါသေး
 တယ်”

“ဒီအရွယ် လူတိုင်းကိုင်နိုင်ပါပြီ၊ လွှာဆိုရင် နှစ်လုံးတောင် ရှိတယ် ... အရမ်းအားကျတာပဲ တစ်ခါတစ်လေ ပြာလေ တအား ဝိုင်းပစ်ချင်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း သတ်သေပစ်ချင် တယ်”

“ကောင်မလေး ... ပေါက်ကရဲတွေမလုပ်နဲ့၊ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာတောင် မင်းဒီအရွယ်ရောက်တိုင်း သတ်သေရလိမ့်မယ်၊ မကြောက်ဘူးလား၊ မင်းအထက်ကို မကြည့်နဲ့လေ ... အောက်က ညာဖို့ကိုပဲကြည့်”

“ညာဖို့က ငရှုပ်ကောင်”

“ကဲကဲ ကောင်မလေး စားလေ ... ကိုကို ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်”

“ကိုကိုကလဲ”

“မင်းအတွက် ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်ဖို့ ကိုကိုပေးမယ်”

“တကယ်လား ... ကိုကို”

“ဒါပေမယ့် မင်းကိုသနားလို့ပေးတာနော်၊ ကိုကိုပေးတယ်လို့ တယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါကိုကို ပြာဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး ... အဓိကလေ ပြာက ကိုကိုဆီ ဆက်ချင်တယ်၊ အရမ်းလွမ်းရတာပဲ၊ အပြင်ကနေ သွားပြောနေရတော့ အောက်လိုက်တာ၊ ကိုကိုကလေ အရမ်းချစ်ဖို့

“ကောင်းတာပဲ”

“ရွတ်”

“ဟာ ပြာပြာ ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ချစ်လို့”

ကလေးဆန်စွာနဲ့ သူ့ပါးကိုနမ်းသည်။

သတိုးမျက်နှာ ပူရ၏။

ဒီကောင်မလေး လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာ စိတ်ပူမိနေ၏။

ဒါပေမယ့်လည်း သူ့အပြစ်မတင်ပါ။

ပြာပြာ တစ်ခုခုလုပ်မှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

“ကိုကိုသွားတော့မယ် ... ကိုကိုပေးတာ ငွေပေါနေလို့ပဲ၊

ဒါလိုကောင်မလေးမျိုးတွေ လမ်းမှာမရောက်စေချင်လို့ပဲပြာပြာ”

“သိပါတယ် ကိုကိုရာ ... အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“ပြန်ကြစို့နော်”

“အင်း”

ပြာပြာမှာ ဖုန်းဝယ်ဖို့အဆက်အသွယ်ရှိသည်။

လွှာလွှာ ငါ မျက်နှာ မငယ်ရတော့ဘူး ...

နင်ကလေ မယူချင်တဲ့ ရွှေညာဖို့ကျတော့ အတင်းပေး

တယ်။

ပြာပြာကျတော့ မပေးဘူး။

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုကိုက ကားနှင့် အိမ်ပြန်ပို့သည်။

“ပြာပြာတို့ အိမ်လေးကကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်အထက်က လူတွေကို မကြည့်နဲ့နော် ကောင်မလေး”

“အင်းပါ”

“ပြန်ပြီ”

“ကိုကို နေဦး”

“ရွတ် ... ရွတ်”

“ရွတ်”

“ပြာပြာ တော်ပြီလေ ... အဲဒီလိုလုပ်တာမျိုးတော့ ကိုကို မကြိုက်ဘူးနော်”

“အမှတ်တရလေးဖြစ်ချင်လို့ တခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ပြာပြာ ပထမဦးဆုံးနမ်းမိတာ ကိုကိုပဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း ကိုကိုကိုပဲ နမ်းမှာ”

“ဟာဒီကောင်မလေး ပြောလေကလေးပဲ ... ဒီကိစ္စတွေကို တော့ လွှာလွှာ မသိစေနဲ့နော်”

“အင်းပါ ... စိတ်ချ လုံးဝမပြောဘူး”

ကိုကို ပြန်သွားသည်။

ကိုကိုက ... လွှာမသိပါစေနဲ့တဲ့။

သိအောင်ပြောပြမှာ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

လွှာလွှာစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုကို လုံးဝ မရှိအောင်လို့။

အသိပေးစရာရှိရင် ပေးထားရမှာပဲ။

ပြာပြာ ချက်ချင်းပဲ အသိပွဲစားတွေကတဆင့် ဖုန်းဝယ်သည်။

ပြာပြာ လိုချင်နေတာတွေ ကိုကိုက အလွယ်တကူ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့၏။

ပြာပြာ ဘယ်လောက်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလဲ။ အားလုံးပြီးသည်နှင့် ကိုကိုဆီ အရင်ဆုံး ဖုန်းဆက်သည်။

“ကိုကို ... အရမ်းပျော်တယ်၊ မိုးကောင်းကင်ပေါ်တောင် နောက်ကပြချင်တယ် ... ကျေးဇူးကမ္ဘာနော်၊ လူချင်းတွေ့မှနော်”

“ရွတ်”

ကိုကိုက အလုပ်တွေများနေတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းပိတ်ပစ်သည်။

ပြာပြာ နှုတ်ခမ်းလေး စုထောက်သွားရကာ လွှာလွှာဆီ ဖုန်းဆက်၏။

လွှာလွှာကလည်း ဝမ်းသာအားရ ဂုဏ်ပြုသည်။

“ဝမ်းသာတယ်ပြာပြာ၊ နင်နဲ့ကိုသတိုး OK ပြီလား”

“အရမ်းကြီးတော့ မပြေသေးပါဘူးဟာ၊ အနမ်းတွေတောင် မပြီးကြပြီ”

“ဟယ် ... တကယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“အင်း ... ဟဲ့ မေးတော့မကြည့်နဲ့နော်၊ ကိုကို အရမ်းရှက် သွားမယ်၊ လွှာ မသိစေနဲ့တဲ့”

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားပြီလား၊ ကျွမ်းတယ်ဟာ”

“နင်တကယ်ရော ဝမ်းသာရဲ့လားလွှာရော၊ စိတ်ထဲမှာ ... ကြိတ်ပြီးတော့ မကြံနဲ့နော်၊ ပေါ်တင်ကြေငြာထားတာ ... ကိုကိုက ငါ့လူ”

“ယူပါ ... ယူပါ နင်ပဲယူပါ၊ အမြန်လက်ထပ်လိုက်လေ”

“နောက်မှနော် နောင်တတွေ အကြီးအကျယ်ရမနေနဲ့ ... ပြန်လုဖို့လည်း လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့နော်”

“လွှာက ကိုသတိုးကို လုံးဝချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီး တွေကြောင့်ပါဟယ် ... ဒါပဲနော်”

လွှာက ညောင်နာနာအသံလေးနှင့်ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်သွား သည်။ ပြာက စောစောစီးစီး နာမည်ဝင်ထားတာပါ။ လွှာ ငြိ မလှနိုင်အောင်လေ။ သူမ တစ်နေ့ကုန် လန်းနေသည်။

က

အခန်း (၁၀)

ပြာပြာကို လွှာလွှာအပြစ်မပြောချင်ပေမယ့် ဉာဏ်ကတော့ သူမကို အပြစ်ပြောမှာ သေချာနေသည်။

ဉာဏ်က လွှာနှင့်ကိုသတိုးတို့အား ဖြစ်စေချင်နေ၏။ ချစ်လိုက်တဲ့ မညာမတာ ပြောရက်တယ်။

ပြာပြာက ငါနဲ့ကိုသတိုး လက်ထပ်သွားလည်း နင့်ကိုတော့ သုံးမှာမဟုတ်ဘူးနော်။

“လွှာလွှာ”

“ရှင်”

“သမီးဒယ်ဒီ ဖုန်းဆက်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်”

သေပြီ။

ဒက်ဒီဆိုတော့ လွှာကြောက်ရတယ်။

ဖိုးလပြည်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ဒက်ဒီက သူ့အမိန့်ကို မနာခံတာမျိုး လုံးဝလက်မခံ။
ဒါဆိုဒါပဲ။

“ဒက်ဒီ”

“သမီးမောင်သတိုးနဲ့ အတူတူတွဲပြီး လေ့ကျင့်နေတယ်ဆို
ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ အဆင်အရမ်းပြေပါတယ် ...”

“သမီးကို ဒက်ဒီပြောစရာရှိတယ်၊ အရေးကြီးလို့ သေသေ
ချာချာ နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီ ဘာပြောချင်တာလည်းဆိုတာ လွှာသိနေသည်။
ကိုသတိုးအကြောင်းပဲ သူမ နားထောင်ရတာ စိတ်ရှုပ်လာ

၏။

မကြားချင်ပါဘူး။

ပြာပြာကတစ်မျိုး ...

ညဏ်ကတစ်မျိုး ...

“သမီး”

“ရှင်”

“နားထောင်နေတယ်နော်”

“ဟုတ်”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

“မောင်သတိုးနဲ့သမီးကို လူကြီးတွေ သဘောတူထားတယ်
ဆိုတာပဲ”

“ရှင် ... ဒက်ဒီ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အခွင့်အရေး ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ဘာမှ ပြော
ပြမနေနဲ့တော့၊ အခြေအနေက အဲ့ဒီလိုဖန်တီးလာတယ်”

“သမီး”

“အချစ်လား ... အင်းသမီးမချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဒက်ဒီသိတာ
ပဲ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့သူကိုတော့ ဘယ်
ရွေးချင်ပါ့မလဲ”

“ဒက်ဒီသိတာပဲ လွှာလည်းငယ်ပါသေးတယ်၊ မစဉ်းစားချင်
သေးလို့ပါနော် ... အရမ်းကြီးတော့ မြန်မြန်မစီစဉ်စေချင်ပါဘူး၊
ထိုသတိုးနဲ့လွှာက အရမ်းကြီးတော့ မရင်းနှီးသေးဘူး”

“ပြောပြထားတာပါ၊ မောင်သတိုးကလည်း လွှာလေးဆီက
ထည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံတာမျိုးကိုပဲလိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို တခြားသူကို ရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူး ...
ဒက်ဒီပြန်လာမှ အားလုံးကိုရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ်”

သူမ ငိုငင်တွေနေမိသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကိုသတိုးကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိသည်
ချစ်သူလိုတော့ ... မဖြစ်ဘူး။

“ကိုကိုဘက်ကနေ ငြင်းပယ်ပါစေ၊ ပြာပြာနဲ့ငြိသွားကြပါစေ
သူမကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိပေမယ့် ... ဉာဏ်က ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ။

ကြေကွဲနေမှာလား ...

ပြာပြာကို ပြောရတယ်။

ဉာဏ်ကိုတော့ သွားမကြားပါနဲ့လို့။

“လွှာလေး”

“မာမီ”

“မေ့ထားလိုက်ပါ။ အရေးတကြီး အလျင်အမြန်လည်းမဟုတ်
ဘူး။ ဘာအရေးကြီးလဲဆိုတာ လွှာလေးသိလား ... ”

“အင်း”

“သင်တန်းသွားတော့၊ ဖူးစာရှင်ဆိုတာက မွေးကတည်းက
ရွေးချယ်သတ်မှတ် ပေးထားပြီးသားပါ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“သမီး ကိုသတိုးကိုမချစ်ဘူး”

“သမီးမှာ ချစ်သူမရှိသေးတာပဲ”

ရှိပါတယ် ဉာဏ်သော်ပါ။

လွှာချစ်တာ သံယောဇဉ်ကြီးရတာ ဉာဏ်ပဲလေ။

“သမီး သင်တန်းသွားတော့မယ်”

“အေး ... အေး ... ကိုဆန်နီကလည်းလေ သမီးငယ်သေး
တာကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့အမြန်ပြောပြရတာလဲ”

ဒယ်ဒီက အမြဲတမ်း လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်နေထိုင်နိုင်သူ ဖြစ်
သည်။

သူမကတော့ သင်တန်းတွေလိုက်တက်နေရတယ် စုံနေ
တာပဲ။

သင်တန်းတက်ခိုင်းတာကတော့ လွှာလည်းဝါသနာပါလို့
ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကိုသတိုးနဲ့တော့ လွန်တယ်။

“လွှာလွှာ”

“ဟင် ... ဉာဏ်”

“နင်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး သင်တန်းတွေတက်နေတော့တာ
ပဲ”

“လွှာအလုပ်လေ၊ နင်ကရော ဘယ်လဲ”

“ပြာပြာဆီ”

“ဟင် ... ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ပျင်းလို့လေ သွားလည်မလို့”

“ဘုရားရေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာဖြစ်တာလဲဟာ၊ နင်ကလဲအထိတ်တလနဲ့နဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ”

သူမကတော့ ကိုသတိုးက ဖုန်းဝယ်ပေးတယ်ဆိုတာ ပြာပြာ ကြွားမှာကြောက်နေမိသည်။

ဉာဏ်ဒေါသတွေ အရမ်းပေါက်ကွဲလိမ့်မယ်။

အရေးထဲ ပြာပြာ ငကြွားမက ဆက်ပြန်သည်။

“လွှာ ညနေတစ်ခုခုကျွေးဟာ ... နင့်ကိုပြောစရာတွေရှိလို့”

“အင်းပါ”

“ဟဲ့ ... နင့်အနားမှာ ဉာဏ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါကြွားမလို့ သူ့ကိုဖုန်းပေးလိုက်စမ်းပါ”

“နင်ကလဲဟာ”

“ဘာလဲဟာ ... နောက်လည်းသိရမယ့်ဟာကိုများ”

ပြာပြာအသံကြောင့် ဉာဏ်ကလည်း ဖုန်းကိုဆွဲလုယူပြီး နားထောင်သည်။

“ဟဲလို ... ပြာလား၊ နင်ဘယ်ကနေ ဆက်နေတာလဲ”

“ငါ့မှာ ဖုန်းရှိတယ်၊ ဝယ်လိုက်ပြီလေ”

“နင့်အမေ အလုပ်ဖြစ်လို့လား”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ပြာပြာ”

“ဘာလဲ”

“နင်”

“အေး”

“ဘာအေးလဲ”

“နင်ထင်တာတွေ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာလေ”

“ပြာပြာ နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... ဖုန်းဝယ်တာ နင့်အကြံအဖန်လား”

“မေးပြန်ပြီ”

ပြာပြာ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ ဉာဏ်မျက်နှာကြီးက ... နီမြန်းနေသည်။

လွှာက ဖုန်းကိုပြန်လုယူလိုက်၏။

ပြာပြာက ဒီကောင့်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားပြောမှ ဖြစ်မယ်တဲ့။

လွှာ ရူးချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“ပြာပြာ ဘာတွေပြောတယ်၊ နင့်မှာ ချစ်သူရှိသွားပြီဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကလဲ”

“နင်နဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ် ဉာဏ်သော်၊ ငါက တစ်သက်လုံး နင်နဲ့ပဲ တွဲနေရမှာလား ... ငါ့ကိုတော့ မနှောက်ယှက်နဲ့နော်၊ နင်

www.burmeseclassic.com

အချုပ်ထံရောက်သွားမယ်”

“ပြာပြာ ... နင် ... နင်”

“ပေးစမ်းပါဟာ ဉာဏ်ရယ် ... ပြာပြာမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နင် မကြိုက်မှန်းသိလို့ ပြောနေတာပါ။ အလကား ... ”

“ပြာပြာ မင်းဟာငွေမက်ပြီး အရမ်းရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ။

ဟုတ်တယ် ...

ငါ့လိုကောင်က မင်းဘဝကိုမြှင့်တင်ပေးနိုင်တဲ့ အင်အားမှ မရှိတာပဲ။

“တောက်”

“ဝုန်း”

“ဉာဏ်”

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ”

“နင် ... နင်”

ဉာဏ်က သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ လျှာရဲ့စက်ဘီးကို ဆောင်ကန်ပစ်လိုက်၍ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားရသည်။

ဟုတ်ပါတယ် ... ပြာပြာကလဲ ပြာပြာပဲ ...

“နင့်ဒေါသတွေကို ထိန်းစမ်းပါဉာဏ်ရယ် ... ပြာပြာက နင့်ချစ်သူလားဟဲ့”

“ပြာပြာကို အပိုင်သိမ်းလိုက်တဲ့ကောင်က ဘယ်သူလဲ နင်

သိလားလွှာ”

“မသိဘူးဟဲ့ ... လွှာကဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“နင်မေးလိုက်”

“နင့်ကဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတ်မဲလို့”

“တော်ပြီဟာ ငါသွားတော့မယ်၊ နင်က ... အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပဲ၊ နင်ကရော ပြာအထင်ကြီးအောင် ဘာလုပ်ပြုဖူးလို့လဲ၊ ပြာပြာအကြောင်း နင်အသိဆုံးပဲလေ၊ ရှုပ်တယ် ငါသွားမယ်”

လဲနေတဲ့ စက်ဘီးလေးကို ပြန်ထောင်ပေးဖို့တောင် ...

ဉာဏ်ကနည်းနည်းလေးမှ အကူအညီမပေးခဲ့။

နင်ကမှ တော်တော်ရက်စက်တာ အရူးကောင်ရဲ့။

နေနိုင်တယ်။

သူမ စက်ဘီးလေးကို နင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဉာဏ်ရယ် ... နင်တကယ်ပဲ ပြာပြာကိုချစ်နေတာလား၊

နင်တကယ်ပဲ ပြာပြာနဲ့လက်ထပ်ယူချင်နေတာလား၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာရော နင်တွေးမိရဲ့လား”

သင်တန်းကို ရောက်တာတောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ဉာဏ် ... ဘာတွေလုပ်နေမလဲ။

ဉာဏ် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ လွန်ကဲ

ရှင်မြတ်နိုး

နေသည်။

“ပြာပြာ နင်လွန်တာ၊ နင်ကငွေမက်တယ်၊ ချမ်းသာချင်တယ်၊ ဉာဏ်အပေါ် ဒီလောက်အထိတွေ့ မရက်စက်သင့်ဘူးဟာ”

လွှာလွှာ သင်တန်းမှာစိတ်မဝင်စားတွေ့။

ဉာဏ်ကို ထားခဲ့မိတာမှားသည်ဟု သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်မိသည်။

သင်တန်းပြီးတော့ ဉာဏ်တို့အိမ် လွှာရောက်သွား၏။

ဉာဏ်မရှိဘူးတဲ့ မနက်ထဲက ထွက်သွားတာတဲ့။

“အခုတလော ဉာဏ်မျက်နှာလေးက မကောင်းဘူး၊ အန်စီ

လည်း အလုပ်တွေ အရမ်းများတယ်လေ”

ဉာဏ် ဘယ်တွေ့သွားနေလဲ။

နင်ဘာတွေ လုပ်နေလဲ။

လွှာ စိတ်ပူလိုက်တာ။

ဉာဏ်ကလူဆိုးလေ ပြဿနာကောင်ပဲ။

သူမ ပြာပြာဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“မသိဘူး ... သူ့ဟာသူ ဘယ်သွားသွားပေါ့၊ လွှာရာ နင်က

လဲ ပူနေသေးတယ်”

“ဟိုက သူငယ်ချင်းတွေလေ ပြာပြာ”

“ဒါဆို ငါကသူ့ကိုမြန်ကြိုက်ရမှာလား ... ငါ့မှာစဉ်းစား ရွေး

ချယ်ပိုင်ခွင့်ရော မရှိဘူးလား”

“မသိဘူးဟာ ... နင်လုပ်ချင်တာလုပ်တော့၊ ငါဉာဏ်ကို ရှာရဦးမယ်”

“ရှာမနေပါနဲ့လွှာရာ ... ထားလိုက်၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အပေါ် သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်”

ပြာပြာနှင့် ဆက်မပြောတော့သဖြင့် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဉာဏ်ကိုရှာမယ် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ရွှေဉာဏ် နင်ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ ... ပြာပြာကြောင့် နှင့်ဘဝကို ပျက်စီးခံတော့မှာလားဟယ်”

သူမ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ဉာဏ်သွားတတ်တဲ့နေရာတွေ လိုက်ရှာသည်။

မတွေ့ပေ ...

“ဉာဏ် ဘာဖြစ်လို့လဲလွှာလေး ... အန်တိုကို ပြောပါဦး”

“သူ့စိတ်ဆိုးသွားတယ်၊ ပြာပြာနဲ့ပါ ဒီကောင်ကလဲ ပြာပြာ ခော်ဒယ်သင့်တန်းတက်တာ မကြိုက်ဘူးလေ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလွှာ၊ ပြာပြာ အမေ ထလည်းအဆက်အသွယ်မရဘူး၊ ပြာပြာကရော”

“မသွားဘူး ... ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပြီးပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်လိုက်မေးတော့လည်း မတွေ့ပေ။

သူမ ကားကို မမောင်းတတ်မောင်းတတ်နှင့် ကားမောင်း
လေ့ကျင့်မယ်ဆိုပြီး ကားယူလာခဲ့ပြီးရှာသည်။

“ဟင် ... ပြာပြာအမေပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဉာဏ်အဖေနဲ့ တွဲနေ
ရတာလဲ”

လွှာတွေ့လိုက်တာက ဉာဏ်အဖေနှင့်ပြာပြာအမေတို့ တွဲ၍
ဟိုတယ်ထဲကနေ ထွက်လာကြသည်။

လွှာ ပုန်းနေလိုက်၏။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

ဒုက္ခပါပဲ ...

ဉာဏ်မေမေ ဖုန်းဆက်သည်။

“လွှာလေး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဉာဏ်ရောဟင်”

“မတွေ့သေးဘူး အန်တီ၊ ရှာနေတယ်”

“ဒီကောင် တော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ သူ့အဖေကလည်း
အဆက်အသွယ်မရဘူး၊ လွှာလေး ရှာမနေနဲ့တော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်
ကြပါစေတော့”

“အန်တီ ဉာဏ်ပြန်လာရင်မဆူပါနဲ့နော်၊ သူ့ကို နားလည်ပေး
လိုက်ပါ”

“လွှာလေးရယ် လိမ္မာလိုက်တာ ... အခုတလော သားတို့

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

အဖေကလည်း အိမ်ပြန်မမှန်ဘူး၊ အန်တီ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင်
သိတော့ဘူး”

“အန်တီရယ် သနားလိုက်တာ ... လွှာလည်း ကူညီချင်ပါ
ဘယ်”

ပြာပြာအမေက ဉာဏ်အဖေ လက်မောင်းကို ချိတ်ထား
သည်။

ဘာတွေလဲ ဘာ့ကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။
ဉာဏ်သာ သိရင် လွှာ ဘယ်လိုတားဆီးရမှန်းပင် မသိတော့။

“ကြည်ပြာမှာ အရမ်းအခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေရတယ် ကိုနန္ဒ
နယ်၊ ရှင်အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကြည်ပြာ”

“ရှင်”

“ကိုယ်လည်း မိသားစုအရေးအခင်းရှိတယ်၊ အဆင်မပြေဘူး
ဆိုလို့မိသားစုပေါ် တာဝန်မဲ့လွန်းနေပြီထင်တယ်၊ ဒီကြားထဲ ကိုယ်

အစွာမဲ့မိနေတယ်၊ နှင်းဆီသိသွားရင် မလွယ်ဘူး”

“ကြည်ပြာလည်း ကြောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားကိုးမရှိ
ဘူး၊ ကြည်ပြာအပေါ် မစိမ်းကားပါနဲ့၊ မရက်စက်ပါနဲ့ ကြည်ပြာ
အတတ်နိုင်ဆုံး သိုသိုသိပ်သိပ်နေပါမယ် ကိုရယ်နော်”

“အင်းပါ ... အင်းပါကွာ”

၁၆၂

ရှင်မြတ်နိုး

သူမ ကြားနေရသည်။

သူမ ကွယ်ပြီးပုန်းနေတဲ့ နေရာမှာ လာပြီးပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အန်တီနှင့်ဆီကတော့ မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်လိုက် တာ။

လွှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရသည်။

က

အခန်း (၁၂)

“ဉာဏ်”

ဉာဏ်ကိုရှာရင်း ... နိုက်ကလပ်တစ်ခုထဲကနေ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့် ထွက်လာတာတွေ့လိုက်ရသည်။

အရမ်းမူးနေ၏။

လွှာ မြင်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေဝဲကျလာသည်။

“ဉာဏ်သော်”

“ဟင် ... ပန်းနုလွှာ ... နင် ... နင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာ ထေ ဒါ ... နင်လာရမယ့်နေရာလား”

“နင့်ကိုလိုက်ရှာနေတာလေ၊ လူကြီးတွေ အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ

တဲ့ ... ကားပေါ်တက်”

“မတက်ဘူး ... နင်ပြန်”

“တက်ဆိုရင်တက်စမ်းပါ ဉာဏ်သော် ... နင့်ကိုနင် ဘာထင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

နေလဲ၊ တက်နေနော် မတက်ရင် အန်တီကိုလှမ်းခေါ်လိုက်မှာ”

“ခေါ်လေ ... ခေါ်ပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက ငါ့ကိုဂရုစိုက်မယ် ထင်နေလို့လား၊ ပြစ်ထားတာ”

“ဉာဏ်သော် နင်ဘာစကားပြောတာလဲ ... အန်တီနှင့် နင့် အတွက် ဘယ်လောက်ရုန်းကန်နေရရှာလဲ၊ နင့်ကြောင့် အကြွေး တွေ ဝိုင်းနေခဲ့ရတာဟဲ့”

ဉာဏ်အား အတင်းဆွဲပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်စေသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ငမူးသွား။

သူမကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

ဉာဏ် လူဆိုး ...

ပြာပြာလို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ချစ်ပြီးခံစားနေရတယ်လို့ မတန်လိုက်တာ။

သူမကားမောင်းရင်း ဒေါသဖြစ်နေရသည်။

“ပြာပြာ”

“မင်း ... မင်း ပြာပြာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ပြာပြာ”

မူးနေတဲ့ဉာဏ် စိတ်တွေပြေသွားစေရန် ပြာပြာဟု ပြော လိုက်သည်။

သူက ရီဝေနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ငါ ... ပြာပြာပါဟု ပြန်ပြောမိသည်။

“ပြာပြာလား ... နင်တကယ်ပြာပြာနေနော်၊ ငါနှင့်ကိုအရမ်း ချစ်တယ်ပြာပြာ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ငါတို့ကတဝတူတွေလေ”

“ဉာဏ်သော် ကျေးဇူးပြုပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားပါ ... ငြိမ်ငြိမ် လေးနေစမ်းပါဟာ”

“ပြာပြာ ချစ်တယ်”

“အရူးကောင်”

“ကိုယ်ပြာပြာကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုယ်လေ ရူးတော့မယ် ပြာပြာရယ် ... ”

ဉာဏ်သော်က ပြောလည်းပြော ... အတင်းလည်းပွေ့ဖက် သဖြင့် သူမ ကားမောင်းလို့မရတော့ဘဲ လမ်းဘေးမှာထိုးရပ်လိုက် ရသည်။

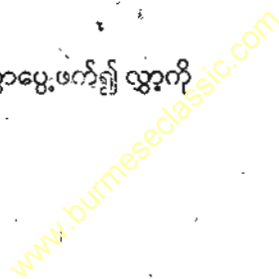
“ပြာ ... ချစ်တယ်၊ မရုန်းပါနဲ့ကွာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း ထို ချစ်လို့ ကိုယ်ရူးတော့မယ်၊ ကိုယ့်အချစ်တွေကို လက်ခံပေးပါ ပြာရယ်”

“အို ... ဉာဏ် ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ၊ လွှတ်စမ်းပါ”

ငါ လွှာဟု ပြောရမှာတွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

ပြောလို့လည်း ရမှာမဟုတ်။

ဉာဏ်က သူ့လက်တွေနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာပွေ့ဖက်၍ လွှာကို

နမ်းနေ၏။ ရုန်း၍မရ။

ငါလွှာဟုပြောရင်လည်း ဉာဏ်ရှက်ပြီး ပိုပိုဆိုးသွမ်းသွားမှာ လည်း လွှာ စိတ်ပူနေသည်။

“လွှာပါ ... ဉာဏ်ရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့နော်”

“မရုန်းပါနဲ့ ပြာရယ်၊ မင်းရုန်းဖယ် ငြင်းဆန်နေရင် ဉာဏ်သေလိမ့်မယ်၊ ပြောရဲ့ ရက်စက်စိမ်းကားမှုတွေကို ကိုယ်မခံယူနိုင်ဘူးကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောစမ်းပါ”

“ဉာဏ် ... ဖယ်ပါအုံး၊ နင်အသိစိတ် ... ရှိစမ်းပါဦး ... ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူးကွာ၊ ပြောကိုချစ်တယ် အရမ်းချစ်လို့ပါ”

“အို ... ဉာဏ် ... ဒုက္ခပါပဲဉာဏ်ရယ် ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့နော်၊ လွှာကြောက်တယ်”

ညကမှောင်မိုက်နေသည်။

လမ်းဘေးမှာ ကားကိုထိုးရပ်ထားရပြီး လွှာဘယ်လိုမှ ဆက်မောင်းနိုင်ခြင်းမရှိတော့။

ဉာဏ်ရဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပွတ်သတ်ချောမြူမှုတွေနှင့် အနမ်းတွေကို ရှောင်ရှားရင်း လွှာအင်အားတွေ မဲ့ချင်လာသည်။

“လွှာပါ ... ဉာဏ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ် ... နော်”

မရပေ။

သူကပြောပြောအထင်နှင့် ချစ်ခင်ယုယနေတာကို နားထောင်မယူနေရတဲ့လွှာ အသည်းတွေ ကွဲအက်မဲတတ်ပင်။

သူမလည်း ကားကို လမ်းဘေးမှာရပ်ထားပြီး ခြေလက်တွေ အဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေသည်။

“ကိုသတိုးကို အထင်မကြီးပါနဲ့ ပြာပြာရယ် ... မင်းအတွက် ထိုက်ကြီးစားပေးမယ် ... ကိုသတိုးနဲ့လွှာလွှာနဲ့ပဲ ထိုက်တန်ပါတယ်၊ လွှာလွှာပဲ ယူပါစေ ပြာရယ် ... နော်”

သူမ တွန်းဖယ်ပြစ်လိုက်တော့ ဉာဏ် လဲကျသွားသည်။

မလှုပ်တော့။ သူမ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဉာဏ်ရယ် တကယ်ပါပဲ။

ပြာပြာရဲ့ အချစ်ကိုသာမရရင် နင်သေနိုင်လားဟင်။

လွှာ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဟာ ...

ကားကိုပြန်၍ စက်နှိုးလိုက်သည်။

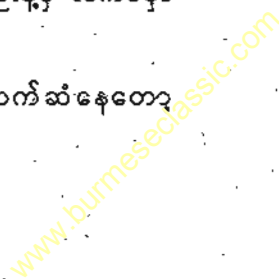
“ဉာဏ် နင့်အတွက်ငါတစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။

ဦး ပျော်အောင်လေ၊ ပြာပြာကိုပဲ ပြောပေးရမလား”

ပြာပြာကတော့ ဉာဏ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာ

မဟုတ်ပေ။

ကိုသတိုးက အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံနေတော့

ပိုပြီးမြောက် သွားနိုင်သည်။

ကိုသတိုး ရှင်ကရောဘာလဲ။ လွှာလွှာလား ပြာပြာလား သူမ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည် ညဏ်တို့အိမ်ရောက်တော့ အန်တီနှင့်ဆီဂုတ်တုတ်ထိုင် စောင့်နေ၏။

ညဏ်ကိုတွေ့တော့မှ ရင်ဘတ်ကိုဖိထားရင်း ကားနားဆင် လာသည်။

“ဘယ်ကနေ တွေ့လာတာလဲလွှာလေး ... ကြည့်စမ်း နေတယ်၊ လူမှန်းတောင်မသိဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ညဏ် သော် နင် ... နင်”

“ဘုန်း ... ဘုန်း”

“အန်တီ ရိုက်မနေပါနဲ့တော့၊ သူမူးနေတယ် မနက်မှမေးပ နော်၊ အခု အိပ်ရာထဲ ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟင် လွှာလေး ... သမီးအကျိုးကြယ်သီးတွေလည်း ပြုစု လို့ ဒီကောင်သမီးကို ဘာလုပ်လဲ၊ အန်တီ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ သမီးတွဲပြီး ကားထဲထည့်လိုက်တော့ ဆွဲမိတာထင်တယ်”

“လွှာလေးရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ဘယ်ချိန်ရှိနေပြီလဲ ပြန်တော့နော်”

“ဟုတ်”

“လွှာလေး ကူညီလို့ပေါ့၊ ဒီကောင်အသုံးမကျတဲ့သား၊ ဒင်း အဖေကလည်း ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတယ်၊ ခုထိပြန်မလာဘူး၊ သေ ချင်ပါတယ်”

လွှာ ကားလေးကိုမောင်း၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အန်တီနှင့်ဆီကိုလည်း သနားတယ် ...

ယောက်ျားကဖောက်ပြန်နေ၏။ သူငယ်ချင်းနှင့် ...

ပြာပြာအမေရယ်၊ လွှာမာမီရယ်၊ ညဏ်အမေရယ်ကကျောင်း နေဘက်သူငယ်ချင်းတွေပါ။

“ပြာပြာပျက်စီးတာလည်းမပြောနှင့် ညဏ်အမေကလည်း လုပ် သင့်လား မလုပ်သင့်လား မစဉ်းစားဘူး၊ အရှက်မရှိလိုက်တာ”

လွှာစိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ မာမီက စိတ်ပူနေ၏။

ညဏ်ကို လိုက်ရှာတာကို မပြောပြတော့။

“လွှာရယ် ... ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ၊ သမီးလေး သိပ် မမောင်းတတ်သေးလို့ မာမီက စိတ်ပူနေတာပါ”

“သမီး မောင်းကောင်းကောင်းနဲ့ မောင်းနေတာလဲ၊ ညမှ လူရှင်းတာ၊ လေ့ကျင့်လို့ကောင်းတယ်၊ လွှာတော်တော်လေး ရနေ ပြီ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အေးကွယ် လွှာကိုထော့မာမိကယုံတယ် ... လိမ္မာတဲ့ သမီးလေးပဲ”

“လွှာ နားပြီနော် မာမိ”

“အေး ... အေး”

လွှာအပေါ်ထပ်ပြေးတက်လာပြီး သူမအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ သည်။

“အမယ်လေး ... အခုပဲ အသက်ကိုဝဝရှူရဲတော့တယ်၊ ခွေးကောင်ဉာဏ်၊ အန်တီနှင့်ဆီတောင် မြင်သွားတယ်၊ ဘယ်လို ထင်မလဲမသိတော့ဘူးနော်၊ ရှက်လိုက်တာ”

မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား သေသေချာချာ ကြည့်ရသည်။

“မာမိရှေ့မှာတောင် ကြာကြာမရပ်ရဲဘူး ... ကြည့်စမ်း နှုတ်ခမ်းသားတွေ ရဲနေတာပဲ၊ လူဆိုးကောင် ...”

မာမိထပ်ဝင်လာမှာစိုး၍ တံခါးကိုအသေအချာ ပိတ်ရသည်။

“နင်ကပြောပြောကိုပဲ ချစ်နေတာလားဉာဏ်ရယ် ... ပြာပြာ ကိုသာ မရရင်နင်သေမှာလား”

လွှာအိပ်ယာပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူမစိတ်တွေ ခုထိ မတည်ငြိမ်သေးပဲ တုန်လှုပ် ခြောက်ခြား နေဆဲပင်။

“ရှက်လိုက်တာဟယ် ... ငါ့ရင်တွေအရမ်းခုန်နေတယ်”
ပြာပြာနှင့် မှားနေတာဆိုတဲ့အတွေးက လွှာဆက်မတွေးချင် ကြေကွဲရသည်။

ဉာဏ်ကလွှာကို ... တခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ နီးစပ်စေချင်နေ၏။

အထူးသဖြင့် ပြာအထင်ကြီးနေတဲ့ ကိုသတိုးနဲ့ပဲ။

“လွှာလေးရေ ... အိပ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း လွှာရေချိုးခန်းထဲဝင်မလို့၊ ရေချိုးပြီးမှအိပ်မယ်”

“ကောင်းတယ်”

မာမိက လွှာကိုအလွန်အမင်း ဂရုစိုက်သူပင်။

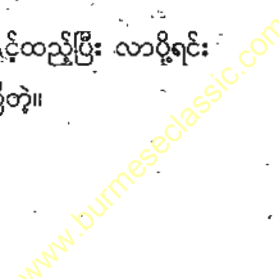
လွှာလည်း မာမိအသံကြားသည်နှင့် ကမန်းကတမ်း ရေချိုး ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့၏။

သူမအနေအထားနှင့် မျက်နှာပြင်ကို မာမိတွေ့သွားလို့ မဖြစ် သေးဘူး ... ရှက်နေသည်။

“ရင်တွေတုန်လိုက်တာ ... ဉာဏ်၊ အရမ်းကိုခြောက်ခြားနေ ရတယ် ... လူဆိုးကောင်ပဲ”

ရေပန်းအောက်ထဲဝင်လိုက်သည်။

မာမိတော့ ကော်ဖီကို မာတ်ပူးနှင့်ထည့်ပြီး လာပို့ရင်း အကြာကြီးရေစိမ်နဲ့ ဖျားမယ် အချိန်မဲ့နေပြီတဲ့။

ရှင်မြတ်နိုး

လွှာကတော့မျက်နှာပူလို့ ရေကိုမျက်နှာလေးပေါ် ဖြန်းရ နေသည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးကာ တော်ဖီပူလေးသောက်လိုက်၏။

မျက်နှာပူတာ နည်းနည်းသက် သာသွားသည်။ သူမ အိပ်ပစ်လိုက်၏။ စိတ်တွေက မငြိမ်သက်။

ဉာဏ်အကြောင်းတွေကို မတွေးတာပဲကောင်းပါတယ်။ နှင့်အနမ်းတွေကိုလည်း လွှာအမှတ်တရလေးအနေနဲ့ သိမ်း

ထားလိုက်ပါ့မယ်။ လွှာဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။

ငါ့ရင်ထဲမှာပဲ ထားပါ့မယ်ဉာဏ်။

ညဉ့်နက်မှအိပ်ပျော်သွားသဖြင့် နေ့မြင့်မှ နိုးလာသည်။

“ဟဲ့လွှာလွှာ ... အမယ်လေး အိပ်ပုတ်ကြီးလိုက်တာ၊ ဘယ် အချိန်ရှိနေပြီလဲ ထလေ ...”

အပြင်ကနေ ပြာပြာအသံကြောင့် လွှာလန့်နိုးသွားရသည်။

အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ... ရွှေမင်းသားလေး ဉာဏ်သော်နှင့် နှစ်ပါး သွားနေ၏။ ပျော်လိုက်တာ။

သူမလန့်နိုးသွား၍ အိပ်မက်လေးက ပျောက်သွားရသည်။

“ပြာပြာရာ နင်ကလဲ ... အစောကြီးဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပြာပြာကို အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် တံခါးထဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက်

သည်။

“ဟဲ့ ... ဒီနေ့သင်တန်းလေ၊ ကိုကိုလာမှာ နင်ကမေ့နေတာ လား၊ ဘာလဲ ... ညကတစ်ညလုံးဉာဏ်သော်ကို လိုက်ရှာနေခဲ့တာ လား ...”

“မရှာပါဘူး သူ့အမေရှာတာပါ။ ဉာဏ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂစ်တာတီးနေတာပါ”

“မသိပါဘူး ... နင်များရှာနေတာလားလို့၊ ဒီကောင့်ကို သံယောဇဉ်ထားမနေနဲ့ ပစ်ထားလိုက်”

ပြာပြာ အခန်းထဲဝင်လာသည်။

သူမလက်ထဲမှာလည်း ... Hand Phone အနီရောင်လေး တကိုင့်ကိုင့်နှင့် ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ... Phoneကလူတိုင်းနီးပါး ကိုင်နိုင်

ကြတာပဲ။

ဈေးကလည်း ဘယ်လောက်မှမရှိဘူး။

“ငါ့မျက်နှာသစ်ဦးမယ်”

“အင်း”

သူမရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ... မျက်နှာသစ်သည်။

ပြာပြာ လွန်တယ်။

ကိုကိုလာဖို့ အစောကြီးလိုသေးတာပဲ။

ဉာဏ်ရော ... လာမှာလား။

ဒီကောင်က လာမှာမဟုတ်။
ညကလည်း အရမ်းမူးနေတာ မဟုတ်လား။
ဤဇာတ်ကောင်ကြောင်းတွေကို လွှာနှုတ်ခမ်းက ပြော
မထွက်။

မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။
“ပြာ နင်က အလန်းစားပါလား ... အသစ်အလွင်တွေနဲ့”
“ကိုကို ပိုက်ဆံနဲ့လေ”
“ကိုသတိုးနဲ့နင်က ဒီလောက်အထိတောင် ရင်းနှီးကျွမ်းစင်
နေကြပြီလား”

“အချိန်သိပ်ဆွဲလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ပြာက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ
လှုပ်ရှားလိုက်တာ”

ကိုသတိုးကရော ဘာလဲ။
ပြာပြာ ထောင်ချောက်ထဲ အလွယ်တကူ အမိခံနေသည်။
လွှာ သဘောကျပေမယ့် ညဏ်ကရိုသေးစာယ်။
လွှာနှင့်ကိုသတိုးကို ချစ်သူတွေဖြစ်စေချင်နေသည်။
“နင်တကယ်ပဲ ကိုသတိုးကို မကြိုက်ဘူးနော်လွှာ”
“မကြိုက်ဘူး တကယ်ပြောတာပါ၊ ငါစိတ်ပူတာကလေ ...

ဒယ်ဒီပဲ”
“မပူပါနဲ့ ငါအရယူပစ်မှာ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်လေ”

ဉာဏ် ... ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဟယ်။
လွှာက ကိုသတိုးနဲ့ လက်ထပ်ရရင်တောင်မှ ပြာပြာက
နောက်တစ်ယောက်ကို ကူးသွားမှာလေ။

အဲဒါ နင့်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ရွေးချယ်မှာမဟုတ်ဘူး
နော်။

ဉာဏ်ကတော့ ရောက်မလာပေ။
လွှာ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဉာဏ်အိပ်နေတုန်းတဲ့။
“ဒီနေ့တော့ ခွင့်ပေးလိုက်ပါအန်တီ၊ ပြောလည်းပြောမနေ
ပါနဲ့တော့ ထားလိုက်ပါ”

“အေးကွယ် သားဉာဏ်ကိုတော့ အန်တီမဆုံးမ အေးသေးပါ
ဘူး၊ ဒီမှာ မိသားစုပြဿနာတွေရှိတယ် ... လွှာ”

“နောက်မှနော် အန်တီနှင်းဆီ”
“အေး ... အေး”

အန်တီနှင်းဆီလည်း ယောက်ျားရဲ့ဖောက်ပြန်မှုကို သံသယ
ဝင်နေပုံပင် ပြဿနာတွေတက်ကြပြီထင်တယ်။

ဉာဏ်တို့မိသားစု အရေးတွေကို ပြာပြာသိလို့မဖြစ်ဘူး။
“ဉာဏ်တို့မိသားစုက တကယ်ကိုရှုပ်တယ်ဟာ၊ ဘာအထင်

ဦးစရာမှလည်း မရှိဘူး”
“ပြာ”

၁၇၆

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာလဲ”

“နင့်အမေရော ညကပြန်လာလား”

“ဟင့်အင်း ပွဲထိုင်စရာရှိလို့တဲ့ မနက်အစောကြီးပြန်လာတယ်”

ညဏ်အဖေနှင့် အတူတူရှိနေမှာပဲလေ။

သူများသာရှုပ်တယ်ထင်တာ ... နင့်အမေကရော သူငယ်

ချင်း ယောက်ျားကိုမှရွေးပြီး ဖောက်ပြန်နေရလား။

လွှာပြောပစ်ချင်သည်။

ပြာတို့မိသားစုက ပို၍ပင် မရိုးသားတာပါ။

ကိုကို ရောက်လာသည်။

ပြာက တစ်ခြားကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားတော့ပဲ ကိုသတိုး

ရှေ့မှာ ပြာယာခတ်အောင် လှုပ်ရှားနေ၏။

ညဏ်အကြောင်းတွေပဲတွေးပြီး လွှာစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရလေသည်။

က

ခန်း (၁၃)

“ညဏ် ... ရွှေညဏ်၊ လူဆိုးကောင် အသုံးကိုမကျဘူး ...

ထစမ်း”

ဒေါ်နှင်းဆီမေ စိတ်တွေတိုပြီး သားဖြစ်သူအား ထုရိုက်နှိုးပစ်

သည်။

အရက်တောင် သောက်တတ်နေပြီ။

မိဘကို မကြည့်ဘူး မိန်းကလေးတွေကမှ အသုံးကျသေး

သည်။

ပါးစပ်ကလည်းပြော ထုလည်းထုသေး၏။

သား ထလာသည်။

“အား ... မေမေကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သားထနေပါ

“ထစမ်း ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟင် ... အား ... ကျွတ်”

ဉာဏ်ထလိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေ၏။

မထနိုင်။

သူ ညကများသွားသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ခေါင်းကိုက်တယ် ... အား”

“ဉာဏ်သော်”

“ဗျာ”

“မင်းက တော်တော်လေး မိုက်မဲချင်တယ်ပေါ့လေ၊ မိဘ

မျက်နှာကို မကြည့်ဘူး”

သူဘာဖြစ်လာလဲ မသိပေ။

ပြာပြာကြောင့်ပါ။

သူ့ကို အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်၍ အသည်းကွဲပြီး အဆွယ် ကောင်းတာနှင့် ကိုယ့်ပိုက်ဆံလည်း မကုန်တော့ သူ လိုက်သွားမိ သည်။

“ညကလွှာလေး ဘယ်လောက်ပင်ပန်းရလဲ ... မင်းကိုကား တစ်စီးနဲ့လိုက်ရှာတာလေ၊ သူလာပို့လို့ပေါ့”

“လွှာလာပို့တာလား”

“ဟုတ်တယ် လွှာလေးပဲ၊ မင်းအပေါ် ... ဘယ်လောက်

စိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

သံယောဇဉ်ကြီးလဲ၊ မေမေတို့ကို လွှာလေးပဲကူညီနေတာ ...

အင်ကြင်းကျူရှင်လခလည်း ပေးခဲ့တယ်၊ ခုထိမပေးရသေးဘူး”

“ဟာ ... မေမေကလည်း လွှာဆီကမယူပါနဲ့”

“ဘာမယူရမှာလဲ”

“ဘုတ် ... ဘုတ်”

“အား ... ”

“နင်ကရော ဘာအသုံးကျလို့လဲ၊ ကလေးက စာတော်တယ်

အရမ်းကြိုးစားတယ်၊ လခမပေးနိုင်ရင် ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်

မလဲ၊ မင်းကျတော့ ကုန်လိုက်တာ၊ ငါ့ကိုချေးမယ့်လူ တစ်ယောက်

မှမရှိတော့ဘူးဟဲ့”

“ဘုတ် ... ဘုတ်”

“မေမေကလည်းဗျာ တစ်ကိုယ်လုံးကိုက်ခဲနေပါတယ်ဆိုမှ နို့တ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဉာဏ်စိတ်ညစ်ပြီး အရက်သောက်တာ လေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ မေမေတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေအကြွေးကိစ္စ တွေ ဉာဏ်မကြားချင်ဘူး”

“မင်းကများ သားကြီးဖြစ်ပြီးတော့ မကြားချင်ဘူး ... ဘုတ်လား ... မိသားစုကိစ္စ မင်းမှာတာဝန်ရှိတာရော သိရဲ့လား”

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ဖေဖေကျတော့ တာဝန်ယူလို့လား ... မေမေ မပြောလို့လေ”

“မင်း ... ဉာဏ်သော်၊ မင်းပြန်ပြောတတ်နေပြီလား၊ လူဆိုးအတုမြင်အတတ်သင်၊ ငါ့သမီးလေး အတုယူတော့မယ်”

“ဘုတ် ... ဘုတ်”

“မေမေ”

“လုပ်မယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ညစ်နေရလဲ နင်သိလား ...”

“တော်ပါပြီဗျာ ... နောက်ဆိုင်ရင် သားမသောက်တော့ဘူး၊ ရပြီလား”

“မသောက်နဲ့ နင့်အရွယ်လေးနဲ့များ ထပ်သောက်လာရင် နင်အသေပဲ၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင် ... လွှာလေးဘယ်လောက်ကြိုးစားလဲ၊ ဒီနေ့သင်တန်းလည်း မတက်ရဘူး”

သူလုံးဝ မတက်တော့ဘူး။

ပြာပြာနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင် တော့ပေ။

ဖေဖေနဲ့မေမေ စီးပွားရှာမကောင်းကြလို့ သူ့မျက်နှာငယ် နေရတာဟု ထင်သည်။

“လွှာလေးကိုလည်း အရမ်းအားနာရတယ်၊ သူ့ခမျာ ... မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရှက်တောင်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကိုဆွဲရ တွဲရနဲ့

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

အကျိုးကြယ်သီးတွေပြုတ်နဲ့ လူမှန်းမသိအောင်များ သောက်ရတယ်လို့ အသုံးမကျဘူး”

မေမေ ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူ ငိုငိုတွေနေမိသည်။

သူအိပ် မက်ထဲမှာလိုလို အပြင်မှာလိုလိုနှင့် ပြာပြာကို ဖက်နမ်းနေခဲ့မိ၏။

ဒါ ... ဒါ ...

လွှာလွှာလား ...

ပြာပြာနှင့်သူထပ်တွေ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ ...

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလည်း မသိဘူး။

လွှာကို ဉာဏ်ဘာတွေလုပ်မိလဲ စဉ်းစားမရ။

“လွှာကို တောင်းပန်ရမယ်၊ မျက်နှာပူလိုက်တာ၊ တကယ်ပါ

ပဲ ငါပြာပြာထင်ပြီးတစ်ခုခုတော့ လုပ်မိသွားတယ်ထင်တယ်”

သူထင်တာက ပြာပြာအဖြစ်ပဲ။

လွှာ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူရှက်မိနေ၏။

မျက်နှာတွေလည်းပူနေသည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး မှန်ကြည့်မိတာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကိုတွေ့

ရှင်မြတ်နိုး

“ရှင် ... ရှင်”

မီးဖိုခန်းအဝကနေပဲ ဉာဏ်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

လောကကြီးက ဘာတွေလဲ။

သူ့အတွက် နည်းနည်းလေးမှ ပျော်စရာမကောင်းဘူး။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ ရောက်လာသည်။

“ဉာဏ် ... မနေ့ညက မင်းကိုစိုးရိမ်တကြီးနဲ့ လာတဲ့တံ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ သူငယ်ချင်းတွေ”

“သူငယ်ချင်းက ဒီလောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးရလား အရမ်းချောတယ်ကွ၊ တို့တောင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ သူက အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်၊ မင်းတို့ ကို စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ၊ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးလေ မင်းကလဲ လိပ်စာပြောကွာ”

“တော်ပြီကွာ ငါသွားတော့မယ်”

“နေပါဦး ဉာဏ်ရ၊ အဲဒီကောင်မလေးက မင်းနဲ့ဘယ်လို မပတ်သက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ငါပြန်တော့မယ်”

သူ့လွှာကို ခပ်ရိရိပြောနေတဲ့ စကားတွေကို မကြားချင်တော့

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

ဒီကောင်တွေက စည်းမရှိဘူး။

သူနှင့်ခင်မင်ကြတာလည်း ... မကြာသေးပေ။ လူရှုပ်တွေ။

“ဉာဏ်ထိုင်ပါဦးကွာ ... ဘယ်လဲ၊ ကောင်မလေးအကြောင်း မေးတာနဲ့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပါလား၊ ကောင်မလေး ဘယ်မှာနေလဲ ပြောပြကွာ”

“မပြောဘူးကွာ”

“မပြောရင် ထိုးမှာနော်”

“ထိုးကွာ မပြောဘူး”

“ခွပ်”

“ထိုး ... မင်းတို့ကြိုက်သလောက်ထိုးစမ်း”

“ခွပ် ... ခွပ်”

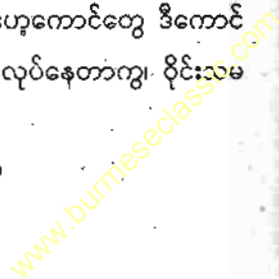
“ထိုးတယ်ကွာ ... မင်းက ဘာကောင်လဲ ... ကြီးကျယ်နေ လိုက်တာ၊ ငါတို့က ဘာတွေမို့လို့လဲ”

“သူ့ကိုတော့ မင်းတို့နှောက်ယှက်လို့ မရဘူးနော်၊ ငါလုံးဝ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့မကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုသေအောင်ထိုး”

“ထိုးတယ်ကွာ”

“ခွပ်”

“မင်းကို မပြောမချင်းထိုးမယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင် ဉာဏ်သော်က တို့ကိုအဖက်မတန်သလို လုပ်နေတာကွ၊ ဝိုင်းသမ

ကြရအောင်”

“အေး ... မင်းပြောလိုက် မပြောရင်အသေထိုးမှာနော်”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

ဉာဏ် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။

လွှာကိုမရမကလိုက်ရှာပြီး နောက်ယုတ်မယ်ဆိုတော့လည်း

သူ့ရဲ့သည်းခံနိုင်စွမ်းက ကုန်ဆုံး သွားပြီဖြစ်၏။

ဒီကောင်တွေကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဉာဏ် မျက်စိရှေ့မှာရှိနေတဲ့ အုတ်ခဲကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လွှာအကြောင်း အတင်းမေးနေတဲ့ ... ခေါင်းဆောင်အား ထုပစ်လိုက်သည်။

“အား”

“မင်းတို့ သေချင်နေတာလား ... လာလေ ... ကြိုက်တဲ့ကောင် လာခွဲ”

သူ့လက်ထဲမှာ အုတ်ခဲနှစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။

ဟိုကောင်က မှောက်နေ၏။

ကျန်တဲ့ကောင်တွေ မလှုပ်ဘဲ ရပ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ဘာကောင်တွေလဲ ရပ်ကြစမ်း”

“ဟင်”

ရဲတွေရောက်လာသည်။

မှောက်နေတဲ့ကောင်နှင့် ဉာဏ်တို့အားလုံး အဖမ်းခံလိုက်ရ၏။

ဉာဏ်တို့ကို လက်ထိပ်ခတ်၍ အချုပ်ကားနှင့် ခေါ်သွားသည်။ သူ့ခဲနှင့် ထုလိုက်တဲ့ကောင်က ဘာမှမဖြစ်ပေ။

ရဲစခန်းရောက်တော့ အစစ်ဆေးခံရသည်။

“ကောင်မလေး နေရပ်လိပ်စားမေးတာနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရတာပါ”

“ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ”

“အဲဒါကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး၊ သူနဲ့လည်းဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊

ဒီကောင်တွေက ဝိုင်းထိုးကြတာ”

“မင်းက ဒေါသဖြစ်အောင်ဆွပေးတာလေဉာဏ်၊ ဒါလေးမေးတာဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းဖြေလိုက်ရင် ရန်ပွဲကမဖြစ်ဘူး”

“အေး ရန်ပွဲမကလို့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါမပြောနိုင်ဘူး တော၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ရဲစခန်းမှာအချုပ်ခံရပြီး မိဘတွေဆီ အကြောင်းကြားသည်။

မေမေ ပြာယာခတ်ပြီး ရောက်လာ၏။

သူ့ကို အာမခံပေးသူက လွှာမာမိ ဒေါ်နော်လီပဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဉာဏ်ရယ်၊ မင်းရန်မဖြစ်ဖူးပါဘူး မျက်နှာတစ်ခုလုံးလဲ ဒဏ်ရာတွေနဲ့”

လွှာမာမိက မေမေ့သူငယ်ချင်းပဲ ဉာဏ်ကိုအာမခံပေးသည်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေကိုလည်း ... အန်တီနော်လီပဲ အကုန်ခံခဲ့ရ၏။

ဟိုကောင်တွေမိဘတွေကလည်း ကျေအေးကြသည်။ မရှိဆင်းရဲသားတွေလေ။

သူကမှ အန်တီနော်လီကားနဲ့ လူရှိန်သွားရ၏။ မေမေက မျက်စိညှပ်တွေ စီးကျနေသည်။

“နှင်းဆီရာ ငိုမနေပါနဲ့ ... ယောက်ျားလေးမွေးထားပြီး ဒီ အရွယ်တွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဟ”

“ငါက ... ဘယ်လိုရပ်တည်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး နော်လီရယ် ... သေချင်ပါတယ် တစ်စက်လေးမှ စိတ်မချမ်းသာရပါဘူး”

“ထားလိုက်တော့၊ နေပါဦး ဉာဏ် ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ... ဘယ်ကောင်မလေးလဲ ပြောလေ၊ ဉာဏ်ချစ်သူ ကောင်မလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အန်တီနော်လီ ... ထားလိုက်ပါတော့ ဉာဏ်ကို အာမခံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်”

“ကျွန်တော် လိမ္မာပါတော့မယ်အန်တီ- ... ဒီကိစ္စတွေကို ဘာတို့ မသိပါစေနဲ့၊ နောက်ရန်မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“မင်းသင်တန်းလာတက်လေ၊ ဉာဏ်ရယ် လာခဲ့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အပြင်မှာပဲ သင်တန်းတွေတက်ချင်ပါတယ် အန်တီ မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာမို့ မတက်တော့ပါဘူး”

ပြာပြာကို မတွေ့ချင်တော့လို့ပါ။

သူ ရှက်နေမိသည်။

“ကဲလေ ဉာဏ်မတက်ချင်လည်းနေပါ၊ ဉာဏ်ဘာလုပ်ချင်အန်တီနော် လုပ်ပေးမယ် ... တခြားသင်တန်းတွေ တက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အန်တီသင်တန်းခပေးမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ဉာဏ်ကြီးစားပါယ်”

မေမေကလည်း သူ့မှာဒဏ်ရာတွေရနေ၍ မဆူတော့။

အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး ဆေးတွေလူးပေးသည်။

အန်တီနော်လီ ပြန်သွား၏။

မေမေ့ကို မဆူဖို့နှင့် ဆေးဖိုးအတွက်လည်း ပိုက်ဆံပေးသွားသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ဉာဏ် ... ရွှေဉာဏ်၊ သားကတော့လေ ကောင်မလေး ကြောင့်ဖြစ်တာဆို ဘယ်ကောင်မလေးလဲ ပြောစမ်းပါ။ သားချစ်သူ လား။”

“ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ မေမေရာ၊ ထား လိုက်ပါ သားကြိုးစားပါမယ်၊ မဆိုးတော့ပါဘူး။”

“မေမေသားလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ အရမ်းမဆိုးပါဘူး။ မေမေသိတာပေါ့ကွယ်၊ အဓိက မိဘတွေရဲ့အားနည်းချက်ကြောင့် လည်း ပါပါတယ်။”

သူ့ မေမေကိုပို၍ သနားမိသည်။

ဖေဖေကတော့ ဒီလိုပဲ နေထိုင်တတ်၏။ သူ့လိုပဲ ...

မေမေက ဆေးတိုက်ပြီး ဘာမှမတွေးနဲ့ အနားယူနေဟု ပြောပြီးပြန်ထွက်သွားသည်။

“လွှာ ... ငါကြိုးစားပါမယ်၊ ငါကယောက်ျားတစ်ယောက် ပဲလေ၊ တာဝန်ယူတတ်ရမယ်၊ ငါသာကြိုးစားပြီး ... ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်တွေရှိနေရင် နင်ပျော်မှာ မဟုတ်လား။”

ဉာဏ်ကြိုးစားမှာက ... ပြာပြာအတွက် မဟုတ်တော့တာ သေချာသည်။

က

အခန်း (၁၄)

ဉာဏ် အချုပ်ထဲရောက်တယ်တဲ့။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့်တဲ့ မာမိက ပြောပြနေ သည်။

ပြာပြာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“ဉာဏ် မျက်နှာမှာဒဏ်ရာတွေနဲ့ မာမိလည်းစိတ်မကောင်း တာနဲ့ ဉာဏ်လေးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။”

“ဒီကောင်က အလကားကောင်ပါ အန်တီနော်လီ၊ ကြိုးစား နာလည်း မဟုတ်ဘူး။”

ပြာပြာစကားကြောင့် မာမိစိတ်ပြောင်းသွားမှာစိုး၍ လွှာ အထူးဂရုစိုက်ပြီး ပြောရသည်။

“ပြာပြာကလည်း ဉာဏ်ဆိုကြည့်မရဘူး၊ မာမိတာဝန်ယူ ခဲ့ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့သားပဲဟာ၊ မာမိတာဝန်

ရှင်မြတ်နိုး

ယူလိုက်တာ ကောင်းတယ်”

“နင်ကရော ဉာဏ်မှဉာဏ်၊ ပြာကတော့လေ ရှင်းရှင်းပြောရင် သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲပစ်ချင်တယ်”

ပြာပြာကိုလွှာက ပေါင်ကိုဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်၍ ငြိမ်ကျသွားသည်။

မာမိအပြင်ထွက်သွားမှ ပြာပြာနှင့်လွှာ ရန်ဖြစ်ရ၏။

ဒေါသ ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းလဲ။

“ဉာဏ်က တို့သူငယ်ချင်းလေ၊ နင်ပိုက်ဆံကုန်တာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ အကုသိုလ်မများစမ်းပါနဲ့ ပြာရာ၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်မထားရင် လွှာ ကိုကိုကိုပြန်သိမ်းလိုက်မှာနော်”

“အမယ်လေး ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ ဉာဏ်ကသစ္စာမရှိဘူး ... သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ကြိုက်စရာလား”

“လူပဲဟဲ့ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ် ပိုပြီးတွယ်နိုင်တာပဲဟာ”

“ဉာဏ်ကိုတော့ လုံးဝအထင်မကြီးဘူး၊ ပြာကတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရတာကိုမုန်းတယ်”

ပြာပြာလည်း ပြန်သွားသည်။

လွှာတစ်ယောက်ထဲ ဉာဏ်အကြောင်းတွေ တွေးမိနေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းတွေက စနောက်

လိုတဲ့။

တယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်နေသည်။

“နင်ဒဏ်ရာတွေရအောင် ရဲစခန်းထိရောက်အောင် သတ္တိရှိရင်ဆိုင်တာ ပြာပြာကြောင့်မဟုတ်လား”

ပြာပြာက ချောတယ်။

ဝတ်စားပြင်ဆင်နေသူ ...

လွှာရော အလှအပတွေ ပြင်ရင်ကောင်းမလားပဲ။

“ဉာဏ်ကိုသွားတွေ့ရင် ကောင်းမလား ... ဒီကောင်နေနိုင်သို့တာ ... နည်းနည်းပါးပါးတောင် ဖုန်းမဆက်ဘူး စိမ်းလွန်းတယ်”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးက စုထော်သွားသည်။

လွှာက သံယောဇဉ်ကြီးရသလောက် ဉာဏ်က ပြာမှပြာပဲ။

“နင်နဲ့ ကိုသတိုးနီးစပ်သွားရင် ကောင်းမယ်လွှာရာ”

ဉာဏ်စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာပြီး လွှာဒေါသက ဖြစ်ချင်လာသည်။

“မသွားတော့ဘူး၊ နေပါစေ ပစ်ထားလိုက်မယ်”

သူမှာဒဏ်ရာတွေ များနေလား။

ဒီကောင်က ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အန်တီနှင်းဆီမှာလည်း အပူမီးတွေနဲ့ အင်ကြင်းလေးက ရှိ

ရှင်မြတ်နိုး

သေးတယ် လွှာပဲအလျော့ပေးလိုက်ပါ့မယ်လေ ...
 “သွားတွေ့မယ် ဉာဏ်ကိုပစ်ထားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး”
 သူမကားလေးနှင့် မောင်းပြီးဉာဏ်တို့ ရပ်ကွက်ဘက်လာ
 ခဲ့သည်။
 ဉာဏ်တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေ၏။
 မျက်နှာမှာဒဏ်ရာတွေနှင့် လွှာလည်း ရှက်မနေတော့ပဲ
 ဉာဏ်တို့ အိမ်လေးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။
 “ရွှေဉာဏ် နင်ဘာဖြစ်လို့ရန်ဖြစ်ရတာလဲ၊ ပြာပြာကြောင့်
 လား”
 လွှာကရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဘေးမှာဝင်ထိုင်ပြီး အပြစ်ပြော
 သည်။
 သူမ မျက်နှာလေးနီရဲနေတာ ဉာဏ်သတိထားမိနေ၏။
 သူမက ပြာပြာကြောင့်လားတဲ့ လွှာကြောင့်ဟု ပြောဖို့ပြင်
 ပြီးမှ မပြောတော့။
 “လွှာ”
 “ဟင်”
 “နင့်ကို ငါမေးစရာရှိတယ်”
 “မေး”
 “ဟိုညကလေ ငါပြာပြာအမှတ်နဲ့ နင့်ကိုဘာလုပ်မိလဲ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

“နင်ကလဲ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”
 “မဖြစ်နိုင်တာ၊ ငါ့အင်္ကျီမှာရော ငါ့နှုတ်ခမ်းမှာရော ... နှုတ်
 ခမ်းနီတွေပေကျုံးနေတယ်”
 “ကောင်စုတ် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး
 နင့်ဟာနင် ကလပ်မှာ ဘယ်သူနဲ့ကဲနေလည်းမှမသိတာ”
 “တကယ်လား”
 “အင်း”
 နင့်မျက်နှာပေါ် ပန်းရောင်သွေးတွေထနေတာ နင်ရှက်နေ
 တာပဲ။
 ဒါပေမယ့် ဘဝချင်းမှမတူကြတာ။
 သူက မာနရှိ၏။
 ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမကိုယူပြီး တိုက်ကြီးပေါ်တက်နေရမှာကို
 နှုတ်မိသည်။
 “ဟဲ့ ... နင်ဒဏ်ရာသက်သာလား ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ နင်
 နှုတ်ပြာပြာကိုတမ်းတနေတယ်၊ ဒါပဲ”
 “နင့်အင်္ကျီ ကြယ်သီးတွေတောင် ပြုတ်သွားတယ်ဆို”
 “ဘာ”
 “မေမေ ပြောပြတာပါ”
 “ပြုတ်တာပေါ့ နင့်ကိုတဲ့ရတာလေ ထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ငါကကိုသတိုးနဲ့ လက်ထပ်ရမှာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်လွှာ၊ အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းထရတာလဲ၊ နာသွားလား”

ဉာဏ်ဒေါသတကြီးနှင့် ထလိုက်မိ၍ ခါးကဒဏ်ရာ နာသွားသည်။

“အား ... သေပါပြီဟာ၊ ခါးအရိုက်ခံရတယ်၊ ဝိုင်းရိုက်ကြတာ”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့ပေါင်းရတာလဲ”

“ထားလိုက်ပါဟာ၊ အရေးကြီးတာက နင်ကိုငါဘာမှ မလုပ်မိဖို့ပဲ”

လုပ်မိတယ်လို့ ပြောရင်ရော နင်က ဘာတာဝန်ယူနိုင်မှာလဲ။

မုန်းလိုက်တာ။

“လွှာ ... နင်စောစောကပြောတော့ ကိုသတိုးနဲ့ လက်ထပ်ရမှာဆို”

“အင်းလေ ... နင်ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်လား ... ငါနဲ့ကိုသတိုးတို့ လက်ထပ်တာ နင်အပျော်ဆုံးမဟုတ်လား”

မဟုတ်ဘူးဟု ပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်။

သူက ပြာပြာကိုချစ်တယ်လို့ ပြောထားမိနေသည်။

ပြီးတော့ လွှာနှင့်သူက အခြေအနေချင်း ကွာခြားလွန်းနေ

အခုတလော လွှာကိုအထိမခံနိုင် ဖြစ်နေရသည်။

“နင်နဲ့ ပြာပြာကြောင့်လေ”

“တော်စမ်းပါဟာ ပြာပြာအကြောင်းမပြောနဲ့တော့”

“အရမ်းလွမ်းသွားလို့လား”

“နင် ကိုသတိုးကို လက်မထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလားဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို မဆုံးရှုံးချင်လို့ ပြီးတော့ နင်ရှိမှ ပြာပြာနဲ့ တွဲလို့ရမှာလေ”

“နင်ပြာပြာက ကိုသတိုးကို အထင်ကြီးတာနော်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါကတော့ စောင့်နေနိုင်ပါတယ်၊ ပြာပြာ

ချစ်တဲ့အချစ်တွေက ငါ့ရင်ထဲမှာရှိနေဆဲပဲ”

“အရူးကောင် ဒါကြောင့် ငါက ကိုသတိုးကိုယူရမှာ”

“နင်က ကိုသတိုးကိုချစ်နေလို့လား”

တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် မထင်မှတ်ပဲ စူးစမ်း

ထဲဝတ်သလို ကြည့်မိသွားသည်။

အကြည့်ကို စတင်လွှဲလိုက်သူက လွှာပါ။

“ဟင့်အင်း မချစ်ဘူး၊ လူကြီးတွေကတော့ သဘောတူထား

ပိုင်မြတ်နိုး

ကြတယ်။ အဲဒီကိစ္စ နင့်ကိုပဲပြောပြတာနော်၊ ဒါပေမယ့် ပြောပြနေ နင့်အတွက်ဆိုရင် ကိုသတိုးနဲ့ငါ လက်ထပ်ပါ့မယ်ဉာဏ်”

လွှာကဉာဏ်အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်တွယ် ပြီး ကောင်းခဲ့လဲဆိုတာ သူ့အသိဆုံးပင် ...

ကိုသတိုးနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ဉာဏ် မခံစားနိုင် လောက်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“နင်ပြောပြတဲ့အတိုင်း ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြောပြတဲ့အတိုင်း နင်နဲ့ သွားလိမ့်မယ်တဲ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ရူးကြောင်မူးကြောင်ဉာဏ်သော် ကို အရူးဘဝမရောက်စေချင်တာပါ”

လွှာရယ် ငါက မကောင်းတဲ့ကောင်ပါ။ လူဆိုးပါ။

“ပြောပြတဲ့ သဘောထားကို သူသိသွားပြီဖြစ်ပေမယ့် လွှာနဲ့ မှာတော့ မချစ်တော့ဘူးဟု ပြောမပြချင်။

အပြောင်းအလဲ မြန်သည်ဟု လွှာက ပြောဦးမယ်။

“လွှာ”

“ဟင်”

“ငါလေ ကိုသတိုးနဲ့ ပြိုင်ချင်တယ်”

“ဘာလဲဟ”

“နင်ဘေးဖယ်နေပါ။ ကိုသတိုးနဲ့ငါ ပြောပြတဲ့အတိုင်း ပြိုင် လှိုင် မယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ နင်ကခိုင်လူကြီးလုပ်ပေးမလား”

“မလုပ်ပါဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နင့်အတွက်တော့ ငါလေ နိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီးမှာ ကြိုတင်အခန်းယူထားမှ ထင်တယ်”

ငါပြောပြတဲ့အတိုင်း မချစ်တော့ပါဘူး။

ကိုသတိုးကိုပဲ ပေးလိုက်မှာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ... ငါ့ကြောင့်တော့ ကိုသတိုးကို လက် ထပ်ပါနဲ့။

“ဉာဏ်ရယ် ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့တော့၊ နင် အနက်စာ ဘာစားပြီးပြီလဲ ဆေးရော ...”

“သောက်ပြီးပါပြီ”

“ဒဏ်ရာတွေက သက်သာရဲ့လားဉာဏ်”

“မသက်သာဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေတယ်”

“ပြောပြတဲ့ နင်ဒီလောက်တောင် ချစ်လားဟယ် ... ဝိုင်းပြီး အရိုက်အနှက်ခံရတယ်လို့”

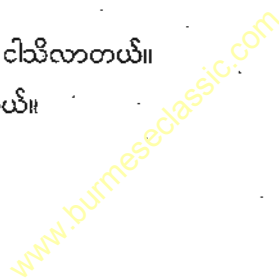
ပြောပြတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး။

လွှာကြောင့်ပါဟု ပြောပြချင်သည်။

လွှာရယ် မထင်မှတ်ပဲနဲ့ နင်ကငါ့နဲ့လုံးသားထဲ ရောက်လာ တယ်။

ငါတကယ်ပဲ ချစ်မိခဲ့တာက လွှာပါလို့ ငါသိလာတယ်။

နင်က ဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ငါပြန်တော့မယ် နင်ဘာလိုသေးလဲ၊ ငါလေပြာပြာကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်၊ နင်ဘာစားချင်လဲပြော”

“ပြာပြာကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ငါမတွေ့ချင်ဘူး နင်ပြန်လေ ... ငါအားလုံး ပြည့်စုံတယ်”

လွှာဆီဖုန်းလာသည်။

သူမကိုင်လိုက်တော့ ကိုသတိုးဖြစ်နေ၏။

ချိန်းနေကြသည်။

“အင်း ... ခဏလေးနော်ကိုကို၊ ပြန်လာခဲ့မယ် လွှာ ကိစ္စလေးရှိလို့ ကိုကိုစောင့်နေပါနော်”

ဉာဏ်စိတ်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားလဲ မသိတော့ ...

လွှာနှင့်ကိုသတိုးအား မတွေ့ဆုံစေချင်ပေ။

ထို့ကြောင့်ပဲ သူကောက်ကာငင်ကာ ထ၍ အော်ပစ်လိုက်သည်။

“အား ... ကျွတ် ကျွတ် ရင်ထဲကထိုးအောင့်လာတယ်လွှာ၊ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပဲ သေတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟင်ဉာဏ် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ၊ အရမ်းအောင့်လားဟင် ဆေးခန်းသွားကြမလား၊ ငါကလေ ကားသိပ်မောင်းတတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညဘက်ကားရှင်းလို့ မောင်းတာ၊ လိုင်စင်လည်း မရှိဘူး ကိုသတိုးကို ခေါ်ရမလား”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

“မခေါ်ပါနဲ့ ခဏလေး၊ ဟိုကောင်တွေက ကျောနဲ့ရင်ဘတ်ကိုလည်းကန်တာဟာ ... အား”

လွှာကစိုးရိမ်တကြီးနှင့် သူ့လက်ကိုဆုတ်ကိုင်ထားသည်။ ဉာဏ်ကပိုသဲပြလေ လွှာကစိုးရိမ်လေပဲ။

ကိုသတိုး မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ခေါ်နေ၏။

သူက မတွေ့ချင်ဘူးပြော၍ လွှာက ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုသတိုးနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူ့ကျေးဇူးလည်း အတင်မခံနိုင်ဘူး ... ငါတို့ကပြိုင်ဘက်တွေဖြစ်ကြရမှာလေ ... အား”

“ဟဲ့ အငှားကားခေါ်ရမလား၊ အန်တီနင်းဆီ ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ”

“ဘယ်သူ့မှမခေါ်နဲ့ ခဏနေရင်သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လို့လား ဉာဏ်ရယ်”

ဉာဏ် ရောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် လွှာလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လွှာက မရုန်းဖယ်။

လွှာမျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့ဆီ စိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်တွေ ယှက်သန်းနေပြီး ကြည့်နေ၏။

နင်ဆိုရင်ရော ငါ့ကို ချစ်နိုင်မလား။

ရှင်မြတ်နိုး

ပန်းနုလွှာ တို့နှစ်ယောက်ဘဝက ပိုပြီး ဝေးကွာလွန်းပါတယ်။

နှင့်မိဘတွေက ကိုသတိုးလို ယောက်ျားမျိုးနဲ့ပဲ သဘောတူမှာပါ။

“ဉာဏ် နှင့်ကိုစိတ်မချဘူး၊ လွှာနေပေးမယ်လေ အင်ကြင်းလေးရော”

“ကျောင်းသွားတယ် မေမေလည်းအလုပ်ကိစ္စရှိတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်၊ အခုတလော ဖေဖေနဲ့မေမေ ခဏခဏရန်ဖြစ်နေတယ်၊ ငါလည်း နောင်တရပါပြီလွှာရယ်၊ ကြိုးစားပျံ့မယ်ဆိုကာမှ ဒဏ်ရာကရလာတယ်”

“ဉာဏ် နှင့်တကယ်ပဲ ကြိုးစားချင်တာလားဟဲ့၊ မာမိကနှင့် အတွက် တာဝန်ယူပေးမယ်လို့ပြောတယ်၊ နှင့်ကြိုးစားပါလားဟာ”

“ငါကြိုးစားတော့မယ် နှင့်ကိုကတိပေးပါတယ်လွှာရာ”

“နှင့်ပြာပြာကို အရယူချင်တယ်မဟုတ်လားဉာဏ် ... ပိုပြီး ကြိုးစားပြရမယ်လေ ပြာအတွက်လို့ စဉ်းစားလိုက်”

နှင့်အတွက် စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်ရောလွှာ ... လက်ခံမှာလား၊ ငါ့ကိုအထင်သေးလွန်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ငါဘယ်တော့မှ မကြိုးစားတော့ဘူး။ နှင့်အတွက်ပဲ။

“အား ... လွှာ ငါအရမ်းချမ်းလာတယ်၊ ဟီး ... အီး ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အား”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပြီလဲ နှင့်ကလဲ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ ရေနှေးပူပူလေးသောက်မလား၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ငါ့ကို ဖက်ထားပေးပါလွှာ၊ အရမ်းချမ်းနေတယ် အီး ... ဟီး ... ဟီး”

“နှင့်ကလည်းဟာ”

ဉာဏ်ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၍ လွှာစိုးရိမ်တကြီး နှင့် ဉာဏ်ခန္ဓာကိုယ်အား ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား လွှာ နှင့်အရမ်းတုန်းတာပဲ၊ ငါက နောက်နေတာပါ”

“ဟယ် ... ကောင်စုတ်ဉာဏ် တကယ်ပါပဲ ဒါနောက်စရာလားဟဲ့ ... တော်ပြီ ငါပြန်တော့မယ်”

ဖြူစင်တဲ့လွှာကို ဉာဏ်မလိမ်ချင်ပေ။

မျက်နှာလေးရဲရဲနှင့် သူ့ကိုထုရိုက်၍ထသည်။

ငါညနေမှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ စားစရာတွေ ဝယ်လာမယ်ဆိုပြီး ပြန်သွား၏။ ဉာဏ် စိတ်တွေ ရွှင်လန်းတက်ကြွ ပျော်သွားသည်။

က

ဆိုသတိုးကိုယ်တိုင်က ပြောပြခဲ့ဖူးဖူးနေသည်။

“လွှာ နင်ကိုသတိုးနဲ့ လုံးဝမစေ့စပ်နဲ့နော် အချိန်တွေထားလေဟာ”

“ဒက်ဒီကို မာမိရောငါရော ကြောက်ရတယ်ဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“နင်တကယ်ပဲ ကိုသတိုးကို မချစ်နိုင်ဘူးလားလွှာ”

“ဟင့်အင်း”

“ဉာဏ်ကိုရော”

“ဟာ နင်ကလဲ ဉာဏ်ကနင့်ကိုချစ်တာပါ”

“နင်ကရော ဉာဏ်ကိုချစ်လားလို့ မေးနေတာပါ”

“မသိဘူး”

“အကောင်းဆုံးကလေး နင်ဉာဏ်ကို ခိုးပြေးလိုက်”

“ဘာပြောတယ်”

ပြောပြာ နင်ရောဉာဏ်ရော တကယ့်ကိုအတ္တကြီးတယ်။

ငါ့ကို ဘာထင်နေလဲ။

ဉာဏ်ကသာ ငါ့ကိုခိုးမယ်ဆိုရင် ငါလိုက်သွားမှာဟဲ့။

“နင်ဉာဏ်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်လွှာ၊ ကြိုးစားလေ ကိုသတိုးကငါ့ကိုယူချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင်ကဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လေ”

အခန်း (၁၅)

ဒက်ဒီပြန်လာတော့မည်ဖြစ်၍ လွှာ မပျော်နိုင်။
မာမိပြောတာကတော့ ကိုသတိုးနဲ့စေ့စပ်ရမယ်တဲ့။
လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက အေးအေးဆေးဆေး သမီးဆန္ဒအတိုင်းပဲ
ဖြစ်စေရမယ်တဲ့။

ပြောပြာကို ပြောပြလိုက်သည်။

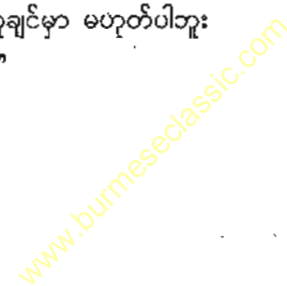
“ငါနဲ့ကိုသတိုး စေ့စပ်တော့မယ် ပြောပြာ နင်ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ဒက်ဒီပြန်လာတော့မယ်လေ”

“နင်ဘာမှမပူပါနဲ့ ကိုသတိုးကိုငါ ချုပ်ထားနိုင်တယ်၊ နင့်ကို
ငြင်းစေရမယ်”

“ဒက်ဒီက အတင်းအကျပ်စီစဉ်ရင် ငါမသိဘူးနော် ...”

“စိတ်ချပါဆိုဟာ”

လွှာကတော့ ဉာဏ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်နိုင် ...

“တော်ပြီဟာ ကိုသတိုးကိုရအောင်လုပ်ဖို့က နင့်ကိစ္စပဲ ငါနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး”

ဒယ်ဒီစကားကို ... မာမိရောလွှာရော ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိ။
ကိုသတိုးက တောင်းဆိုနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ ဉာဏ်ကတော့ မာမိအလောက်အပုံနှင့် သင်တန်းတွေတက်နေ၏။

ဉာဏ် အရမ်းကြိုးစားနေတာပဲ။
ပြာပြာကိုရဖို့ မဟုတ်လား။

“ပြာပြာကတော့ ကိုသတိုးကိုရဖို့ နည်းမျိုးနဲ့ကြံစည်တော့ မယ်၊ ဉာဏ်နင်ကတော့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ကောင်းပါ တယ်၊ နင့်ဘဝအတွက်လေ”

လွှာ ခံစားနေရသည်။
အိပ်ယာထဲမှာ တခွေခွေ။
မာမိက ကံကြမ္မာပဲလေတဲ့။
သမီးပညာရေးအတွက် မာမိတိုက်ပွဲဝင်ပေးပါ့မယ်တဲ့။
စေ့စပ်တာက လက်ထပ်တာမှမဟုတ်တာတဲ့။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွှာမှာ ပိုင်ရှင်ရှိနေတာမျိုး မကြိုက်။

“လွှာကတော့ လွတ်လပ်နေချင်တယ်မာမိ၊ အနှောင်အဖွဲ့ ကြီးရှိနေတာကို မကြိုက်ဘူး၊ လူ့အခွင့်အရေးကို ဒီလောက်နားလည်

ပေးနိုင်တဲ့ ဒယ်ဒီကသမီးကို ချုပ်တာလွန်တယ်”
ဒေါ်နော်လီလည်း သမီးကိုချည်နှောင်ထားတာမျိုးမကြိုက် ပဲဘူး။

မိမိဘဝမှာလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စေ့စပ်ထားခြင်းခံ ခြပြီး လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

အချစ်ဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ဘဲနှင့်ခံစားမှုကင်းမဲ့စွာ ယောက်ျား ထားရာနေ စေရာသွားခဲ့သည်။

“ကဲပါကွယ် ထ ... အိပ်ရာထဲမှာပဲ ခွေမနေနဲ့၊ ဉာဏ်အတွက် သင်တန်းကြေး သွားပေးပေးစမ်းပါ။ မာမိ နည်းနည်း နေမကောင်း လို့”

“ဟုတ်”

ဉာဏ်ဆီသွားဖို့ အခွင့်အရေးကြိုလာ၍ လွှာပျော်သွားရ သည်။

“နှင်းဆီတို့ အိမ်ထောင်ရေးလည်း မကောင်းဘူးလေ၊ မာမိ ကူညီရမယ်၊ ကိုနန္ဒဖောက်ပြန်နေတယ်၊ ဘယ်သူမှန်းမသိဘူး၊ အပို စင်ငွေတွေရတာလည်း နှင်းဆီကိုမပေးဘူးတဲ့”

သူမကသိနေသည်။

ပြာပြာအမေနဲ့လေ ...
လွှာတွေ့ခဲ့တာပဲ ပြောရမှာခက်နေ၏။

ရှင်မြတ်နိုး

ဉာဏ်သိသွားရင် အရမ်းရှက်သွားမှာပဲ ...

“သမီးသွားလိုက် ဉာဏ်တို့ကိုခေါ်ပြီး တစ်ခုခုသွားစားလေ၊ သမီးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ မဆုံဖြစ်ကြတာကြာပြီ မပျက်လား၊ သမီးထိုင်းမှိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်”

မာမိက လွှာပျော်စေရန် မုန့်ဖိုးတွေအများကြီးပေးလိုက်သည်။

အန်တီနှင့်ဆီကိုပဲ ပေးလိုက်မယ်။

အင်ကြင်းလေး ကျောင်းစရိတ်ကလည်း ရှိနေသေးသည်။

သူမ ရောက်သွားတော့ အန်တီနှင့်ဆီပဲ ရှိနေ၏။

ဉာဏ်အရမ်းကြီးစားနေသည်ဟု အန်တီကပြောသည်။

“လွှာ”

“ရှင်”

“ဉာဏ်လေ အရမ်းကြီးစားနေတယ်၊ အောင်စာရင်းထွက်တော့မယ်လေ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နော်လီရှိလို့ပေါ့”

စကားတွေပြောပြီး အန်တီနှင့်ဆီ ငိုနေသည်။

“သားလေးလိမ္မာမှ ဒင်းအဖေကဖောက်ပြန်နေတယ် လွှာရယ် ... အန်တီမှာ တိုင်ပင်စရာ သမီးပဲရှိတာ”

“မငိုပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ အန်ကယ်နန္ဒဖောက်ပြန်တာ ဟုတ်ပါ”

စိုးလပြည့်စာပေ

လား”

“ဘယ်သူနဲ့မှန်းမသိပေမယ့် ဟုတ်တယ်၊ ခြေလှမ်းအရမ်း ချက်နေတယ်၊ ဉာဏ်လည်းသိသင့်သလောက်သိတယ်၊ အတိအကျ ဦးဖြစ်အောင်တော့ အန်တီ မစုံစမ်းဘူး သားကြောင့်လေ”

ပြာပြာအမေနှင့်အဖေ ဖောက်ပြန်နေတာသိရင် နင်ရှူး သွားလိမ့်မယ် ဉာဏ်။

လွှာကားဆီးပေးချင်တယ်။

သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေ။

ပြီးတော့လည်း သမီးသူငယ်ချင်းရဲ့အဖေ။

“ဉာဏ်ပြန်လာတော့မယ်လွှာ၊ သမီးခဏစောင့်နော်၊ အန်တီ ဉာဏ်အတွက် ဈေးသွားဝယ်ဦးမယ်၊ အခုတလော ပွဲမဖြစ်ဘူး၊ ဟင်း ချက်ဖို့တောင်မရှိတာ သမီးအပိုပေးလို့ ဉာဏ်စီစဉ်ရမယ်၊ သား သမီး တွေကို စိတ်အားမငယ်စေချင်တာပါ”

ဉာဏ်အမေ ထွက်သွားသည်။

ပြာပြာတို့ သားအမိကြောင့် ဉာဏ်ရော အန်တီနှင့်ဆီပါ ချစ်သောကတွေ ခံစားနေရတာပဲ။

ပြာပြာ နင့်အမေ ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတော့လည်း သူ့ဟာ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ်တဲ့ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။

ငါ့အတွက်အသုံးစရိတ်ရရင် ပြီးတယ်တဲ့။

စိုးလပြည့်စာပေ

ပြာပြာလည်း သိပ်ပြီးသိပုံမရပေ။

ဉာဏ် ပြန်လာသည်။

“မေမေရော လွှာ၊ နင်ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

“စောစောကပဲလေ မာမိကနှင့်အတွက် သင်တန်းကြေးလေးပေးခိုင်းလို့”

ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် မာနမရှိပဲ သူတို့မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ပန်းနုလွှာပါ။

သူ ဖွားသွားတယ်။

ပြာပြာကို ချစ်မိနေခဲ့တာလေ။

ဒါပေမယ့် ... လွှာရယ် နင်နဲ့ငါ မတန်ဘူးလို့ အရင်ထဲထင်ထားခဲ့တာပါ။

“ဉာဏ်”

“ဟင်”

“ငါနဲ့ကိုသတိုးစေ့စပ်ရတော့မယ်၊ ဒက်ဒီပြန်လာရင်လေ အချစ်မပါပဲနဲ့တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မယူချင်ပါဘူး”

“စေ့စပ်တာပဲဟာ ကိုသတိုးမှာက ငြင်းပယ်စရာအကြောင်းလည်းမရှိဘူးထင်တယ်”

“ကောင်စုတ်ဉာဏ် အတ္တကြီးတယ်၊ နင့်အချစ်ပြာပြာနဲ့ လွတ်ရင်ပြီးရော မဟုတ်လား”

လွှာ့မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသဖြင့် ဉာဏ်စိတ်ထိခိုက်မိသည်။

နှင့်အတွက်ပါ လွှာ။

ပြာပြာကြောင့် ... မဟုတ်ပါဘူး။

ငါ့ရင်ထဲမှာ ပြာပြာဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။

လွှာပဲ ရှိတယ်။

“နင်ကအဲဒီအတွက် စိတ်ညစ်နေတာလား ... အရမ်းရယ်ရယ်တယ်ဟာ၊ အချစ်ကိုမခံစားချင်ပါနဲ့၊ ငါ့ကိုပဲကြည့်လေ”

ဉာဏ်တို့မိသားစု အခြေအနေကလည်း ပို၍ချွတ်ခြုံကျလာသည်။

ဖေဖေသတင်း သဲ့သဲ့ကြားရတာက ဖေဖေရှုပ်နေတယ်တဲ့။

နင်တို့ဘဝနဲ့ တံခြားစိပ်လွှာ။

နာမည်ပျက်တွေနဲ့ပါ။

“ဉာဏ်တို့ အပြင်ထွက်ကြမလား ... နင် ငိုတော့မယ်ထင်တယ်၊ မေမေပြန်လာတာနဲ့ တို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်မယ် နင် ဆွေးလေ”

“တကယ်လိုက်စားမှာလား ဉာဏ်”

“စားမယ်”

“ဟယ် ... မာမိကလည်းပြောတယ် ... စိတ်ညစ်နေလို့”

မရဘူးတဲ့”

လွှာကို ပျော်စေချင်မိသည်။

သူ့အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ကိုသတိုးနှင့် စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတော့လည်း ဉာဏ်အသည်း

တွေကွဲအက်သွားတာ လွှာမသိလို့ပါ။

ကိုသတိုးနှင့် စေ့စပ်ပြီးလျှင် သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိနိုင်တော့။

ချစ်ရတဲ့လွှာနှင့်လည်း ချစ်ချင်သည်။

မေမေပြန်လာတော့ ပြောပြီးအပြင်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဉာဏ်ကိုလွှာက ကားမောင်းသင်မလားတဲ့ ကားမောင်း

တတ်တာလည်း ပညာတစ်ခုဟု ပြောသည်။

“လွှာသင်ပေးမယ်လေ ... ညဘက်ဆိုရင် လူရှင်းတယ်
ရွှေဉာဏ် နင်ကားမောင်းတတ်တော့လည်း ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေါ့
ရွှေမင်းသမီး ပြာပြာဆိုမှာလေ”

“လွှာတို့ အိမ်မှာဆိုရင်တော့သင်မယ်”

“အမယ်လေး ရွှေဉာဏ်ရယ်၊ မခိုင်းရက်ပါဘူး ငါတို့အိမ်က
လူတွေအားလုံး ကားမောင်းတတ်တာပဲ၊ ညှိပြာညက်ရဲ့ အပါးတော်
မြဲ ကိုယ်ရုံတော်တပ်မှူးလေး လုပ်ဖို့သာ စဉ်းစားပါ”

“တော်ပါတော့ လွှာ”

ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ သူ့စိတ်တွေလွတ်သွားရသည်။

လွှာကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

လွှာက မရန်း။

“ငါ ပြာပြာမဟုတ်ဘူးနော် ရွှေဉာဏ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ ...

သွတ်လေ”

ရုန်းလည်းမရန်းပဲနဲ့ လွှတ်လေဟုပြောနေသည်။

သူကလဲ မလွှတ်။

မထင်မှတ်ပဲ လွှာကိုသူနမ်းမိသွား၏။

လွှာကိုချစ်တယ်ဟု ပြောမထွက်။

ဉာဏ်တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ။

လွှာကို အနိုင်ကျင့်မိပြန်ပြီ။

“ဖယ်နော်ဉာဏ်၊ တကယ်ပါပဲ အရူးလိုကောင်”

သူ့လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ငါ့ဘက်ကဘာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုတာ သိနေပါတယ်

...

ဒါပေမယ့် ...

မလုပ်သင့်ဘူးလို့ထင်တယ်။

နှင့်ကိုအရ မယူရက်ဘူး။

နှင့်ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်တယ်။

နှင့်ရဲ့လှပခမ်းနားတဲ့အနာဂတ်တွေကို ငါမဖျက်ဆီးရက်ဘူး။

ရှင်မြတ်နိုး

“Sorry လွှာ၊ ငါ့စိတ်တွေက ပြာပြာအကြောင်းကြားရရင် ပေါက်ကွဲချင်တယ်၊ ပြာပြာအမှတ်နဲ့ပါ”

လွှာကားကို ဆက်မောင်း၍မရတော့။

လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေရင်း ဒေါသတွေလည်း ဖြစ်ရသည်။

ပြာပြာအမှတ်နဲ့ပါတဲ့။

လုပ်ချင်တာလုပ်တယ်။

ပြောချင်တာတွေပြောတယ်။

ငါကရော နင်လုပ်သမျှဘာဖြစ်လို့များ စိတ်မဆိုးရတာလဲ ခွင့်လွှတ်နေမိရတာလဲ။

“လွှာ နင်ပေးတဲ့အပြစ်ကိုငါခံပါမယ်၊ နင်သတ်မယ်ဆိုရင် လည်း ငါသေမယ်၊ လုပ်ချင်တာလုပ်ပါ၊ နင့်ကိုငါစော်ကားမိသွား တယ်၊ ငါချစ်တာပြာပြာပါ”

“လူယုတ်မာ ခွေး ... နင် ... နင် လူမဟုတ်ဘူး၊ ကားပေါ် ကနေဆင်း ငါမှားတာ၊ ငါပျော့ညံ့တာ၊ ငါနဲ့ထိုက်တန်တာ ကိုသတိပေး လေး နင့်ချစ်သူလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ ... နင်ဘာဖြစ်လို့ နမ်းရတာလဲ ကားပေါ်ကဆင်း နင်နဲ့တယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ဘူး ...”

ဉာဏ်ကတောင်းပန်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းသွားသည်။

လွှာလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကားကိုမောင်းထွက်လာမိပြီး

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

ကောင် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မှောင်မှောင်မဲမဲနှင့် အရက်တွေ သောက်နေရင် ခက်မယ်။

စိတ်ကပူပြီး ကားကရပ်သွားသည်။

“နင် ... နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြောဖို့ ... ဒီလောက်အထိ နှိပ်စားနေရလား ... ဉာဏ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါကပြာပြာထက်မသာ ဘာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ငါလည်းချောတာပဲ မပြင်မဆင်လို့ဟဲ့”

ဉာဏ်လိမ္မာနေပြီးမှ လွှာ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘူး။

သူ ပြာပြာကို အရူးအမူးချစ်နေတာလည်း လွှာသိနေတာပဲ။

တစ်သက်လုံး ခွင့်လွှတ် သည်းခံလာပြီးမှတော့ ကားကို နောက်ကြောင်းပြန်ကွေ့လိုက်သည်။

ဉာဏ်က ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရဲ့အမှိုက်အောက်က ကျောက် နီမှာ တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေ၏။

သူမကားလေးက သူ့အနားမှာ ထိုးရပ်သွားသည်။

“ရွှေဉာဏ် လာ ပြန်တက် ... နင့်ကို ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ... နင်ပြန်တော့ ငါကယောက်ျားလေးပဲ မပူနဲ့ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ပြန်မယ်”

“လာစမ်းပါ ကားပေါ်ပြန်တက်၊ နင်လည်းဘာမှမစားရသေး ဘူးမဟုတ်လား၊ ငါလည်းမစားရသေးဘူး ဆာနေပြီ သွားစားကြ မယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လွှာကပဲအလျော့ပေးကာ ဉာဏ်လက်
မောင်းကို အတင်းဆွဲထူပစ်သည်။

“နင် လွှာကို တစ်သက်လုံးအနိုင်ကျင့်ပါ။ လွှာကလည်း
စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုသတိုးနဲ့စေ့စပ်ပြီးရင် လွှာလည်း နိုင်ငံ
ခြားကို ဒယ်ဒီနဲ့လိုက်သွားရမှာမို့ နင့်ရဲ့အနိုင်ကျင့်တာတွေကို ခံရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူးလေ ... ငယ်ဘဝဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ လွမ်းဆွတ်
တမ်းတဖွယ် အမှတ်တရလေးအဖြစ် သိမ်းထားပါမယ်”

လွှာလက်ကလေးကို ဉာဏ်တင်းတင်းလေးပြန်၍ ဆုပ်ကိုင်
ထားမိသည်။

ဉာဏ်ဆိုတဲ့ အသုံးမကျတဲ့ကောင်ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပစ်
လိုက်ပါတော့ ပန်းနုလွှာရယ် ...

နင့်ဘဝအတွက် ဘယ်လိုမှ ဂုဏ်ကျက်သရေ မတိုးနိုင်တဲ့
ကောင်ပါ။

ဉာဏ်အခုမှ နောင်တတွေ ရနေပါတယ်။

ပြာပြာထက် လွှာက သူ့နှလုံးသားထဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
တိုးဝင်ချစ်မိသွားရတဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေသည်။

က

အခန်း (၁၆)

“လွှာက ကိုကိုကို မချစ်ဘူး၊ လွှာချစ်နေတာ ဉာဏ်လေ”

“ဘာပြောတယ် ပြာပြာ၊ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ဉာဏ်လိုကောင်
လေးက ဘာအသုံးကျလို့လဲ အရည်အချင်းလည်းမရှိဘူး ... လွှာလို
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းရော ဉာဏ်ဆိုရင်
ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မလား ... ပြော”

“မရွေးချယ်ပါဘူး ပြာပြာက ချမ်းသာချင်တာလေ၊ ဒီကောင်
ကပြာပြာကို အသေကြိုက်တာ လုံးဝအနားတောင် အကပ်မခံဘူး”
လွှာလွှာက ဉာဏ်ဆိုတဲ့အသုံးမကျတဲ့ကောင်ကို ရွေးပါ
မလား။

မဖြစ်နိုင်တာပဲ သူ့ချစ်တာက လွှာလေးပဲ။

ပြာပြာကိုတော့ ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတဲ့အပြင်
သူ့ကိုအမိဖမ်းမှာလည်း ကြောက်၍ ပြဿနာမရှာအောင် အလိုက်

ရှင်မြတ်နိုး

အထိုက်စောင့်ရှောက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“လွှာကတော့ ပြာပြာနဲ့ စိတ်ချင်းလုံးဝမတူဘူးကိုကို၊ စိတ်နုတယ် ညဏ်တို့မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ညဏ်မှညဏ်ပဲ”

ပြာပြာကတော့ ကိုကိုစိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်တွေဝေသွားစေရန် ချွန်တွန်းလုပ်ပစ်နေသည်။

ပြာပြာဘဝမှာ ကိုကိုကို ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့က အဓိကပဲ။

အရှက်မရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး ...

တခြားရွေးချယ်စရာ မရှိတော့လို့ ...

“ပြာပြာ သက်သေပြမယ်လေ၊ လိုက်နဲ့ ...”

“ဘယ်ကိုလဲ ပြာပြာ”

“တစ်နေရာရာကိုပေါ့”

ပြာပြာခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ သူလိုက်လာခဲ့ရသည်။

လမ်းဘေးအမှောင်အောက်မှာ ... ကားလေးတစ်စီးရပ်ထား၏။

မီးရောင်အောက်မှာ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲလျက် ရပ်နေသည်။

“တွေ့လား ညဏ်နဲ့လွှာလွှာ ဘယ်လောက်ချစ်ကြလဲ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

“ဟုတ်တယ် လွှာလွှာပဲ ... ကားကိုဆက်မောင်း ပြာပြာ”

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား ကိုကို”

သတိုး အတော်လေး စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေရသည်။

လွှာလေးရယ် မင်းကိုလည်း ကိုကို မဖြစ်မတင်ချင်ပါဘူး ကွာ။

“ဘယ်လိုလဲကိုကို အရမ်းကြေကွဲပြီလား”

သူကလွှာရဲ့ ဒက်ဒီဆီမှာ တောင်းဆိုခဲ့တာပါ။

သူ့ဘဝမှာ သက်တူရွယ်တူ ဂုဏ်ရည်တူတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတဲ့ကြားမှ လွှာကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိသွားရသည်။

သတိုးဒက်ဒီရဲ့ ကျေးဇူးတွေ မကင်းသောကြောင့် လွှာဒက်ဒီ လက်ခံလိုက်ရ၏။

သူ့မိဘတွေအရှိန်အဝါနှင့် အကြပ်ကိုင်အရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား၊ ကိုကိုကိုမချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝတစ်သက်လုံး လက်တွဲမှာလား၊ ပြာပြာက ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြာပြာ”

“ကိုကို”

“ပြန်ကြမယ်”

“ကိုကိုကလည်း ပြာပြာနဲ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းစမ်းပါ။ ကိုကို ပျော်ချင်လားဟင် ကလပ်သွားမလား”

“ဟင့်အင်း ကိုကိုမသွားဘူး၊ ဝါသနာလည်းမပါဘူး၊ ပြန်ကြမယ်ပြာပြာ”

“ကိုကို ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြာပြာကိုအထင်သေးနေတာလား၊ အဆင့်မရှိတဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး အထင်သေးချင်တာလား”

“ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ် ပြာပြာ၊ မင်းလိုအပ်တာတွေကို ကိုယ်ဝယ်ပေးမယ်၊ ပြာပြာနဲ့တော့မဖြစ်ဘူး ကိုကိုပြန်ပို့ပေးမယ်နော်”

“မပြန်ဘူးကွာ”

“ပြာပြာ မင်းဘာလိုလဲပြော၊ ကိုကိုကို ဒီအဆင့်ထက်ပိုပြီး တော့ မမျှော်လင့်နဲ့”

ကိုကိုက အတင်းပြန်သည်။

ပြာပြာကိုတော့ အသုံးစရိတ် ပေးခဲ့ပါရဲ့။

ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသိ

အသုံးမကျတဲ့ ပြာပြာဘဝ ...

ကိုကို အရမ်းရက်စက်တယ်။

သူမအား အဖက်အတန်သလိုလို လုပ်တဲ့ကိုကိုကို ပြာပြာ ဒေါသထွက်မိသည်။

“ရှင်ကြီးတစ်နေ့သိမယ်၊ ပြာပြာကို ဘာအောင်းမေ့နေလဲ”

သူမအိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ မေမေကအလှအပတွေ ပြင်နေသည်။

“ဒါကဘယ်သွားမလို့လဲ မေမေ၊ သမီးကို ဒီလောက်အထိ စိတ်ချနေတာလား”

“ပြာ သမီးလေး ... မေမေပွဲရှိလို့ပါ၊ သမီးလေးပြာ ဘာလိုချင်လဲပြော”

“ပြာ ဘာလိုအပ်နေလဲဆိုတာ မေမေ မသိဘူးလား”

“သမီးလေး ပြောလေ”

“နိဗ္ဗိကျလွန်းတဲ့ ကျွန်မဘဝကို မြှင့်တင်ချင်တယ် ... မိုးထိ အောင်လေ မေမေဘာလုပ်ပေးမလဲ”

ဒေါ်ကြည်ပြာလည်း သမီးညိုပြာညက်အတွက် အစွမ်းကုန် သုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တာပဲ။

ဘဝက မြင့်တက်မလာခဲ့ဘူး။

မိမိအဖြစ်တွေပါ။

ရှင်မြတ်နိုး

မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

နစ်သွားပြီ အစွန်းဆုံးပဲ မဟာအဝီစိအထိ။

“မေမေ ...”

“မအော်နဲ့ပြောပြာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်၊ သမီးလိုအပ်တာက မိုးအထိဖြစ်နေရင် မေမေ မတတ်နိုင်ဘူးနော်”

“မေမေရယ် သမီးကိုနည်းနည်းလေး ဂရုစိုက်ပါဦး”

“နွံထဲနစ်ခဲ့ရတာဟဲ့၊ ကျေးဇူးမကန်းနဲ့”

ပြာပြာ ငိုပစ်ချင်သည်။

ရတာမလို ... ပြာလိုအပ်နေတာ မရနိုင်တဲ့ဘဝ ပြာပြာမှာ ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှ မရှိဘူး။

အဖေမဲ့ အမေက ပျော်သလိုနေတယ်။

ပြီးတော့ ပြာကိုပုံချမယ်။

တာဝန်က ဘယ်သူ့မှာရှိနေတာလဲ။

“ညည်း အတွင်းကနေ တံခါးပိတ်ထား၊ တို့အိမ်ကလုံတယ်၊ ညည်းဖွင့်မပေးရင် ဘယ်သူမှဝင်လာလို့မရဘူး၊ မေမေ ညည်းမနက်ဘူး ပြန်လာမယ်”

မေ့မေ့ကို ပြောမနေချင်တော့ ဘာထူးမှာလဲ။

ပြာပြာက အသုံးမကျတဲ့သမီး ဖြစ်ရသေးသည်။

စိတ်ညစ်တယ် ...

ပြာပြာလည်း အပြင်ထွက်လည်ရင် ကောင်းမလားပဲ။

အဖော်မရှိရင်လည်း ဉာဏ်ကိုခေါ်သွားမယ်။

“တော်ပါပြီ ဒီကောင်နဲ့တော့ မတွဲချင်ပါဘူး ... ဉာဏ်က အတည်ယူနေမှာ နင့်ကိုတော့ငါ ဘယ်တော့မှမရွေးချယ်ဘူးဉာဏ်၊ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမမှုတ်တော့၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟဲ့”

မေမေက စောစောပြန်လာခဲ့မယ် ... ဘယ်မှမသွားနဲ့ဟု မှာပြီး ထွက်သွားသည်။

ပြာပြာတစ်ယောက်လဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကိုကိုဆီဖုန်းဆက်တော့ မကိုင်ပေ။

ရှင်ကြီးက ကျွန်မကို မတူမတန်ဘူး ထင်နေတာပေါ့လေ။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

လွှာဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“လွှာ ... ကံကောင်းသူကြီး၊ နင့်ကို အရမ်းအားကျတယ်သိ လား”

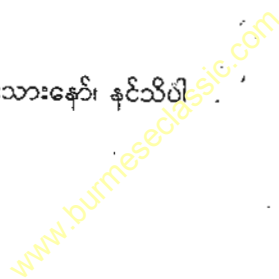
“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြာပြာ”

“နင် အိမ်ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး”

“ဉာဏ်နဲ့လား”

“အင်း ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ကရိုးရိုးသားသားနော်၊ နင်သိပါ”

တယ် ငါ ကိုသတိုးနဲ့ စေ့စပ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အရမ်းစိတ်ညစ်နေလို့လေ။ မေမေက အပြင်ကားမောင်းထွက်လေ့ကျင့်ခိုင်းလို့ ညဏ့်ကိုအဖော်ခေါ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာရိုးသားတာလဲ နင်တို့နှစ်ယောက် ကားတစ်စီးနဲ့ အမှောင်ထဲမှာလေ။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး ငါတွေ့တယ်”

“ဟင် ... နင် ... နင် ကိုသတိုးကို ခေါ်လာခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကောင်းတာပဲ”

လွှာလွှာကို ပြာပြာ မနာလိုဖြစ်နေမိသည်။

နင် ခုတစ်မျိုး တော်ကြားတစ်မျိုးနဲ့ အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ ကောင်ပဲ။

စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲချင်နေ၏။

နှောက်ယှက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာရသည်။

“လွှာ”

“ပြော”

“ညဏ့်ကို ဖုန်းပေးလိုက်”

“အေး”

ညဏ့်က ဖုန်းကိုပြောင်းကိုင်ပြီး ဟဲလိုဟု ... အေးစက်စက်

ပြောသည်။

“ညဏ့် နင်လာခဲ့ ပြာတစ်ယောက်ထဲ အရမ်းပျင်းနေလို့ အိမ်တို့လာခဲ့မလား မေမေကညဉ့်နက်မှာ”

“ကိုယ်မလာတော့ဘူး ပြာပြာ၊ ညဏ့်က နင်အပျင်းပြေအော့ကစားလို့ရတဲ့ သံပတ်စက်ရုပ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာပြောတယ် နင်ကအပြောင်းအလဲမြန်လိုက်တာ၊ ခုချက်ချင်း လွှာဆီပြောင်းသွားပြီလား နင်ပဲ ငါ့ကိုရူးမတတ်ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ... သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်”

ညဏ့် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

လွှာက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ပြာပြာ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟု

မေးနေ၏။

ညဏ့် မဖြေချင်။

ပြာပြာ စိတ်ပုတ်လွန်းသည်။

“နင့်ကိုခေါ်တာလားဟင် ... ညဏ့်”

“အင်း”

“သွားလေ နင်သွားချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုအားမနာ

နဲ့ ညဏ့်၊ ပြာပြာကို နင်ချစ်တာမဟုတ်လား”

“ပြန်မယ်လွှာ”

ပြာပြာတစ်ယောက် မနာလိုဖြစ်ပြီး ညဏ့်ကိုခေါ်တာ ...

လွှာလည်းသိသည်။

ကိုသတိုးကိုလည်း ခေါ်လာပြန်၏။

ပြဿနာတော့ တက်ပြီ။

လွှာနဲ့ဉာဏ်က ချစ်သူတွေမှမဟုတ်ကြသေးတာ။

“လွှာ”

“ဟင်”

“နင့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမထားနဲ့နော်၊ ဉာဏ် အတွက်ကြီး စဉ်းစားမနေနဲ့ဦး၊ အဓိက လွှာအဆင်ပြေဖို့ပဲ၊ ကိုယ့်ပြာပြာကို မချစ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ့်မိသားစုအတွက် သားကြီးပိုဦးစားပေး စဉ်းစားရမယ်”

“ဉာဏ်ရယ် နင့်မှာအဲဒီလိုဆန္ဒတွေ ဖြစ်လာတာ လွှာ အရင်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နင်မှန်တယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် နင်ပြန်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေဖြစ်ရမယ် သေချာတယ်”

သူ လွှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်မိနေသည်။

တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေး လွှာမျက်နှာလေးကပြုံးနေ၏။

ဉာဏ်ကောင်းစားမှာကို လွှာကပဲ အလိုလားဆုံးဖြစ်သည်။

“သွားတော့လွှာ ငါတတ်စိကားစီးပြီးပြန်မယ်၊ စိတ်မပူငါက ဘဝသမား”

“နင်တစ်ယောက်ထဲ စိတ်မချဘူး၊ ရန်ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကား

ဆီတက်ပါ ငါလိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“သွားပါဟာ နင့်ဟာနင် ငါတစ်ယောက်ထဲနေခဲ့ချင်လို့”

“ပြီးရော ရန်မဖြစ်နဲ့တော့နော်၊ သည်းခံလိုက်ပါ နင့်မိဘတွေ အတွက် စဉ်းစားနော်ဉာဏ် ... နင့်အမေလေ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်ကြကွဲနေရတယ်၊ နင်ကသားကြီး ... လိမ္မာစမ်းပါ”

“ကဲ သွားပါတော့ ဆရာမကြီးရယ်၊ ဆုံးမစကားတွေက အသက်မပြတ်တော့ပါလား၊ စိတ်ချသွားပါ၊ အစ်မကြီးလွှာ ပြောတဲ့အတိုင်းနေထိုင်ပါ့မယ်”

“စေတနာနဲ့နော် ... ဟွန်း”

ဉာဏ် ရယ်မောနေသည်။

လွှာကတော့ စိတ်မချပေမယ့်လည်း ပြန်လာခဲ့ရ၏။

အိမ်ရောက်တော့ ကိုသတိုးက ရောက်နေသည်။

“လွှာ ... ကားလျှောက်မောင်းနေတာဆို ဉာဏ်နဲ့လား”

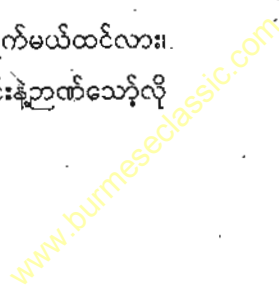
“ဟုတ်တယ်လဲ ကိုသတိုးရော ပြာပြာကို ဘယ်မှာထားခဲ့တာလဲ”

“အဟက်”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းသူငယ်ချင်း ပြာပြာကို ကိုယ်ကကြိုက်မယ်ထင်လား၊

သူ့အနေနဲ့လည်း တွဲနေမယ်မထင်နဲ့နော်၊ မင်းနဲ့ဉာဏ်သော်လို

ပဲလေ”

တကယ်ပါပဲ ...

ကိုသတိုးက ပြာပြာကို မချစ်ပေ။

သေချင်ပါတယ်။

လွှာကိုပဲ အရယူတော့မယ်ထင်တယ်။

“လွှာ”

“ရှင်”

“အပြင်သွားမယ်”

“လွှာ အခုပဲပြန်လာတာလေ”

“ကိုကိုနဲ့မှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ ... ပင်ပန်းနေပြီ အိမ်မှာပဲစကားပြောလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဉာဏ်တွေ့သွားမှာ ကြောက်လို့လား”

ကိုသတိုးကို မော့ကြည့်မိသည်။

ဉာဏ်နဲ့စွပ်စွဲနေတာလား။

လွှာ စိတ်ညစ်နေမိ၏။

ကိုသတိုးအပေါ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့်ပဲ သံသယ

ဧည့် တွယ်မိနေသည်။

“မင်းနဲ့ဉာဏ်”

“လွှာမစဉ်းစားသေးပါဘူး၊ လွှာတို့ ပညာဆက်သင်ရဦးမ

ကိုကိုလို အရွယ်ဆိုမှ”

“လွှာဘာဖြစ်လို့ ရှက်နေတာလဲ၊ အမှောင်ထဲမှာ ငယ်ရွယ်တဲ့
အောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး အချစ်အကြောင်းမဆွေးနွေးကြဘူး
ဘူးလား”

“တော်ပါတော့ကိုကို ... ပြောချင်တာဘာလဲ ပြောပါ၊ ဉာဏ်
နဲ့လွှာက ငယ်ငယ်လေးထဲက ဒီအတိုင်းပဲနေထိုင်လာခဲ့ကြတာပါ၊
အချင်းကလဲ သူငယ်ချင်းတွေလေ”

လွှာစိတ်တွေက သူ့ဆီမှာ ရှိမနေနိုင်ကြောင်း သတိုးသိနေ
သည်။

သတိုးနဲ့ဆို အပြင်သွားဖို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ငြင်းဆန်
တတ်၏။

သတိုးကလည်း မကြီးမငယ်နှင့် ချစ်စကားပြောရမယ်ဆို
တာလည်း ရှက်နေသည်။

“ကိုကိုမှာ ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးရှိတယ် လွှာလေး
အဲဒါပေမယ့် မပြောတော့ဘူး၊ ဘာပြောချင်နေလည်းဆိုတာ လွှာ

လေး စဉ်းစားကြည့် ကိုကိုပြန်မယ် ... လွှာလေး နားတော့”
“အင်း”

လွှာက မတားပေ။

သူ့ရှိနေတာပင် စိတ်ပျက်နေပုံပင် ...

ရှင်မြတ်နိုး

သူ ပြန်သင့်ပြီ။

ကိုကိုတော့ ဆွေးပြီ။

ပန်းနုလွှာ မင်းမျက်နှာလေး ပျက်နေတာ ငိုတော့မလို့ပဲ
သူကလဲ လွှာလေးကိုချစ်မိနေသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ပြီးလှလို့ ဖြစ်နိုင်မလား ... သူ့

ရှုံးဖို့ သေချာနေ၏။

ဉာဏ်ချစ်တာ ပြာပြာနော်ဟုပြောတော့ လွှာက သိပါတယ်။

ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။

က

မိန်းမ (၁၇)

“ရှင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကိုပြောစမ်း၊ ရှင် မိန်းမ
တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာ သတင်းတွေပြန့်နေပြီ ကျွန်မတို့
ဘာရှင်းမယ်”

“မိန်းမ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကိုစိတ်ညစ်စရာတွေ မပြောပါနဲ့
ဘာ့ကွာ၊ ဟုတ်တယ် ကိုယ်မှားသွားတယ်၊ မင်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး
ဟုတ်လား”

“ဘယ်သူနဲ့လဲပြော”

“မင်းသိတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ ... မသိချင်နဲ့တော့”

“ဒီမှာ ... ရှင်ကနောက်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်ရ
တင် လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးလား၊ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ချမ်း
နေလို့လဲ၊ မိသားစုတာဝန်ကို ရှင်ဘယ်လောက်ကျေလဲ”

“မင်းကြောင့်ပဲ ယောက်ျားကို အမြဲတမ်း ဆူပူပြောဆိုနေလို့

ဖိုးလပြည်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ပဲ ကိုယ့်ကိုချော့မြူပြုစုတဲ့ မိန်းမနဲ့တွေ့တော့ သာယာမိတာပဲ”

“ဪ... ရှင်ဖောက်ပြန်တာ ကျွန်မအပြစ်လား... ငြေစမ်းပါ။ ကျွန်မမှာ အကြွေးပတ်ချာဝိုင်းပြီး ဘဝကိုရုန်းကန်နေခဲ့ရတာပဲ။ ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့ယောက်ျားက ဖောက်ပြန်တာပဲ။ မဖောက်ပြန်တဲ့ယောက်ျားက မဖောက်ပြန်ဘူး။ နောင်လိုယောက်ျားကိုကြည့်”

“မင်း အဲဒီလိုနှိုင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ့်ကိုအထင်သေးစကားပြောနေတာကိုက စိတ်ပျက်တယ်။ မင်းကွာချင်လား ကွာမယ် ... ဘယ်အချိန်ကွာမလဲ ပြောလေ”

“ရှင်အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွား ... ဘာလုပ်မှာလဲ အခုလည်း ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ဘဝကိုရုန်းကန်နေရတာပဲ။ မထူးတော့ဘူး ရှင် အဲဒီဟာမနဲ့ပဲနေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါပြန်မလာတော့ဘူး ... ငါ့ကိုပြုစုယူပေးမယ့် မိန်းမကိုပဲ ရှာကျွေးတော့မယ် ... သွားပြီ”

“သွား ... သွား ... ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပဲ နေမယ်”

ကိုနုထွက်သွားမှ ဒေါ်နှင်းဆီမေ မျက်နှာကိုလက်ဝါးအုပ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချကာ ချုံးပွဲချ ငိုပြစ်လိုက်သည်။

“အီး ... အီး ... ဟီး ... ဟီး”

“အဟင် ... ဟင်”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“အီး ... အီး”

“ဟင် မေမေ ဘာဖြစ်လို့ငိုနေရတာလဲ ... သားပြန်မလာလို့လား”

သားအသံကြောင့် အထိတ်တလန့်နှင့် မော့ကြည့်မိသည်။

သားသိသွားရင် ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မထိန်းချုပ်နိုင်တာပဲ။

“ဟင် ... သား ... ဉာဏ်”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဉာဏ်ကိုပြောပါ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ခါတစ်လေ မေမေ အရမ်းဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ ခံစားရရင်တစ်ယောက်ထဲ ငိုချင်လာတယ်။

“အားမငယ်ပါနဲ့မေမေ သားကြီးရှိပါတယ် ... အရင်တုန်းက ဆိုးခဲ့ပေမယ့် အခုနောင်တတွေရနေပါပြီ”

“အမယ်လေး သားကြီးရယ် ... မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မေမေ အားရှိပါပြီ၊ ဘဝကိုရုန်းကန်ကြမယ် ... သားကြီး လိမ္မာရင် မေမေ အားမငယ်တော့ဘူး”

ဖေဖေကြောင့် မေမေခံစားနေရတာကို ဉာဏ်သိနေသည်။

စောစောက ဖေဖေ ထွက်သွားတယ်။

ဖေဖေက လူရိုးလူအပါ။

မေမေ ဆူညံပူညံ လုပ်တာတွေရော မိန်းမတစ်ယောက်က
ဖြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသား၊ အိပ်တော့လေ လွှာလေး
ရော”

“ပြန်သွားပြီ”

“လွှာလေးတို့ သားအိမ်နှစ်ယောက်လုံးက မေမေတို့အပေါ်
မှာ ကောင်းကြတယ်၊ သားကြိုးစားနော်”

“စိတ်ချပါ မေမေလည်းအိပ်တော့လေ၊ ဖေဖေရော”

“မသိပါဘူး ... သားဖေဖေ ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတယ် ...
မေမေ ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲဟင်”

“ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ယောက်ျားပဲ မေမေရော၊ ထားလိုက်
ပါ ... ကွဲတာကွာတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ ခဏပါ”

မိမိကဖြင့် ကွာမယ်ပြောပြီး အိမ်ပေါ်ကတောင် မောင်းချပစ်
လိုက်တယ်။

သားကမကွာပါနဲ့တဲ့ အဖေလုပ်ရပ်ကို သိပေမယ့် သားက
လိမ္မာလာမှ မိသားစုဖြိုကွဲပြီး စိတ်ဒဏ်ရာ မရစေလိုပေ။

မိမိလိုက်ရှာမယ်။

ပြာပြာ အမေကနဲ့စပ်သူ ...

မိမိနှင့်လည်း သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြော

ပြအကူအညီ တောင်းရမယ်။

“သား ... အိပ်တော့ မင်းအားရှိမှဖြစ်မယ်၊ ညီမလေး အိပ်
နေတယ်၊ ကြည့်ထားလိုက်”

“မေမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ ... မိုးချုပ်နေပါပြီ မသွားနဲ့နော်”

“ခဏလေးပါ ပြာပြာအမေနဲ့ ပွဲတစ်ခုဆိုင်ထားတယ်၊ မကြာ
ပါဘူး ပွဲဖြစ်မဖြစ်ဘဲ ပြောဆိုပြီးပြန်လာမယ်”

“မြန်မြန်တော့ ပြန်လာနော်၊ သိပ်အရေးမကြီးရင် မသွားပါ
နဲ့၊ ပြာပြာအမေ မရှိဘူးထင်တယ်”

“ဟင် ... သားကဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ပြာပြာပြောတာပါ၊ လွှာနဲ့အတူတွေ့ကြတာလေ၊ အိမ်မှာ
ပြာပြာတစ်ယောက်ထဲတဲ့”

“အင်းလေ မေမေခဏတော့ စောင့်ကြည့်မယ်၊ သွားပြီ”

ဒေါ်နှင်းဆီမေ ယောက်ျားကိုဒေါသနှင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ
ပြောပြီးမှ နောင်တတွေ ရနေမိသည်။

ကိုနန္ဒက ငွေမရှာနိုင်တာပဲ ရှိတာ။

ရိုးသား၏။

မာနရှိတဲ့လူ။

မိမိကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

ကွာရှင်းဖို့အထိ လုပ်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဒီလောက်ယောက်ျား ရှားရလား။

မိန်းမတွေများ ပိုက်ဆံမရှာနိုင်တဲ့ ယောက်ျားကိုများ ဘာရလို့ ပြုစုယူယနေတာလဲ ကိုနန္ဒမှာ လခပဲ ရှိတာပါ။

“ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ၊ တခြားဝင်ငွေကောင်းတဲ့သူကို မရှာဘဲနဲ့များ သူများအိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲအောင်”

ကိုနန္ဒကများ လူပျိုကြီးလို့ပြောထားတာများလား။

မိမိကိုယ်တိုင် မပြတ်နိုင်။

ဒီယောက်ျားဘယ်လောက်ပဲ မိမိအပေါ်အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျပါစေ မိမိသည်းခံပေါင်းသင်းလာတာပဲ ပြာပြာတို့အိမ် ရောက်လာသည်။

“ပြာပြာ မေမေရော”

“မရှိဘူးအန်တီနှင့်ဆီ အပြင်သွားတယ် ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“ပွဲဆိုင်ထားလို့ပါ မေမေနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“အပြင်သွားတယ် ခဏပဲလို့ပြောတယ် ... အန်တီနှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ ကြည့်မှာဖုန်းရှိတာပဲ၊ သူကမှ ပွဲစားပီသသေးတယ်၊ ဖုန်းငှားကိုင်နိုင်တယ်လေ”

“သမီးဆက်ပေးမယ်နော်”

ကြည့်ပြာဖုန်းကို ပြာပြာကဆက်ပေးပြီး အန်တီရော့ဟု ပေးတော့ နားထောင်လိုက်စဉ် ဆူညံနေတဲ့သီချင်းသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“ကြည်လား ... နှင်းဆီပါ၊ ဘာသံတွေလဲဆူညံနေတာပဲ၊ ကလပ်လား အပြင်ထွက်ခဲ့လေ ... အရေးကြီးတယ် ထွက်ခဲ့ပါ”

“အေး”

နှင်းဆီဖုန်းဆက်၍ ဒေါ်ကြည်ပြာ အထိတ်တလန့်နှင့် ... မြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“နှင်းဆီ ပြောလေ”

“နင်ဘယ်မှာလဲကြည် အခုငါအရေးတကြီးတွေ့ချင်တယ်၊ နင့်ဆီက အကူအညီလိုချင်တယ်”

“ငါပြန်လာတော့မှာပါ ဘာအကူအညီလဲ ရင်ထဲထိတ်လိုက်တာဟယ် ပြောလေ ...”

“အကျိုးအကြောင်းတွေက အများကြီးရှင်းပြရမှာဟဲ့၊ နင့်ကို စောင့်နေမယ်၊ နင်ပြန်လာခါနီးပြီလားကြည်”

“စောင့်ရမှာဟဲ့ နင်ပြောလေဘာကိစ္စလဲ ... ပြောမှသိရမှာ”

“ငါ့ယောက်ျားကိစ္စပါ သူနဲ့ငါစကားများကြတယ်၊ အခုလိုက်ရှာမလို့”

“ဒါများဟယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ငါစိတ်တွေအရမ်းပူနေတယ်၊ ငါကလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကွဲမယ်လို့ပြောမိတယ်၊ အိမ်ကမောင်းချလိုက်တာ”

“အေး ... ငါနောက်ကျမယ် စောင့်မနေနဲ့တော့၊ မနက်ကျမှ နှင့်ဆီလာခွဲမယ်ပြန်တော့ ... ငါလည်းစုံစမ်းပေးထားမယ်”

“အေး ... ကျေးဇူးပဲဟယ်၊ ကူညီပါဦး ကြည်ရယ်နော်”

“စိတ်ချပါ”

နှင်းဆီဖုန်းချသွားမှ ဒေါ်ကြည်ပြာ သက်ပျင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ကိုနန္ဒက အနားရောက်လာ၏။

မိမိက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်မိသည်။

“နှင်းဆီ လိုက်ရှာနေတယ်၊ ကြည့်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင်”

“ကိုယ်တို့ရပ်သင့်ပြီ ကြည်”

“ဟင် ... ဘာပြောတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို စွန့်ပစ်မယ်ပေါ့ လေ”

“ကိုယ့်မိသားစုကို ပြတ်လိုမဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာသားနဲ့သမီးရှိ တယ်၊ ကြည့်သမီးနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ရပ်ကြရအောင် ကိုယ်လည်း မိသားစုကိုမခွဲနိုင်ဘူး”

“မိသားစုကိုလား ... နှင်းဆီကိုလား၊ ကြည့်ကိုချစ်တယ်ဆို

ကြည့်ပဲကိုနန္ဒကို ပြုစုယုယပေးတာဆို၊ ရှင်မိန်းမက အပြောကြမ်း ပြီး ဘာမှနားလည်မှု မရှိဘူးဆို”

နန္ဒ စိတ်ပျက်မိသည်။

သူ့စိတ်တွေ ခြောက်ခြားနေခဲ့ရတာ ကြာပြီပဲ။

ရပ်ချင်နေခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုတ်မရ။

ကြည်ပြာက ဇွတ်ကြီး တွယ်ကပ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုနန္ဒအမှားတွေပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒကို ဦးစားမပေးသင့်ဘူး၊ ကိုယ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ဖြစ်ရမယ်ကြည်၊ ကိုယ်တို့ဖောက်ပြန်နေတာ နှင်းဆီမသိခင် လမ်းခွဲ လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မခွဲနိုင်ဘူး ... ခဏလေးမတွေ့ကြပဲနေမယ်၊ ကြည့်ကိုပစ် မသွားပါနဲ့နော် ယောကျ်ား”

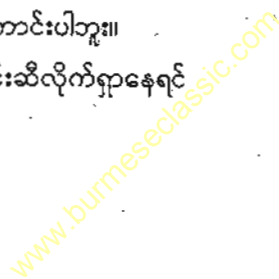
“ဟာကွာ ... ကြည်ကလဲ”

ယောကျ်ားဟုခေါ်လိုက်၍ ဦးနန္ဒ လန့်သွားရသည်။

ကြည်က တဖြည်းဖြည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဖြစ်လာတာကို မိမိ ခြောက်လာမိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကသိသွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး။

“ပြန်ကြမယ်ကြည် ... တော်ကြာ နှင်းဆီလိုက်ရှာနေရင်

မကောင်းဘူး၊ မင်းလည်းပြန်တော့”

တကယ်တမ်းပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မိမိချစ်ရတာက ...
နှင်းဆီပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ ပြဿနာရှာနေပါစေ၊ မိမိအပေါ်တော့ ချစ်
ကြောက်ရိုသေသူ ဖြစ်သည်။

“ပြန်ပါ့မယ် ကြည့်ကိုတော့ အဆက်အသွယ်မဖြတ်နဲ့နော်၊
ရှင်နဲ့ကလင်မယားပဲ”

ဒေါ်ကြည်ပြာပြောပြီး စိတ်တွေလည်းညစ်လာသဖြင့် ...
ဘီယာတွေသောက်ပစ်နေမိသည်။

ကိုနန္ဒက တားနေ၏။

မိမိကတော့ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်။

လောကကြီးထဲမှာ မိမိဘဝအဆင်ပြေတာ ဘာမှမရှိ။

ယောက်ျားရှိတုန်းကလည်း အနှိပ်စက်ခံရတယ်။

စိတ်မွန်းကြပ်လို့ သေတော့မယ်။

ယောက်ျားဆုံးတော့ ... မိမိ ထင်တိုင်းကြပြီး နေလာတာ
ဘဝပျက်ရမယ့်အထိပဲ။

သမီးလေး ညှိပြာညက်အတွက် လိုအပ်တာတွေ သူများ
တန်းတူရှာဖွေ ဖြည့်စွမ်းပေးရင်း အကြွေးတွေကပိုင်း၊ စိတ်လေပြီး
လောင်းကစားလုပ်မိသွားသည်။

ကိုနန္ဒနဲ့တွေ့မှ အားအင်တွေပြည့်လာရတာပါ။

ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့လူ ရိုးသားအေးဆေး၏။

မိမိအကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်ရင်းနဲ့ ငြိစွန်း လွန်ကျံသွားရသည့်
အထိပင်။

ကိုနန္ဒ ဇွတ်ပြန်သွားသဖြင့် မိမိလည်း ပြန်လာခဲ့ရ၏။

အိမ်ရောက်တော့ သမီးမျက်နှာလေးက စူပုတ်တင်းနေ
သည်။

“မေမေ ဘယ်ကံနေပြန်လာတာလဲ”

“ကောင်မစုတ်လေး နင်ကအမေလား ... ငါ့ပြန်လာချင်တဲ့
နေရာကနေပြန်လာတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မေမေလွန်နေပြီ ... သမီးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဆိုတာ
တောင် မေမေခေါင်းထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား”

“မရှိဘူး ... နင်ထင်ချင်သလိုထင် နင်ဟာလေ မအေးဒုက္ခကို
မသိတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပဲ”

“အန်တီနင်းဆီယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့မိန်းမက
ဘယ်သူလဲ မေမေနဲ့လား ... ”

“ဘာ ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာ အထိတ်တလန့်နှင့် ... ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ
ပြာဝေသွားရကာ ရှေ့မှာရှိတဲ့ပန်းအိုးကို ထိမိပြီးကျကွဲသည်။

“ချလွမ်း ... လွမ်း”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ကောင်မစုတ်လေး၊ ငါနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော် ... နှင်းဆီယောက်ျားကို ငါကြိုက်စရာလားဟဲ့”
မေမေက ပန်းအိုးကွဲတွေကိုခွကျော်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

အခုတလော မေမေအလှတွေပြင်ကာ အပြင်ပဲထွက်နေ၏။
ပြာလည်း အကွဲအရှာတွေကို မသိမ်းတော့ ... မေမေလုပ်နေရင် ပြာလည်းလုပ်မယ်ဟု ပြောပစ်သည်။

“အန်ကယ်နန္ဒနဲ့တော့ လုံးဝမပတ်သက်နဲ့နော်မေမေ၊ သမီးရှက်တယ်၊ လောကကြီးထဲမှာ ပြာပြာအတွက် နေစရာမရှိအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟဲ့ကောင်မလေး အိပ်တော့ ... စကားမများနဲ့ နင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်သလိုနေ၊ နင်ကအပျို ကိုယ့်ဘဝကို မပျက်စီးပစ်နဲ့ မပိုင်ရင်ခြင်တောင်မရိုက်နဲ့နော်၊ နင့်အသားပဲနာမှာ”

“မကြားချင်ဘူး မကြားချင်ဘူး ... ပြာပြာကို ဘာမှဆက်မပြောနဲ့နော် ... နဲ့ချာသေးသိမ်တဲ့ဘဝ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာကို အမုန်းဆုံးပဲ”

“နာငြီးတယ်ဟေ့”

ဒေါ်ကြည်ပြာ နားနှစ်ဖက်ကိုလက်ဝါးတွေနှင့် ပိတ်ပစ်လိုက်

သည်။

မိမိအမှားတွေ ဆက်တိုက်လုပ်မိနေ၏။
ကိုနန္ဒပြောသလို ရပ်တန်းကရပ်ပစ်သင့်လားပဲ။
နှင်းဆီတို့ နော်လီတို့ သိသွားရင် မိမိလုပ်ရပ်က သူများ
ဘေးတွေခွက်ထဲ မျောရမယ့်အဖြစ်။
လူမှုရေး ဖောက်ပြန်တာလောက် အရှက်ရစရာရှိမလား။
သမီးလေးလည်း အရမ်းသနားစရာကောင်းပါတယ်။
တစ်ယောက်ထဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက် ... ။

က

“ကိုယ်အရမ်းရှက်စရာကောင်းတယ် ... မလုပ်သင့်တာကို
လုပ်မိတယ်ကွာ”

တကယ်ဆို သားသူငယ်ချင်းရဲ့အမေနှင့် မဖြစ်သင့်ပေ။

သား မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ။

တွေးမိလေ ရှက်စရာကောင်းလေပဲ။

“ကိုယ်မလုပ်တော့ပါဘူးနင်းဆီ၊ မင်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့တော့”

“ကိုနန္ဒရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ကျွန်မ

ဆည်း ရှင့်ကိုမခွဲနိုင်ပါဘူး”

“နင်းဆီရယ်”

“သူဇနီးကို ကြင်ကြင်နာနာနှင့် ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကြည်ပြာက ရမှာမဟုတ်။

မိမိကို တွယ်ကပ်နေမှာပဲလေ။

သားသိသွားခဲ့ရင် ဆက်မတွေးရဲတော့။

“မနက်ကျရင်ကျွန်မ ထမင်းအစောကြီး ထကြော်မယ်နော်၊

သားစုအတူတူ စားကြမယ်”

“ကောင်းတယ်မိန်းမ ... ကိုယ်လည်း အဖေတစ်ယောက်

အနန့် တာဝန်ရှိပါတယ် ... မာနတကြီး ထားနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အမယ်လေး ယောက်ျားရယ်”

အခန်း (၁၁၈)

“ကိုယ်မှားပါတယ် နင်းဆီရယ်၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး
မင်းကသာ မိန်းမကောင်းပီသတဲ့ မိန်းမပါ”

“တော်ပါ ... ကျွန်မကသားသမီးတွေအတွက် ရှင့်ကိုမ
ရှင်းချင်တာနော်၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်”

“မမုန်းပါနဲ့ကွာ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ်မှားတာ
မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ... ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ကြိုးစားပြီးစီး
ရှာပါတော့မယ်ကွာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုနန္ဒရယ်၊ မိသားစုမှအခြေမခိုင်သေးတာ
သမီးလေးကလည်း ငယ်သေးတယ်၊ သားကတော့ လိမ္မာလာပြီ”

“ကိုယ့်ကိုစွဲ သားသိလား ... ဘာပြောသေးလဲ”

“ယောက်ျားပဲ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပါတဲ့၊ မကွာရှင်းပါနဲ့
သားကခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

မိသားစုဘဝလေး ပြန်၍စည်းစည်းရုံးရုံး ဖြစ်သွားရတာ ပျော်မိသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ... ဒေါ်နှင်းဆီထမင်းကြော်ပြီး မိသားစုနံနက်စာဝိုင်းလေး ပြင်လိုက်သည်။

“သားရောသမီးရော လာစားကြလေ၊ မိသားစုထမင်းဝိုင်းလေ၊ နောက်ဆိုမေမေတို့မိသားစုမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ်တော့ဝန် ကိုယ်ကျေရမယ်”

“သားကိုလည်း ဖေဖေတောင်းပန်ပါတယ်၊ မိသားစုတော့မကျေခဲ့ဘူး ... ”

“ဖေဖေရယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေအားလုံး မေ့ပစ်လိုက်ပါ သားလည်း လိမ်လိမ်မာမာနေပါမယ်၊ သားကြီးဖြစ်တဲ့ဉာဏ်က နေချင်သလိုနေခဲ့တာပါ”

“အမယ်လေး ... ဘယ်သူ့အပြစ်မှပြောမနေနဲ့တော့ နောက်ပိုင်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူ ပျော်ပျော်နေထိုင်ကြမယ်၊ ဒါပဲနော်”

ဦးနန္ဒကတော့ ... မိသားစုအပေါ် အရင်ကနှင့်မတူအောင် တာဝန်ယူနိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် မိမိလုပ်ထားတဲ့ပြစ်မှုက သေးသေးပေ။

သားကြီးအရွယ်ရောက်မှ အရှက်ရစရာ။
ဂုဏ်သိက္ခာ မဲ့စရာတွေ ဖြစ်ရသည်။

“ကိုယ်ကုမ္ပဏီကို သွားတော့မယ်၊ စိတ်အေးအေးနေပါ နှင်းဆီရယ်၊ ကိုယ်ကစပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ လုပ်ပါမယ်”

“သားလည်း တာဝန်ယူသင့်တာတွေ ယူနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်၊ မေမေမပူပါနဲ့တော့ ညီမလေးအင်ကြင်းကိုပဲ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပေးပါ”

“အမယ်လေး အားရှိလိုက်တာ ... နှင်းဆီတို့ကံကြမ္မာတက်လာပြီဟေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

မိသားစုတွေရယ်မော ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ဦးနန္ဒကုမ္ပဏီကို ထွက်လာခဲ့၏။

မိသားစုကို ကတိပေးထားခဲ့ပေမယ့် မိမိက မရှင်းနိုင်သေးပေ။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ ကြည်က စောင့်နေသည်။

“ကိုနန္ဒ ကျွန်မတို့အပြင်သွားမယ်၊ ခွင့်ယူလိုက်”

“မဖြစ်ဘူး ကြည်ပြာ၊ မင်းလည်း ရပ်တန်းကရပ်ပါတော့၊ တိုယ်တို့သားသမီးတွေ မျက်နှာထောက်ထားကြရဦးမယ်လေ”

“ကျွန်မရှင်ကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မသေလိမ့်မယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“မင်းသမီးပြာပြာအတွက် မင်းမစဉ်းစားတော့ဘူးလား ...
ကိုယ်တို့တွေ ဆက်မမှားသင့်ဘူး၊ ရပ်လိုက်ကြရအောင်”

“ကြည် စိတ်ဖြေလို့ မရသေးဘူး၊ ဒီနေ့တစ်နေ့ထဲပါ ကျွန်မနဲ့
အတူတူနေပေးပါ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ရှင်ငြင်းနေမယ်ဆိုရင်တော့ ... ကျွန်မ နှင်းဆီဆီ ဖုန်းဆက်
လိုက်မယ် နင့်ယောက်ျားငါ့ကိုပေးပါလို့”

“မင်း ... မင်း”

ကိုနန္ဒ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ ကြည်ဖြာကိုကြည့်ရတာ
စိတ်မှန်ပုံမရ။

ဒုက္ခပါပဲ ...

ဘယ်လိုမှတောင်းပန်တာလည်း မရတဲ့အဆုံး သူလိုက်လျှော
ခဲ့ရသည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို ရောက်သွားကြ၏။

မိမိဘယ်လောက်ပဲ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကို ရွေးခဲ့ပေမယ့်
သားသူငယ်ချင်း လွှာလွှာနှင့်သွား၍ဆိုကြသည်။

“ဟိုမှာ လွှာလွှာ၊ မင်းပုန်းနေ ကိုယ်အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာလို့
ပြောပြီး နှုတ်ဆက်မယ်၊ ရှောင်သွားလို့ မကောင်းဘူးလေ”

“အင်! ... အင်း ... ကျွန်မ သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်နေမယ်”

“လွှာလွှာ မရှိမှ ထွက်လာခဲ့နော်”

ဦးနန္ဒထွက်ပြီး သူတို့ဘက်ကိုလျှောက်လာ၏။

လွှာလွှာနှင့် လူတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ရသည်။

“လွှာလွှာ ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“အန်ကယ်နန္ဒပါလား ... အတော်ပဲ လွှာပြောစရာရှိလို့ပါ။

ကိုကိုအရင်ပြန်နှင့်နော်၊ ဒါလွှာတို့ကို စာသင်ပေးနေတဲ့သူတို့ပါ။

သူကဒီတည်းခိုခန်းမှာ ရှယ်ယာပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လမ်းကြိုဝင်

လာခဲ့ကြတာပါ”

ဉာဏ်အဖေနှင့်ပြာပြာအမေကို ... လွှာအစောကြီးထဲက
မြင်သည်။

ကိုသတိုးက အတင်းခေါ်လာ၍ မာမိကလည်း အတင်း

လိုက်သွားခိုင်း၍ လွှာလိုက်ခဲ့ရ၏။

သူပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်”

“ဟင်”

“အန်ကယ်နန္ဒနဲ့ အန်တီကြည်ဖြာကိုလွှာ သိနေတာ ကြာပါ

ပြီ”

“လွှာလွှာ ... မင်း ... မင်း”

“လွှာလွှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တားဆီးချင်

ပါတယ်”

“လွှာ အန်ကယ်လည်း နောက်ထပ် မပတ်သက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ သမီးအန်တီနဲ့ညဏ်ကိုလည်း ကတိပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လေ ... ကြည်ပြာကလက်မခံချင်သေးဘူး။ အန်ကယ် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တာဝန်မဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်းရပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ပြာပြာတို့ သားအမိအကြောင်းကို လွှာလွှာအသိဆုံးပင်။ လုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့သူတွေ။

“အန်ကယ်”

“ပြောပါ”

“ညဏ်အရူးအမူးချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးက ပြာပြာပဲ”

“ဘာ”

“ရဖွဲ့သင့်ပါတယ် တစ်ရက်တလေတောင် ဆက်မတွဲသင့်ပါဘူး။ ဘယ်သူမှမသိခင်လေ”

“သားညဏ်ချစ်တာ ပြာပြာ ... ဟုတ်လားသမီး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြာပြာနဲ့တော့ သားကိုအန်ကယ် သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ပြာပြာကလည်း မမှန်းပါဘူး။ အန်ကယ်သွားပြီး မတားဆီးပါနဲ့ ငြင်းပြီးသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့်လေ ... ညဏ်သိသွားရင်”

“အန်ကယ်သိပါတယ်။ သမီးသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ညဏ်လိမ္မာနေပါပြီ တော်ကြာစိတ်ဒဏ်ရာမရစေချင်တာပါ”

“ပြာပြာက အန်ကယ်သားကို ငြင်းလိုက်တာလား။ အထင်သေးပြီး ငြင်းပစ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

“ပြီးခဲ့တာတွေ ထားလိုက်ပါတော့အန်ကယ်။ လွှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး ... စိတ်ချပါ။ အန်ကယ်တို့ အကျိုးကို အလိုလားဆုံးဖြစ်နေတယ်လေ”

“လွှာလေးရယ် ... လိမ္မာလိုက်တာကွယ်။ ညဏ်ကိုလည်း နော်လီက ကူညီထောက်ပံ့ပေးထားတာ အန်ကယ်သိပါတယ်”

“သမီးပြန်တော့မယ် အန်တီကြည်ပြာအလိုကို မလိုက်စေချင်ဘူး။ ဖြတ်လိုက်ပါ”

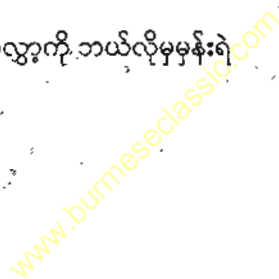
“ကောင်းပါပြီ သမီးရယ် ...”

လွှာလွှာလေးက ပိုက်ဆံချမ်းသာပေမယ့် မာန်မာနမရှိပဲ မိမိတို့မိသားစုအပေါ် စေတနာအပြည့်နှင့်ကူညီပေးခဲ့သည်။

သားညဏ်က ပြာပြာကိုမှ သွားပြီးကြိုက်တယ်ကွာ။

လွှာလွှာလေးကို မချစ်ဘူး။

အင်းလေ ... သားညဏ်လည်း လွှာလွှာကို ဘယ်လိုမှမှန်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ... ။

“ကိုနန့်”
 “ဟင် ... ကြည်ပြာ”
 “လွှာလွှာ ဘာပြောသွားလဲဟင်”
 “ကိုယ်တို့အကြောင်းတွေကို သိသွားပြီ၊ သူတွေ့တာနှစ်ခါ ရှိနေပြီတဲ့”
 “အမယ်လေး ... သမီးကိုသွားမပြောလို့ တော်ပါသေးရဲ့”
 “မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဘူးပဲ၊ ကိုယ်တို့ရပ်သင့်နေပြီ၊ ကိုယ့်သားနဲ့မိန်းမလည်း သိသွားနိုင်တယ်ကြည်ပြာ”
 “ဟုတ်တယ် ကြည်ပြာလည်း မှားပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ထပ်ပြီး မမှားကြတာပဲ ကောင်းပါတယ် ... ပြန်ကြစို့နော်”
 “မင်း နောင်တရတာကို အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်၊ အရင်ကလိုပဲ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် နေထိုင်ကြရအောင်ပါ”
 “အင်းပါ”
 ကြည်ပြာဘက်ကနေ နောက်ဆုတ်ဖို့ဖြစ်သွား၍ မိမိစိတ်အေးသွားရသည်။
 လွှာလွှာကျေးဇူးပဲ။
 လူကြီးဆန်လိုက်တာ ...
 လွှာလွှာလေးကိုတော့ ချစ်မိနေ၏။
 မိမိဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။

ကုမ္ပဏီသို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့သည်။
 “ဟူး ... လွှာလွှာလေးကို မျက်နှာပူစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ရှက်စရာကြီး ငါမှားသွားတယ်၊ ကြည်ပြာလိုမိန်းမမျိုးကိုမှ ငါသွားကြိုက်မိတယ်လို့”
 ဦးနန့် နောင်တရလို့မဆုံးတော့။
 ဇောရွေးတွေလည်း ထူပူနေ၏။
 သားဉာဏ်ကိုတော့ သူပြောတာတွေ ဉာဏ်မသိပါစေနဲ့။
 စိတ်တွေ ပူလောင် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“တော်ပြီဟာ ငါ့အိမ်ဘယ်သူမှမလာနဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်စရာ လည်းမလိုဘူး၊ ဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို လုံးဝမမြင်ချင်တာ၊ မလာစေ နဲ့ လာပြီးနှစ်သိမ့်နေသလိုလိုနဲ့ ငါ့အရှက်ကိုခွဲနေကြတဲ့ဟာ”

“ပြာပြာ နင်ထင်တာမှားနေပြီ”

“မှားမှားမှန်မှန်ဟာ၊ ထွက်သွားကြ ... ဘယ်တော့မှလော မတွေ့ကြနဲ့ ငါမတွေ့ချင်ဘူး”

ပြာပြာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေ၍ လွှာလွှာပြန်လာခဲ့ရ သည်။ ပြာပြာစိတ်ပူတ်မ အမြဲတမ်းအူပုတ်တယ်။

ဉာဏ်လည်း မရှိပေ။ လွှာ အိမ်ပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

“လွှာကိုဝမ်းသာစရာစကား ထပ်ပြောရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် ဒယ်ဒီ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟွန်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးလွှာ၊ မျက်နှာကြီးက ဆူပုတ်နေတာပဲ”

“ကိုသတိုးနဲ့စေ့စပ်ဖို့ သမီးသဘောမတူနိုင်ဘူးမာမိ ... သမီး ချစ်တဲ့သူကိုလည်း သမီးလုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ သမီးမြန်မာပြည် နှာပဲနေမယ်၊ သမီး ဆေးကျောင်းတက်မယ်နော်”

“မာမိကတော့ သမီးသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီကဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ ... မိဘကကောင်းမယ်လို့ စီစဉ်တာ လက်ခံရမယ် ... လောလောဆယ် သမီးလေးက မောင်

အခန်း (၁၉)

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်စာရင်းတွေထွက်တော့ လွှာလွှာ က ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်သည်။

ဉာဏ်သော်က နှစ်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်ခဲ့၏။

ပြာပြာကတော့ ကျသည်။

“ပြာပြာ နင့်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ် ... နောက် နှစ်တော့အောင်မှာပါ၊ ကြိုးစားနော်”

“နင်တို့ကို ငါအရမ်းမုန်းတာပဲလွှာလွှာ၊ ငါ့ဘဝက ဘာဖြစ်လို့ အရုံးတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်နေရတာလဲ၊ ဉာဏ်လိုကောင်တောင် အောင် တယ် ... နင်ကတော့ ဉာဏ်ပါအောင်တော့ အရမ်းပျော်နေမှာပေါ့ နော်”

“ဟုတ်တယ် ဉာဏ်အောင်တာတော့ ငါပျော်တယ်၊ သူက ယောက်ျားလေးလေ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲဟာ ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

စိုးလပြည့်စာပေ

သတိုးနဲ့ လက်ထပ်ရမှာမှမဟုတ်တာ၊ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ ဖူးစာရှင်ဆိုတာ ဘယ်သူမှသတ်မှတ်ပေးလို့ မရပါဘူး၊ သမီး နဖူးမှာ စားတမ်းထိုးပေးပြီးသားပါ”

“ဟင်”

“နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သမီးသိလာပါလိမ့်မယ်ကွယ်” ဒယ်ဒီဆန္ဒကို မာမိဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးဆိုတာ လွှာသိသည်။

လွှာ မပျော်နိုင်တဲ့အပြင် ငိုချင်နေသည်။

ဉာဏ်ရော နေနိုင်တယ်။ အောင်စာရင်းလည်း သူ့ဟာသူ သွားကြည့်တယ်။ လွှာဆီကို မလာဘူး။

နင့်ပြာပြာ ကျလို့ နင်ဘယ်ချောင်မှာသွားပြီး မျက်ရည်ကျ နေလဲ ရွှေဉာဏ်။

“မောင်သတိုးလာတယ် သမီးလေး ... အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနော်၊ တကယ်တော့ ... မောင်သတိုးကသမီးကို ချစ်တယ် လေ”

ဒေါ်နော်လီကလည်း သမီးဒယ်ဒီနှင့်သမီး ပဋိပက္ခဖြစ်မှာ စိတ်ပူမိသည်။ မောင်သတိုးက လက်ခံသင့်တဲ့သူပဲလေ ...

သမီးက ငယ်ရွယ်သူဖြစ်နေတော့ လက်မခံနိုင်ပဲဖြစ်နေစေ၊ ပြီးတော့လည်း မိမိစိတ်ပူတာက ဉာဏ်ကိုများချစ်နေတာ

လာ: ...

“မောင်သတိုးလာလေ၊ ဒီမှာမင်းညီမ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပါ တယ်၊ ဆေးကျောင်းတက်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်လေ”

“ကောင်းတာပဲ၊ လွှာလေးလုပ်ချင်တာလုပ်ပါစေ၊ ကိုကိုက တော့ အားပေးတယ်”

မာမိက ကိုကိုလာသည်နှင့် အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ထွက် သွားသည်။ လွှာ ထိုင်ငိုချင်လိုက်တာ။

ကိုကိုကလည်း ဘာဖြစ်လို့များ လွှာကိုမှရွေးချယ်ရတာလဲ။

“လွှာ”

“ရှင်”

“ကိုကိုကို ဒီလောက်အထိပဲ မချစ်ဘူးလား ...”

“ရှင်”

“မင်းမပျော်ဘူးမဟုတ်လား ကောင်မလေး ... ကိုကိုသိ တယ်နော်”

“ကျွန်မကတော့ လွတ်လပ်မှုကိုသဘောကျတယ်၊ လောက ဩဇာမှာ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းချင်သေးတယ်”

“စေ့စပ်ထားတာပဲ”

“ကိုကို”

“အန်ကယ်ပြန်လာမှ လူကြီးတွေသဘောတူထားတာက ရှိ

ရှင်မြတ်နိုး

သေးတယ်လေ”

“ဟွန်း”

“ကောင်မလေး ကိုကို ဘာပေးရမလဲ ... အရမ်းဂုဏ်ထူးတယ်၊ ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်ချင်တယ် ပြော ...”

“မလိုချင်ပါဘူး၊ လွှာမှာ အရာရာပြည့်စုံနေတာပဲ”

လွှာလေးက သူ့ကိုမချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သတိုးသိနေသည် သူလည်း အတင်းမကြပ်ကြီး ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့မလုပ်ချင်။

အရမ်းတော်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပျော်ရွှင်နေချင်သည်။

“မနက်ဖြန် အန်ကယ်ဆန်နီကြိုရမယ် ... မကြာခင်ကိုယ်မိဘတွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဟင်း ... သူတို့က ဘာလာလုပ်ကြမှာလဲ”

သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် ကြောက်လန့်တကြားပြောလိုက်သည်။ သဖြင့် သတိုးတဗားဟား အော်ရယ်ပစ်မိသည်။

“လူကြီးတွေ ရောက်လာတယ်ဆိုမှတော့ မင်းဘာလုပ်မလို့ဆိုတာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ပန်းနုလွှာပဲ စဉ်းစားလေ”

“ဟွန်း”

လူကြီးတွေရောက်လာပြီး စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ လွှာလက်ခံလိုက်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားမရှိနိုင်။ စာမေးပွဲအောင်တာ လုံးဝမပျော်ရွှင်ပဲဖြစ်နေရ၏။

ကိုကိုကတော့ ရယ်နေသည်။

“ပြာပြာ ကျတော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ ... ကိုကိုလည်း ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီခဲ့တာပဲ၊ မင်းလည်းအားပေးပါ”

“လွှာ သွားအားပေးတာပဲ ... သူကအော်ထုတ်တယ်လေ၊ ပြာပြာဘဝက သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ ကိုကိုသွားသင့်တယ်”

“မသွားပါဘူး ... ပြာပြာက ကိုကိုကို အမိဖမ်းတော့မယ်၊ ဝေးဝေးနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ပြာပြာက ကိုကိုကိုချစ်နေတာလေ၊ ကိုယ်ချစ်ကိုမရှာနဲ့တဲ့ ကိုကို စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကောင်မလေး ... စကားပြောတာ အရမ်းလည်ပါလား”

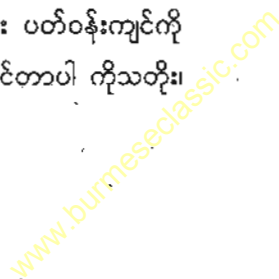
ကိုကိုက သူမခေါင်းကိုပုတ်၍ ရယ်မောပြောဆိုနေသည်။

“ဟင် ... ကိုသတိုးရောက်နေတာပဲ”

“ဟင် ... ဉာဏ်”

“မင်းက ကိုသတိုးကား ရပ်ထားတာ မတွေ့တာလား ... တမင်ဝင်လာတာလား ... ရွှေဉာဏ်”

“ဟာ ... ကျွန်တော်က အရမ်းပျော်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို တောင် သတိမထားမိတာပါ ... တကယ် မမြင်တာပါ ကိုသတိုး၊

ပြောကြပါ လွှာကိုဂုဏ်ပြုဖို့ ရောက်လာတာလေ”

ဉာဏ် အားနာသွားမိသည်။

ကိုသတိုးရောက်နေတာ ဉာဏ် သတိမထားမိခဲ့။

လွှာနှင့်ကိုသတိုးတို့က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပြီပဲ။

“လွှာ ... နောက်မှနော်”

“ဉာဏ်”

“နေပါ ... ငါ့ကိုအားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ နားလည်ပါတယ်”

ဉာဏ်ပြန်သွားသည်။

သူမနှင့်ကိုသတိုးကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။

နင်ကဖြစ်စေချင်နေတာ မဟုတ်လား ... ဉာဏ်။

“ငါ ပြာပြာ့ကို မချစ်တော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝအတွက်ကြိုးစားရမယ်”

လူရှိန်အောင်လုပ်ရမယ်လွှာ”

ဉာဏ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို လွှာကြားယောင်လာသည်။

ပြာပြာ့ကို မချစ်တော့ဘူးဆို၍ သူမအတွက် မျှော်လင့်ချက်

အလင်းတွေ တောက်ပလာရ၏။

ဒါပေမယ့် ... ကိုသတိုးနှင့်တွဲပြီး ရယ်မောနေတာ ဉာဏ်

တွေ့သွားတယ်။

“ကောင်မလေး”

“အမယ်လေး ... အား လန့်လိုက်တာကိုကိုရာ၊ ဘာလဲ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ဉာဏ်ရောက်လာလို့လား ...

နောက်လည်း တွေ့လို့ရတယ်လေ”

ကိုကိုသတိုးနှင့် စကားပြောရတာ စိတ်မပါတော့။

ပြန်စေချင်မိသည်။

ဒက်ဒီဆူမည်ဆို၍ ကလန်ကဆန်လည်း မလုပ်ရဲ။

ကိုကိုနှင့်အတူတူရှိနေတာ လွှာစိတ်ညစ်လာရ၏။

ဉာဏ်ဆီသွားချင်တယ် သူကလမ်းမှန်ပေါ်လျှောက်နေပြီပဲ

ပြာပြာကလည်းဉာဏ်ကို လက်ခံလာနိုင်တာပဲလေ။

“မနက်ဖြန်မှ ကိုကိုလာခေါ်မယ်နော် ... ကောင်မလေး”

“ဟုတ်”

“ကိုကိုပြန်မယ်ဆိုလို့ အရမ်းပျော်သွားတဲ့ပုံပဲ”

“ပျော်တယ် အား ... ဟို”

ကိုသတိုးပြန်သွားတာ လွှာ ကားနားထိပ်ပင်လိုက်မပို့တော့။

သူမတွေ့ချင်တာက ဉာဏ်ပဲ။

အရင်ကနှင့်မတူအောင် ဉာဏ်ပုံစံက သေသပ်သန့်စင်နေ

သည်။

နင်က လူချောလေးပါဉာဏ်ရယ်။

အရပ်ကမြင့်မြင့် ဖြူနေတဲ့အသားအရည် တက်ကြွစွာလန်း

နေတဲ့ ဉာဏ်ပုံရိပ်ကို သူမ နှစ်သက်နေမိသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

ဉာဏ်အိမ်နားက ဖုန်းကိုဆက်ပြီး ဉာဏ်ကိုလာဖို့ပြောတော့
မလာတော့ဘူးတဲ့ ... လွှာ့ကိုဂုဏ်ယူတယ်တဲ့ သူငယ်ချင်း အောင်
မြင်တာကို ပျော်ရတယ်တဲ့ ...

ပြီးတော့ ဖုန်းချသွားသည်။

“ဒါ ဘာသဘောလဲဉာဏ် ကိုကိုနဲ့လွှာ့ကို တစ်မျိုးထင်သွား
တာလား ... သူငယ်ချင်းအောင်မြင်တာကို ပျော်တယ်တဲ့လား”

လွှာ့တစ်ယောက်ထဲတွေးပြီး ဉာဏ်နှင့်ဝေးဝေးမှာနေတာပဲ
ကောင်းပါတယ်လေဟု စဉ်းစားမိသည်။

“နင်ချစ်တာက ပြာပြာပဲ၊ နင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတာလဲ ပြာပြာ
အတွက်ပဲ ငါသိပါတယ်ဟာ၊ နင်ပြာပြာကို မချစ်တော့ဘူးဆိုတာ
အလကားပါ နင်ညာတာ၊ ပြာပြာအထင်ကြီးအောင် နင်လုပ်ပြမှာ
လေ”

သူမအပေါ် ဉာဏ်ဥပေက္ခာပြုနိုင်လွန်းသည်ဟု ထင်သည်
ကိုသတိုးနဲ့လွှာ ဘာအကန့်မှမရှိပါဘူး။

ပြောရင်လည်း ဉာဏ်လက်ခံမှာမဟုတ်။

နင် ကိုသတိုးနဲ့ကြိုက်လိုက်ဟု ပြောရက်နိုင်တဲ့ကောင်
မေးပွဲကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ပေမယ့်လည်း လွှာ မဖော်
ရွှင်နိုင်ပေ။

မျက်ရည်တွေက ဘယ်ကနေဘယ်လို ပြည့်ပြည့်လာပြီ

ဝါးပြင်လေးပေါ် လိမ့်ကျနေသည်။

“မနက်ဖြန် ငါ့ဒက်ဒီပြန်ရောက်တော့မယ်ဉာဏ်၊ မတွေးချင်
ဘူး ... နင်နဲ့ပိုပြီးဝေးကွာသွားရတော့မယ် ထင်တယ်”

သူမကားမောင်းပြီး ဉာဏ်ဆီသွားဖို့ စိတ်ကူးမိပေမယ့် ...
မသွားချင်တော့။

ဉာဏ်ကိုသံယောဇဉ် ဖြတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်မိနေသည်။

“နင့်ကို မချစ်ချင်တော့ပါဘူး၊ အသုံးမကျတဲ့ဉာဏ်သော်၊ နင့်
ရင်ထဲမှာ ငါ့အပေါ်အချစ်ဆိုတာ ... ဘယ်တော့မှဖြစ်တည်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ကိုသတိုးနဲ့စေ့စပ်မယ်၊ ပြီးတော့ ... နိုင်ငံခြားကို
ထွက်သွားမယ် ဒါပဲ”

လွှာ စိတ်တိုလာသည်။

ဉာဏ်ကိုမုန်းချင်လာသည်။

သူမ ဆက်သွယ်တာတောင် မလာတော့ဘူးတဲ့ ... ဉာဏ်
အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရတဲ့ လွှာ ရင်တွေ ကွဲအက်နာကျင်လာရ
၏။ သူမ ဆေး ကျောင်းတက်ချင်တာ။

နိုင်ငံခြားကို မသွားချင်လို့ပါ။

ဉာဏ်ကို မခွဲနိုင်လို့ ... ။

“တော်ပါပြီ ရွှေဉာဏ်ရာ၊ ငါအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်တော့
မယ်၊ နင်နဲ့အဝေးဆုံးကို ငါထွက်သွားမယ်”

ဉာဏ်ကြောင့်မခံစားဖို့ပဲ ... ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
မာမိက ပြန်လာပြီး ပြာပြာအမေအကြောင်းတွေ ပြောတော့
လွှာပင် အံ့ဩသွားရသည်။

“ပြာပြာအမေက အကြွေးတွေဝိုင်းပြီး အိမ်ရောင်းတော့မယ်
ပြီးတော့လေ ... သမီးသိဖို့လည်း မကောင်းပါဘူး၊ ပြာပြာက မောင်
သတိုးဆီ ဖုန်းတွေဆက်ပြီး အမိဖမ်းဖို့လုပ်နေတယ်”

မာမိက သမီးသိဖို့ မကောင်းပါဘူးဆိုလို့ အန်ကယ်နန္ဒနဲ့
အန်တီကြည်ပြာတို့ကိစ္စလားလို့ လန့်သွားတာပဲ။

ကိုသတိုးနဲ့ပြာပြာ ကိစ္စဖြစ်နေ၍ စိတ်သက်သာရာရသွား
သည်။

“မောင်သတိုးက ပြာပြာကိုဖုန်းတွေဘာတွေ ဝယ်ပေးထား
တယ်ဆို”

“မာမိကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မာမိမိတ်ဆွေ ပွဲစားတစ်ယောက်ကပြောပြတာ၊ ကြည့်ပြာ
သမီးညိုပြာညက်က သူငွေလေးတစ်ယောက်ကို ချိုင်နေတာတဲ့
မာမိကိုပြတာ ကားက မောင်သတိုးကားပဲ၊ တခါတလေ အဲဒီကား
က ပြာပြာတို့အိမ်ရှေ့မှာ အကြားကြီးရပ်နေတာတဲ့”

“ရိုးရိုးသားသားပါ မာမိရာ၊ ကိုသတိုးက သနားလို့ပါ၊ လွှာသီ
ပါတယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အမယ်လေး ရွှေလွှာလေး ... ဒီကိစ္စ ပေါ့ပေါ့တွက်လို့ မရ
ဘူးနော်၊ မာမိကတော့ ဒက်ဒီကိုပြောရမယ်၊ အခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းတဲ့
ဒါက အလေးအနက်ထားရမယ်”

လွှာ ပျော်သွားရသည်။

ဉာဏ်ကို အရွံ့တိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း ကိုသတိုးနှင့်စေ့စပ်
ထားဖို့တော့ လွှာငြင်းဆန်ပစ်ချင်၏။

ဒေါသတွေပြေသွားတိုင်း ဉာဏ်နှင့် ဝေးရမည့်အဖြစ်တွေကို
လွှာ ရှောင်ရှားနေလိုခဲ့ရသည်။

ကိုသတိုးက ပြာပြာအပေါ် သဘောရိုးနှင့် ပတ်သက်နေ
တာ လွှာသိသိကြီးနှင့် မာမိကိုရှင်းပြဖို့ဝန်လေးနေ၏။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ ...

လွှာကိုချုပ်နှောင်ထားမယ့် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကိုမဆို
လက်မခံနိုင်ပါဘူး။

နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် လွတ်လပ်တဲ့
မိန်းကလေး ပန်းနုလွှာတစ်ယောက်ထဲ သန့်သန့်လေး ဖြစ်နေစေ
ချင်သည်။

ပြာပြာ မာနတွေမချသေးပါလား။ မျက်ဝန်းတွေက ကြောင်
စိစိနဲ့ အတ္တကြီးလွန်းသည်။

“လွှာ စေ့စပ်တော့မယ် ဉာဏ်သော် ... နင်က ဒီအတိုင်းပဲ
လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မှာလား”

“ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ သူ့ဟာသူ ဘယ်သူနဲ့ပဲ စေ့စပ်စေ့စပ်လေ
ပြီးတော့ ... လွှာမာမိက ငါတို့မိသားစုကို ထောက်ပံ့စောင့်ရှောက်
နေတာပါ။ ငါလုံးဝ မနှောက်ယှက်ပါဘူး”

“လွှာက နင့်ကိုချစ်နေတယ်”

“ဘာ”

“နင်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ဉာဏ်သော်၊
နင် လွှာကို မမှန်းရဲတာမဟုတ်လား။ ငါကတော့ နင်နဲ့ဘဝတူလေ”

“တော်ပါတော့ပြာပြာရာ ... ငါတို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ
အားလုံး ရပ်လိုက်ကြရအောင် ... နင်ပြောင်းသွားမှာကို ငါစိတ်
မကောင်းဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ ... ပြာ”

“နင့်စကားကိုရယ်တာ”

“ငါ နင်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ ဘယ်တော့မှသတိမရဘူး။ အစ
ထဲက ရပ်ထားတာဟဲ့၊ နင် ... နင် လွှာလွှာကို ရအောင်ယူနိုင်ပါ

အခန်း (၂၀)

“ဉာဏ်”

“ဟင် ... ပြာပြာ”

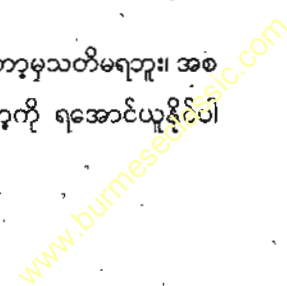
“ငါတို့ပြောင်းတော့မယ် ... နင့်ကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“လွှာကိုရော”

“နှုတ်ဆက်ဘူး ... လွှာက ပြာချစ်တဲ့သူနဲ့ စေ့စပ်တော့
မယ်။ အဲဒါ ဉာဏ်ကို အသိပေးချင်တာလည်းပါတယ် ... ပြာပြာတို့
အိမ်ရောင်းပြီး အကြွေးတွေဆပ်တယ်။ မေမေကနယ်မှာပဲ သွားနေ
တော့မယ်တဲ့”

“နင် ... နင် မော်ဒယ်သင်တန်း မတက်တော့ဘူးလား”

“မတက်တော့ဘူး ... ငါတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို အပြင်ကနေ
ပြန်ဖြေမယ်။ နယ်ကလေ ငါ့ဘဝကိုဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူးဆို
တာ နင့်ကိုလာပြောတာ”

ရှင်မြတ်နိုး

လျှက်နဲ့ ငါ့ကိုလက်စားချေချင်လို့ လွှာလွှာကို တခြားယောက်ျား လက်ထဲ ထိုးထည့်ပစ်တော့မယ်၊ ကိုသတိုးက ငါအရမ်းချစ်ရတဲ့ ယောက်ျားပဲ”

“နင်ကငွေမက်တဲ့မိန်းမပဲ ပြာပြာ ... နင်ရှူးတော့မယ်၊ အအိပ် အစားရော မှန်ရဲ့လား ... ဘဝဆိုတာ နင်ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးပြာပြာ နင့်ကို ငါပဲသုံးမှာ”

“ဘာပြောတယ် နင်ကများ၊ စောင့်ကြည့်နေ ငါ ကိုသတိုးကို ရအောင်ယူပြမယ်၊ ငါမရရင်လည်း ကိုသတိုးဘဝကို ဖျက်စီးပစ်မယ်”

“နင်မှားမယ်နော်ပြာပြာ၊ သတိထားစမ်းပါဟာ ကိုသတိုးက နင့်ကိုပိုပြီး မုန်းသွားလိမ့်မယ် ... လွှာက နင့်အပေါ် ကောင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“လွှာလွှာကို နင်ခိုးပြေးစမ်းပါ၊ သူက သူဌေးလေ နင့်ဘဝ လည်းခိုင်မယ်၊ ပြာပြာကို ကူညီပါဉာဏ်ရယ်နော်၊ လွှာကနင့်ကို ချစ် နေတယ် ငါသိတယ်၊ လွှာကလေ ကိုသတိုးကိုတောင် ငါ့လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးခဲ့တာ၊ လွှာ လက်ထဲထပ်ချင်ဘူးတဲ့၊ ချစ်လည်းမချစ်နိုင် ဘူးတဲ့ ငါ့ကိုပြောတယ်”

လွှာကဉာဏ်ကို ချစ်ရင်လည်းချစ်နေနိုင်သည်။ သံယောဇဉ် ကြီးမားစွာ တွယ်တာနေတာကိုလည်း ဉာဏ်သိနေ၏။ ဒါပေမယ့် လည်း လွှာဘဝလေး အနစ်မွန်းမခံနိုင်။ လောလောဆယ်မှာ ဉာဏ်

က အလကားကောင်ပဲ။

“ငါ လွှာဘဝကို မနှစ်နိုင်ဘူးပြာပြာ ... နင်သွားပါတော့၊ ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် ငါတယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ငါလည်း လွှာ ကို ချစ်တယ်၊ နင်ပြောသလိုပဲ မမှန်းရဲဘူး၊ ငါ့ကြောင့် လွှာနိမ့်ကျမှာ မလိုလားလို့ပဲ”

“ခွေးကောင် အသုံးမကျတဲ့ကောင် နင်စောင့်ကြည့်နေပါ ဉာဏ်သော်၊ ငါဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သွားပြီ”

“ပြာပြာ”

ပြာပြာထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုလုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့။ ကိုသတိုးအတွက် စိတ်ပူတယ်။ ပြာပြာ ဘာတွေလုပ်မလဲ။ သူသတိ ပေးမှ ဖြစ်မှာပါ။ ဉာဏ် ... ကိုသတိုးဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ ကိုသတိုးက သူလာတွေ့မယ်တဲ့။ ချိန်းထားတဲ့နေရာမှာ စောင့်နေရင်း သူ့စိတ် တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေသည်။

“လွှာက ဉာဏ်သော်ကိုချစ်နေတယ်၊ ပြာ ပြောပြခဲ့တာလေ”

ပြာပြာပြောသွားတဲ့စကားတွေကို ဉာဏ်ပြန်ကြားယောင် လာရင်း ရင်ထဲမှာနာကျင်ကြေကွဲနေရသည်။ လွှာရင်ထဲမှာ သူရှိနေ ခဲ့တာ သူလည်းသိနေခဲ့၏။ လွှာကိုသူ့ဘဝထဲ ဆွဲခေါ်ဖို့သတ္တိမရှိဘူး မရက်စက်နိုင်လို့ပါ ...

“တိ ... တိ”

“ဟော”

ကိုသတိုးကား သူနားထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်တက်လေဟု ပြောမှ သူယောင်ယောင်မှားမှားဖြင့် ကားပေါ်တက်သည်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ကားကြီး အိမ်ကနေတာပဲ။ သူ့စိတ်တွေလည်း သိမ်ငယ်ခြောက်ခြားသွားရသည်။ အကောင်းဆုံးကော်ဖီဆိုင်ကြီးမှာ ထိုင်ကြ၏။ လွှာဘဝက ကိုသတိုးနဲ့တွေ့မှ တင့်တယ်မှာပါ။ သူ့ကိုသူလည်း နောင်တတွေ ရနေမိသည်။

“ဉာဏ်သော် ... ပြောလေ ... မင်းကကိုယ့်ကို ဘာတွေ သတိပေးချင်နေတာလဲကွ”

“ပြာပြာကြောင့်ပါ ... မနက်ကဉာဏ်ဆီလာပြီး ကိုသတိုး နာမည်ပျက်အောင်လုပ်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်သွားလို့ပါ။ သူချိန်းရင်သွားမတွေ့ဖို့ပဲ ... တစ်ခုတော့ရှိပါတယ် ကိုသတိုးရာ၊ ပြာပြာကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော်၊ ပြာပြာဘဝကလည်း သနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူပြောင်းတော့မယ်တဲ့ အကူအညီတော့ပေးစေချင်ပါတယ်”

ဉာဏ်သော်လည်း စိတ်ခိုင်တဲ့ ယောက်ျားပီသသူပင်။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်နေ၍ ပေါ့ပေါ့လေး နေထိုင်တတ်တာပဲရှိသည်။ လွှာ ချစ်နေတာက သူမနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဉာဏ်သော်လေ။

“ဉာဏ်သော်ကို တစ်ခုမေးမယ် မင်းစိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း အမှန်ဖြေစေချင်တယ်ကွာ ... ကိုယ့်မေးခွန်းက အရေးကြီးလို့ပါ”

အားနာစရာမလိုဘူးနော်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ”

“ဉာဏ်သော်ရင်ထဲမှာ ... လွှာလွှာ မရှိဘူးလား”

“ဗျာ”

“မင်း လွှာလွှာကို ချစ်နေလားလို့မေးတာပါ”

“ဟို ... ကျွန်တော်”

“မင်းချစ်တာ ပြာပြာပါလို့ ဖြေမလို့လား”

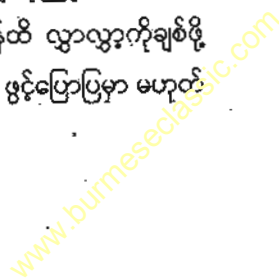
“ဟုတ်ပါတယ်”

“လွှာကိုတော့ မင်းလုံးဝ မချစ်ဘူးပေါ့ ဉာဏ်သော်”

“ကျွန်တော် အမှန်တိုင်းဖြေရရင် ကျွန်တော် အချစ်ဆိုတာကို ခံစားတတ်လာတဲ့အချိန်မှာ စတင်ချစ်မိရတဲ့မိန်းကလေးက ... ပန်းနုလွှာကိုပါပဲ”

“ဒါနဲ့များကွာ”

“ပန်းနုလွှာကို မမှန်းရဲလို့ပါ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့်က အသုံးမကျတဲ့ကောင်လေ၊ ပန်းနုလွှာရဲ့ မြင့်မားလွန်းတဲ့ဘဝကို ဆွဲချပြီး ကျွန်တော့်ကြောင့်နိမ့်ကျသွားမှာကို မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ပြာပြာနဲ့ က ဘဝတူတွေလေ ကျွန်တော်ပြာပြာကိုပဲ ချစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အဲဒါက အမှန်တရားပဲ ... ဒါပေမယ့် အခုချိန်ထိ လွှာလွှာကိုချစ်ဖို့ အရယူဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ကိုသတိုး ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောပြမှာ မဟုတ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ဘူး။ ကိုသတိုးနဲ့ပဲ သင့်တော်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လိမ္မာပြီး တိုးတက်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုသတိုးကို ဘယ်လိုမှီနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော် မမှီတဲ့ပန်းကို တုံးခဲပြီး မလှမ်းချင်ဘူး။ လွှာကို အရမ်းချစ်လို့ပါ။”

ဉာဏ်သော် မင်းကလေးစားစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါကွာ။ လွှာလွှာချစ်တာက မင်းပါပဲ။ ကိုယ်က အရမ်းကို ရှက်ဖို့ကောင်းနေပါပြီ။

“ကိုသတိုး လက်ထပ်ပါ ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အကြောင်းတွေက ထာဝရ သိမ်းထားမယ့်အကြောင်းတွေပဲ ... လွှာ စိတ်တွေ လွတ်ကျွတ်သွားစေဖို့ ကျွန်တော် ပြာပြာကို အရယူမယ်။ လက်ရှိမှာပြာပြာက ကျွန်တော့်ကိုအထင်မကြီးပေမယ့် တစ်နေ့နေ့မှာ ... မိန်းကလေးအားတိုးနိုင်မယ့် ယောက်ျားလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ ပြာပြာကတော့ ကျွန်တော့်ကို အထင်မကြီးဘူးထင်တယ်။ ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်ယောက်ရှာမယ်လေ။”

ဉာဏ်သော် ရယ်မောပြောဆိုနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာပေါက်ကွဲလှဖြစ်နေသည်။ သူပြာပြာကိုပဲ ချစ်မိနေအောင်လုပ်ခဲ့မိတာ ... လွှာလွှာအပေါ် သူ့စိတ်တွေတိမ်းညွတ်မှု ရှိမနေစေရန်ဖြစ်၏။ လွှာကို တကယ်တမ်းကျတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်။ သူ စွန့်လွှတ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

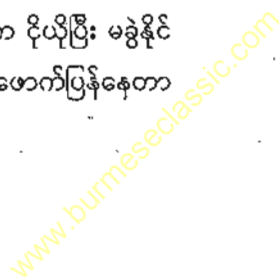
“ကိုသတိုးကိုတော့ လွှာကိုချစ်ရဲ့လားလို့ မမေးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်စိတ်ချပါတယ် ... လွှာဘဝကို တင့်တယ်စေမယ့်သူလေပြီးတော့ လွှာမိဘတွေလည်း ဂုဏ်တက်စေမှာပါ။”

“OK ကောင်းပါပြီဉာဏ်သော်။ မင်းကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ဘယ်ကွာ ... ကိုယ်လေးစားသွားရတယ်။ ကြိုးစားနေတဲ့ ကိုယ်အားသုံး အကူအညီပေးမယ်။ လွှာက သူ့သူငယ်ချင်းဉာဏ်သော် ရွှင်လန်းတတ်ကြပြီး အောင်မြင်သွားမှ ပျော်မှာပါ သွားပြီ။”

ဉာဏ်ထလိုက်သည်။ ကိုသတိုးနှင့် ဆက်ပြီးမျက်နှာချင်းဆိုင် နှိပ်ငုံ့ အားမရှိတော့။ လွှာကလည်း သူ့ကိုချစ်နေခဲ့၏။ သူ ... ပြာပြာတို့ပဲချော့မယ်။ ကိုသတိုးကို မနှောင့်ယှက်စေရန်ပါ။ လွှာကိုလည်း ကိုသတိုးက ချစ်နေသည်။ ပြာပြာနဲ့တွေ့ရမယ် မနက်ဖြန်အိမ်ပြောင်းတော့မယ်။ နေရပ်လိပ်စာလေးတော့ မေးထားမှဖြစ်မယ်။ ပြာပြာအိမ်ရောက်သွားတော့ အဝမှာပင် ... ဉာဏ်မြေလှမ်းတွေရပ်သွားသည်။

“ကိုယ်တို့ဆက်မမှားသင့်တော့ဘူး ကြည့် ... ကိုယ်တောင်းခံပါတယ်။ ရပ်ကြရအောင် ကိုယ့်မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေရမယ်။ ကိုယ်တို့မှားခဲ့ကြတာတွေ ဆက်မလုပ်ပါရစေနဲ့။”

ဖေဖေအသံပါလား ... အနတ်ကြည်ပြာက ငိုယိုပြီး မခွဲနိုင်ကြောင်း ပြောနေသည်။ ဉာဏ် သိပြီပဲ။ ဖေဖေနဲ့ဖောက်ပြန်နေတာ

ရှင်မြတ်နိုး

ပြာပြာအမေ။ ဉာဏ် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထူပူတုန်လှုပ်သွားရ၏။ မေမေသာသီသွားရင် ဆက်မတွေးရဲတော့။ သူ ပြန်လှည့်ဖို့ပြင်လိုက်၏။ ဖေဖေက ဆက်ပြောသည်။

“လွှာလွှာလေးလည်း သိနေတယ် ... လူကြီးတွေကို ပြန်မပြောလို့ပေါ့ လိမ္မာတဲ့ကလေးပဲ ... ကိုယ်တို့ဆက်မှားနေရင် လွှာလေးက နှင်းဆီကိုပြောပြမှာ သေချာတယ် ... ကိုယ်တို့ မေပစ်ကြရအောင်ပါ ... မင်းမရပ်ရင် ကိုယ်နောက်ထပ် လာတွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုဘဝနဲ့ ဘယ်အရာကိုမှမလဲနိုင်ဘူး ကြည်ဖြာဒါပဲ ...”

ဉာဏ် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြာပြာတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်စီးနေကြတာပါလား။ လွှာလိုပဲဉာဏ်လည်း မေမေ့ကို အသိပေးဖို့ပင် သတ္တိမရှိတော့ပေ ... သူ ဖေဖေကိုအတင်းအကြပ် ရယူသွားမှာလည်း စိတ်ပူသည်။

“သား ... ဉာဏ် မင်းဘယ်ကနေပြန်လာတာလဲ၊ ပြာပြာတို့ အိမ်ကလား၊ မေမေလည်း အခုမှသိလို့ သွားနှုတ်ဆက်မလို့ပါ”

“ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးမေမေ၊ သားပြန်လာတာပါ၊ အိမ်ပဲပြန်ကြရအောင်ပါ”

ဉာဏ်နှင့်မေမေ ကံကောင်း၍ လမ်းတစ်ဝက်မှာ သွား

သည်။ မေမေလက်ကိုဆွဲပြီး ဉာဏ်အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရ၏။ မေမေမသိတာပဲ အကောင်းဆုံးဟုထင်သည်။

“ကြည်ဖြာသမီး စားမေးပွဲကျလို့ထင်တယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ မေမေတို့အားပေးရမယ်၊ နော်လီလည်း သူ့ယောက်ျားပြန်လာလို့ မလိုက်လာတာ”

“မနက်ဖြန်မှပြောင်းကြမှာပါ မေမေ၊ သူတို့လည်းရှက်ပြီး မတွေ့ချင်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှမနှုတ်ဆက်တာ ထင်ပါတယ်၊ သူတို့ဟာ သူတို့ နေပါစေ မေမေရာ”

“သားလည်း ပြာပြာကိုအားပေးနော်၊ မင်းအဖေကတော့ သားနဲ့ပြာပြာငြိမှာ စိတ်ပူနေတယ်၊ မေမေကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းသမီးလေးပဲ ချစ်တယ်၊ အောင်စေချင်ပါတယ် ... ကိုယ့်သားက ရော ဘာဟုတ်လို့လဲ၊ မင်းအဖေက သဘောမတူဘူးလို့ ပြောနေရသေးတယ်၊ အင်းလေ ... မေမေလည်း ပြာပြာအနေအထိုင်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မကြိုက်ပါဘူး ...”

“တော်ပါတော့မေမေရာ ... သူတို့လည်းပြောင်းတော့မယ်၊ ပြီးသွားပါပြီ၊ သားလည်း မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ ဂုဏ်ယူရမယ့်သားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကတိနော်”

“ကတိ”

ရှင်မြတ်နိုး

မေမေ့ကိုဖက်၍ ဉာဏ်တို့သားအမိ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ညီမလေးအင်ကြင်းက စာတွေ့ကျက်နေ၏။ ညီမလေးက စားကြီး စားသည်။ လွှာလွှာလိုပဲ ... မေမေက တပြုံးပြုံး ... အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်တွေကို သူ့တွေးမိနေသည်။

“တွေ့လား ... မင်းညီမလေး စာကြီးစားတာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူးနော်သား ... အင်း သားတို့အဖေလည်း ပြောင်းလဲလာတယ်၊ မေမေ့ဘဝ ကံကောင်းလာတာပဲ”

မေမေ့ကိုနှစ်သိမ့်ပြီး သူ့အခန်းလေးထဲဝင်လာခဲ့သည်။ စိတ်ညစ်နွမ်းရှုပ်ထွေးစေတဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို ဉာဏ်လုံးဝ မမှပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။ လွှာကိုတော့ မမှပစ်နိုင်။ နင့်ကိုအရမ်းသတိရ လွမ်းဆွတ်နေမိမှာပဲ ပန်းနုလွှာ ... တုကယ်တော့ ဉာဏ်နှလုံးသားထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲနေရပါတယ် လွှာရယ် ...

မင်းကိုသတိုးနဲ့စေ့စပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုအပြီးအပိုင် လိုက်သွားမှာမဟုတ်လား ... ဉာဏ်ကတော့ လက်ရှိဘဝကို လက်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိတွေနှင့် ထိန်းချုပ်ပစ်သည်။

က

အခန်း (၂၁)

ဒယ်ဒီကိုကြိုရတဲ့ ခရီးစဉ်လေးက လွှာအရမ်းပျော်ရွှင်ရမယ့် အစား မျက်ရည်တွေကဝဲဝဲလာပြီး ငိုချင်နေသည်။ ဒက်ဒီနှင့်မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ အရမ်းပဲတွေ့ချင်နေခဲ့တာပါ။ တိုသတိုးလည်း ပါနေ၏။ သူမက အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်မင်ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့စေ့စပ်ဖို့ လုံးဝဆန္ဒရှိမနေပေ။ မာမီကတော့ ဒက်ဒီရှေ့မှာ မျက်နှာကြီးပုတ်သိုးမနေဖို့ သတိပေးနေသည်။

“လွှာမျက်နှာကြီးက ပုတ်သိုးပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒယ်ဒီကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

ပြုံးလို့မှမရတာ။ ငိုချင်နေသည်။ တကယ်ပါပဲ ကိုယ့်ထက် ငယ်တဲ့ကောင်မလေးမှာ ဘာအရည်အချင်းတွေ ရှိနေမှာလဲ။

“ဟော ... သမီးလေး၊ ဒက်ဒီထွက်လာပြီနော် ... မျက်နှာ

ရှင်မြတ်နိုး

ကြီးက”

“အင်းပါ”

အင်းပါဟုပဲ ပြောနေနိုင်သည်။ ဒက်ဒီက အပြုံးတွေနှင့်ထွက်လာပြီး လွမ်းလိုက်တာသမီးရယ်ဟု ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ မာမိုကိုပင် နှုတ်မဆက်။ ဒက်ဒီဘဝမှာ လွှာက ဦးစားပေးအဆင့် ... ဒက်ဒီ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါတော့မယ်လေဟုတွေးပြီး အပြုံးတွေ မွှေးမြူရသည်။

“သမီးလေး တော်တယ် ... ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်အောင် ကြိုးစားလို့ မွေးရကျိုးနပ်ပြီကွာ”

လွှာလည်း အပြုံးတွေကို အနိုင်နိုင်ဖြိုးပြဖြိုး ပြန်ဖက်ထားသည်။ လွှာမပျော်နိုင်။ မျက်ရည်တွေက ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာကြမှန်း မသိပါဘူး။

“ဒက်ဒီဆီက လိုချင်တာတောင်းနော်၊ ဘာမဆိုပဲ သမီးလေး ဆန္ဒရှိတာပြောနိုင်တယ်”

“အင်း ... ဒါဆိုပြောမယ်နော်၊ အိမ်ရောက်မှ ...”

“OK”

ပျော်လိုက်တာ။ သမီးလေးကြိုက်တာဆိုရင် ... ကိုသတိုး စေ့စပ်ပွဲကို မျက်သိမ်းပေးပါဒက်ဒီဟု တောင်းဆိုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“နော်လိုကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ သမီးလေးကို လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ထူးချွန်အောင် ဆုံးမသွန်သင်နိုင်လို့လေ”

“သမီးလေးက လိမ္မာပြီးသားပါကိုယ်ရယ်၊ ထူးထူးထွေထွေ ဆုံးမစရာမှ မလိုတာ”

“မာမိကတော့ ... လုပ်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်ကယ် ... လွှာက ဆုံးမစရာမလိုအောင်ပဲ လိမ္မာရေးခြားရှိပါတယ်၊ လေးစားပါတယ် ပန်းနုလွှာ”

ကိုသတိုးအသံကြားတော့ စော့စော့က အပျော်တွေပျက်ပြီး ငိုချင်သွားရပြန်သည်။ မကြာခင် ဓမ္မစပ်ရတော့မယ်။ ပြာပြာကလဲ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ လွှာကိုပင်နှုတ်မဆက်သွားခဲ့။ သူ့ရည်းစားကိုလည်း မလှချင်ပါဘူး။ ပေးချင်တာ ... အိမ်ရောက်တော့ မိသားစုတွေဆူညံပွတ်လောရိုက်အောင် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ကိုသတိုး ပြန်သွား၍ လွှာလည်း စိတ်လွတ်လပ်သွားရ၏ ... ညစာစားပြီး မိသားစုဝင်တွေပဲ ထိုင်ကြတော့ ဒယ်ဒီကမေးသည်။

“သမီးလေးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒယ်ဒီဆီမှာ လိုချင်တာ တောင်းနိုင်တယ်နော်၊ ဘယ်လိုအရာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... တောင်း”

“တကယ်ပေးမှာလား ဒက်ဒီ ... သမီး ဘာတောင်းတောင်းလေ”

မာမိကလွှာကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ လွှာ

ရှင်မြတ်နိုး

ဘာတောင်းဆိုမလဲဆိုတာ မာမိသိထားပုံပင်။

“ကိုယ်ရယ် ... သမီးလွှာမှာ ဘာမှတောင်းဆိုစရာ မရှိအောင် ပြည့်စုံနေတာပဲ။ မတောင်းခိုင်းနဲ့တော့”

“တောင်းပါစေနော်ရာ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ အချစ်ဆုံးတစ်ဦးတည်း သော သမီးလေးပဲ တောင်းဆိုပါစေ ... တောင်းလေ”

မာမိကတော့လွှာကို ... စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်။ လွှာတောင်းဆိုကြည့်ရမှာပဲလေ။ ဒက်ဒီလုပ်ရပ်က လွှာကိုချစ်ရာ မရောက် နှစ်ရာရောက်နေတယ်ဟုပဲ ထင်သည်။

“ဒယ်ဒီ”

“ပြော”

“လွှာလေ ... ကိုသတိုးနဲ့ စေ့စပ်ပွဲကိုဖျက်သိမ်းပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ် ... သမီး ကိုသတိုးကိုမချစ်ဘူး။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်မင်တယ်။ သမီးငယ်ပါသေးတယ်။ အချုပ်အချယ် ကြီးနဲ့ မနေပါရစေနဲ့နော်။ ဒယ်ဒီက လူ့အခွင့်အရေးသမားလေ”

သမီးရဲ့တောင်းဆိုမှုအတွက် ဒေါ်နော်လီ ထင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်နေ၍ မတားဆီးနိုင်သလို ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုလည်း မျက်နှာပူသွားမိသည်။

“အဲဒါတော့ ... ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ဒက်ဒီ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး သမီး”

“ဟင်”

“မောင်သတိုးရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့်ပဲ။ လူကြီးတွေအားလုံး စိစဉ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ မောင်သတိုးရဲ့မိဘတွေဆီမှာ ကျေးဇူးတွေရှိတယ်။ ဒယ်ဒီ အခုလိုချမ်းသာလာတာ ... မောင်းသတိုးရဲ့ အဖိုးအဖွားတွေကြောင့်လေ။ ဒက်ဒီပညာရေးအတွက် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ကြတယ် ... နိုင်ငံခြားကိုထွက်နိုင်ဖို့လည်း သူတို့ပဲငွေထုတ်ပေးပြီး ကူညီခဲ့ကြတာလေ”

ဒေါ်နော်လီကတော့ ထိုအကြောင်းတွေ မသိခဲ့။ ကိုဆန်နီ စီးပွားရေးတွေ အဆင်ပြေမှ မြန်မာပြည်ပြန်လာ၍ ... လူကြီးချင်း တောင်းယူခဲ့ဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီက လူ့အခွင့်အရေးသမားပေးမယ့် ... မောင်သတိုးက လူကြီးတွေကတဆင့် တောင်းဆိုတာကို ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ။ သမီးနဲ့ စေ့စပ်ထားရုံလေးပဲ ... မောင်သတိုးကလည်း ငြင်းပယ်စရာ အကြောင်းမရှိတဲ့ သူလေ ... ဒက်ဒီနဲ့မာမိလည်း လူကြီးတွေစပ်ပြီး ပေးစားခဲ့ကြတာပဲ။ ချစ်သွားကြတာပဲလေ”

လွှာ ဘာပြောလို့ရတော့မှာလဲ။ ဒက်ဒီစကားတွေက ဆုံးနေပြီ။ မာမိက သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆက်မပြောဖို့ အချက်ပြနေသည်။

“ဒက်ဒီ ပြန်မာပြည်ကိုရောက်လာတာ ဒီကိစ္စပဲ။ မကြာခင်

မောင်သတိုးမိဘတွေ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်
စေချင်ဘူး သမီးရယ် ...”

ဒက်ဒီလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးလေးရယ်။ သမီး
လေး ဘဝကိုရင်းပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရတာလည်း အမိပွယ်မရှိဘူးလို့
ဒယ်ဒီသိနေပါတယ်။ သမီးပြောသလိုပဲ ဒက်ဒီက လူ့အခွင့်အရေး
သမားပါ။ မောင်သတိုးက သမီးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ သဘောကျပြီး
တောင်းဆိုခဲ့တာလေ။ သမီးမျက်နှာလေး ညှိုးရော်နေတော့လည်း
ဦးဆန်နီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ဒက်ဒီ ရောက်ကာစကွယ်၊ သမီးကလည်း မောင်သတိုးက
သမီးကိုချစ်တယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း အနားယူပါတော့ ... ဒီကိစ္စကို
နော်လို့တာဝန်ထားပါ”

“သမီးလေးဆန္ဒကို မဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တာ ... ဒယ်ဒီဘဝမှာ
ဒီတစ်ခါပဲ ရှိတာနော်၊ ထပ်ပြီးတော့ မတောင်းဆိုပါနဲ့တော့ကွာ”

ဒက်ဒီ ထသွားသည်။ လွှာမျက်ရည်တွေပဲလာကာ ငိုချင်နေ
၏။ မာမိက လွှာအနားကပ်ထိုင်သည်။

“သမီးလွှာ ... မာမိပြောတဲ့စကားကို သေချာနားထောင်ပါ။
သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဉာဏ်ရဲ့ ဘဝကို တိုးတက်အောင်မြင်စေချင်
တယ်နော်”

“အင်းလေ ... အဲဒါနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ မာမိရာ”

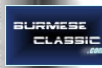
“ဆိုင်တယ်လေ ဉာဏ်ကိုမာမိက ထောက်ပံ့ကူညီချင်တယ်။
ဒက်ဒီမြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေးတွေလုပ်ရင် ဉာဏ်အတွက် အခွင့်
အရေးကောင်းတွေ ရလာနိုင်တယ်လေ ... သမီးက ဒက်ဒီ မလွဲသာ
မရှောင်သာလို့ စီစဉ်ရမယ့်ကိစ္စကို ငြင်းဆန်နေရင် သမီးဒက်ဒီ ဒေါသ
တွေ ပေါက်ကွဲလိမ့်မယ်။ ဒက်ဒီကို အကြပ်ရိုက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊
သမီး လက်ခံပေးပါ”

ဒေါ်နော်လီ ရိပ်မိနေတာက ဉာဏ်အပေါ် ... သမီးလွှာ
တိမ်းညွှတ်နေတယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဉာဏ်တောင် မိမိတို့မိသားစုတွေ
အကြပ်မရိုက်စေရန် ဉာဏ်ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာမမဲ့စေရန် ထိန်းသိမ်း
နေကြောင်းလည်း ဒေါ်နော်လီ သိထားခဲ့သည်။ ဉာဏ်နှင့် သဘော
မတူစရာ မရှိပေ။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ စေ့စပ်ထားတိုင်းလည်း
လက်ထပ်ကြရတာမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်သူတိုင်းလည်း လက်ထပ်ခွင့်
ရချင်မှရကြတာလေ။

“သမီးကံကြမ္မာလို့ပဲ မှတ်ယူပြီး ဒယ်ဒီဆန္ဒတွေကို ... လိုက်
လျှောစေချင်တယ်လွှာ၊ ထပ်ပြီးငြင်းဆန်တဲ့ စကားလုံးတွေ အပြု
အမူတွေ မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ မာမိတောင်းပန်ပါတယ်”

“မာမိရယ်”

မာမိရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး လွှာငိုပစ်မိသည်။ မာမိနဲ့လွှာက
သူငယ်ချင်းလို တရင်းတန်းနေကြတာပါ။

ရှင်မြတ်နိုး

“သမီး သွားအိပ်တော့၊ ငိုမနေနဲ့နော် မျက်နှာလေး မှိအစ်နေမယ်၊ ဒက်ဒီကို သနားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

မာမိရင်ခွင်ထဲကနေ ... လွှာထွက်လာခဲ့မိသည်။ အိပ်ယာပေါ်ရောက်တော့မှ လွှာဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်းမရှိပဲ ... မျက်ရည်ပူတွေက လိမ့်ဆင်းကျလာရ၏။ ဉာဏ်ရယ် ... မာမိစကားကိုပဲ လွှာနားထောင်လိုက်ပါတော့မယ်။ ဉာဏ်ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လေ လွှာရဲ့အိပ်မက်လေးထဲက ရွှေမင်းသားလေးအဖြစ်ပဲ ... ထားလိုက်တော့မယ်။ လွှာဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ဒက်ဒီဆန္ဒအတိုင်းကိုသတိုးနှင့်စေ့စပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်မှ လွှာအိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဉာဏ်က ရွှေမင်းသားလေးဖြစ်နေပြီး လွှာက သရဲမလေး ဖြစ်နေသည်။

“လွှာရေ ... သမီးလေးလွှာ ... ထတော့လေ၊ မောင်သတိုးရောက်လာတယ်၊ အပြင်ထွက်မလို့တဲ့ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့နော်”

မာမိကနိုးနေ၍ လွှာလူးလဲထပြီး စိတ်တွေရှုပ်ထွေးသွားရပေမယ့် သူမဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံဖို့ပဲ စဉ်းစား၍ ရေချိုးပြင်ဆင်ကာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ် ကောင်မလေး ... မနေ့ကနဲ့မတူတော့ဘူး၊ အရမ်းရွှင်

လန်းနေတာပါလား၊ ကိုကိုတို့ မနက်စာ သွားစားကြရအောင်”

“ဟုတ်”

“ကိုကို လူကြီးတွေကို ပြောပြီးပြီလား”

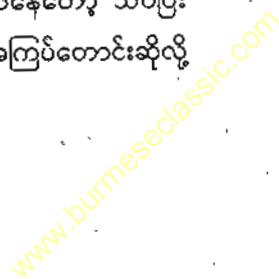
ကိုသတိုးနောက်သို့ လွှာ အသာတကြည်ပဲ လိုက်လာခဲ့မိသည်။ လွှာက ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေ၍ ဒက်ဒီနှင့်မာမိလည်း ပြုံးရယ်အေးချမ်းနေကြပုံပင်။ သူမ ကိုသတိုးနောက် လိုက်လာခဲ့၏။ မနက်စာစားဖို့မှာကြပြီး ကိုသတိုးက သူမအား စိုက်ကြည့်နေကာ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်၍ လွှာ အလန့်တကြားနှင့် တအံ့တသြမော့ကြည့်မိသည်။

“လွှာလေးနဲ့စေ့စပ်ပွဲကို ကိုကိုဘက်ကနေ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီနော်၊ နိုင်ငံခြားမှာရှိကြတဲ့ ကိုကိုမိဘတွေလည်း မလာကြတော့ဘူး၊ ကိုကို အကြောင်းကြားထားပြီးပြီလေ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်သိမ်းလိုက်တာလဲ ကိုကို ... ကျွန်မဒက်ဒီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လူကြီးတွေမျက်နှာပျက်ရမယ်လေ”

ဒက်ဒီထက် ဉာဏ်အတွက်တွေ့ပြီး ဖိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ မာမိက ဉာဏ်အနာဂတ်အတွက် ... ဒက်ဒီကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့ဟု မှာထားတာပါ။

“ကိုကို မိဘတွေကလည်း လွှာကငယ်နေတော့ သိပ်ပြီး သဘောမတူချင်ကြဘူးလေ၊ ကိုကိုက အတင်းအကြပ်တောင်းဆိုလို့

ရှင်မြတ်နိုး

ပါ။ ကိုကိုလည်း သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်လာတယ် ... အသက်အရွယ်ချင်းက ကွာနေတယ်လေ။ ဒက်ဒီကလည်း ကျေးဇူးတွေ ဆပ်ချင်လို့သာလက်ခံခဲ့တာ ဆန္ဒသိပ်မရှိပါဘူး။”

“ဒက်ဒီကို ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်၊ လွှာကို စိတ်ဆိုးလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကိုကိုမနက်က အစောကြီးလာပြီး ကိုကိုနဲ့လွှာသူငယ်ချင်း ပြာပြာတို့ ရှုပ်မိပါတယ်။ လွှာလည်း သိနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင် ... ကိုကိုနဲ့ပြာပြာ တကယ်ပဲရှုပ်တာလား၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အရမ်းပြန်နေတယ်နော် ... မာမိတောင် သတင်းကြားထားတယ်”

“ကောင်မလေး မျက်နှာကြီးက ပြုံးသွားလိုက်တာ”

“ကိုကိုရယ် ပြာပြာကိုပဲ ယူလိုက်ပါနော်၊ သနားပါတယ်”

“ကိုကိုကိစ္စပါ။ မင်းအခုပျော်သွားပြီ မဟုတ်လား ...”

သတိုးလည်း ပြာပြာကို လုံးဝမပတ်သက်လိုတော့။ သူ့အတွက် ငယ်ရွယ်သူတွေဖြစ်နေ၍ နောက်ဆုတ်လိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ လွှာလေးပျော်နေ၏။ သတိုးလည်း ကျေနပ်မိသည်။

“ဒီသတင်းကို မင်းညာဏ်သော်ဆီ သွားပြောသင့်တယ်လွှာ ကိုကို လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

နက်ရှိုင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ

“အို ... ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ လွှာမပြောချင်ပါဘူး”

ကိုကိုက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး ... ညာဏ်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးကာ သူငယ်ချင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြ။ ကိုကိုသွားပြီဟုပြော၍ ကားကိုပြန်မောင်းထွက်သွားသည်။ ကားရပ်သံကြောင့် ညာဏ်ကထွက်လာ၏။ သူမက ညာဏ်အနားပြေးသွားမိသည်။

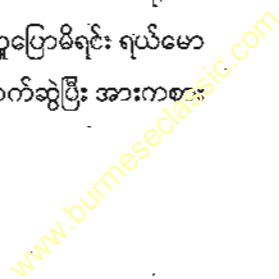
“ညာဏ် ... ဟဲ့ ရွှေညာဏ်၊ ငါလေနှင့်ကို ဝမ်းသာစရာ ပြောရဦးမယ် သိလား ... ကိုကိုကလေ နေ့စပ်ပွဲကိုဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီ”

“ဟာ ... တကယ်လားလွှာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ ငါလေပျော်လို့သေတော့မယ် ... ငါလွတ်လပ်သွားပြီ”

“ကိုယ်လည်းအရမ်းပျော်တယ်၊ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ... ညာဏ်သော်နဲ့ပန်းနုလွှာ အနာဂတ်ကို ပျော်ရွှင်စွာပျံသန်းနိုင်ကြပြီ”

ပြီးတော့မှ ... နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် နေ့စေ့ကြည့်ပြီး ... ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းကြီးအတိုင်းအဆမရှိအောင် ပျော်နေကြတာလဲဟု မေးမိပြီး ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးကာ ငကြောင်ဟုပြိုင်တူပြောမိရင်း ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲပြီး အားကစား

၂၈၈

ရှင်မြတ်နိုး

ကွင်းဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင်ဟု စိတ်ကူးတူညီစွာ ပြောမိကြ
ပြန်၏။ အပျော်တွေက ညာဏ်သော်နှင့်ပန်းနုလွှာတို့၏ ရင်ထဲသို့
အတိုင်းအဆမရှိ တိုးဝင်လျက် ... ။

ရှင်မြတ်နိုး

